

Plik na stronie został zamieszczony jedynie w celach promocyjnych. Od momentu ściągnięcia na dysk plik należy usunąć w ciągu 24 h

Melissa de la Cruz

OBJAWIENIE

Tłumaczenie: M. Kaczarowska

Wyd. Jaguar 2010

BITWA O CORCOVADO

Podniosła wzrok i zobaczyła Lawrence'a zwanego w ząartej walce z wrogiem. Jego miecz upadł na ziemię. Wyżej wznosiła się biała, lśniaca istota. Bijąca od niej jasność oślepiła, zupełnie jakby patrzyło się w słońce. To był Niosący Światło. Gwiazda Poranna.

Miała wrażenie. Że krew zamarza w jej żyłach.

– Schuyler - usłyszała schrypnięty głos Olivera. - Zabij to !

Schuyler ujęła miecz swojej matki. Długie, śmiertelnie niebezpieczne ostrze załśniło blado w blasku księżycy. Uniosła je, odwracając się do wroga. Podbiegła i z całej sity wymierzyła cios w jego serce.

I chybiła.

ARCHIWUM NAGRAŃ DŹWIĘKOWYCH

Repozytorium Historyczne

ŚCIŚLE TAJNE:

Tylko za zezwoleniem Tronującego
Zapis raportu venatora, dokument 1/5

(syczący dźwięk, następnie słyszalne kliknięcia)

Zająłem pozycję na obszarze operacyjnym i będę kontynuował śledztwo w sprawie śmierci Augusty Carondolet. Ofiara została znaleziona w stanie pełnego wysuszenia w nowojorskim klubie nocnym The Bank. W noc ataku w pobliżu przebywały następujące osoby:

Schuyler Van Alen: półkrew, śmiertelny ojciec bez znaczącej pozycji; matka: Allegra Van Alen (Gabriela); wiek: 15 lat.

Bliss Llewellyn: w tym cyklu córka senatora Forsytha Llewellyna; metryka podaje matkę nieznaną (czy to poprawne dane?); wiek: 15 lat.

Madeleine Force: w tym cyklu córka Charlesa Force'a (Michał) i Trinity Burden Force; wiek: 16 lat. Jej bliźniaczy brat Benjamin także przebywał w klubie w nocy 12 września, jednakże został usunięty z listy podejrzanych po potwierdzeniu, że opuścił to miejsce przed momentem ataku.

NIEZWYKLE DELIKATNA sprawa, ponieważ ta podejrzana jest córką obecnego Regisa. Przed uzyskaniem ostatecznego potwierdzenia nie należy ujawniać niniejszej listy Regisowi.

Główny podejrzany, Dylan Ward, wciąż na wolności; miejsce pobytu: nieznanne.

JEDEN

Wczesnym i przenikliwie zimnym, późno marcowym rankiem Schuyler Van Alen minęła szklane drzwi liceum Duchesne. Poczowała ulgę, przechodząc pod wysokim, beczułkowanym sklepieniem holu, w którym królował imponujący portret założycielek szkoły, pędzla Johna Singera Sargenta.

Czarne włosy dziewczyny nadal krył obsyty futrem kaptur. Nie zdejmowała go, gdyż wolała anonimowość od grzecznościowych powitań wymienianych przez uczniów.

Dziwnie było myśleć o szkole jako o przystani, schronieniu, miejscu, w którym chciała się jak najszybciej znaleźć. Przez długi czas Duchesne z błyszczącymi marmurowymi posadzkami i malowniczym widokiem na Central Park zdawało się Schuyler salą tortur. Nie znosiła wchodzić po ogromnych schodach, czuła się nieszczęśliwa w niedogrzanych salach, nie cierpiała nawet pięknych terakotowych kafelków w jadalni.

W szkole Schuyler często czuła się niedostrzegana, uważała się za brzydulę, chociaż przeczyły temu głęboko osadzone, błękitne oczy i delikatne rysy, nadające jej wygląd dreздеńskiej porcelanowej lalki. Odkąd sięgała pamięcią, lepiej sytuowani koledzy i koleżanki traktowali ją jak dziwadło, wyrzutka – osobę niepotrzebną i niepożądaną.

Nieważne, że jej rodzina należała do najstarszych i najbardziej zasłużonych w mieście. Czasy się zmieniły. Ród Van Alenów, niegdyś dumny i potężny, stracił na znaczeniu z upływem wieków i obecnie niemal wymarł. Schuyler była jedną z ostatnich jego potomkiń.

Przez krótki czas Schuyler miała nadzieję, że sytuacja się zmieni po powrocie z wygnania jej dziadka – liczyła, że obecność Lawrence'a w jej życiu sprawi, że nie będzie już sama. Ale nadzieje legły w gruzach, kiedy Charles Force zabrał ją z podupadłej rezydencji przy Riverside Drive, jedyne go domu, jaki kiedykolwiek miała.

– Ruszysz się wreszcie, czy mam ci pomóc?

Schuyler podskoczyła. Nie zauważyła, że zatrzymała się zamyślona przed drzwiczkami szkolnej szafki, blokując dostęp do szafki powyżej. Dzwonek sygnalizujący początek szkolnego dnia dzwonił wściekle. A za plecami Schuyler stała Mimi Force, mieszkająca z nią obecnie pod jednym dachem. Niezależnie od tego, jak bardzo nie na miejscu Schuyler czuła się w szkole, było to niczym w porównaniu z arktycznym chłodem, jakiego codziennie

doświadczala w ogromnej rezydencji Force'ów, położonej naprzeciwko Metropolitan Museum. W Duchesne przynajmniej nie słyszała Mimi utyskującej na nią bezustannie. Tu zdarzało się to najwyżej raz na kilka godzin. Nic dziwnego, że Duchesne wydawało jej się ostatnio takie gościnne.

Mimo że Lawrence Van Alen pełnił teraz funkcję Regisa, zwierzchnika błękitnokrwistych, nie miał władzy, by zatrzymać postępowanie adopcyjne. Kodeks Wampirów wymagał ścisłego przestrzegania ludzkich praw, co miało uchronić błękitnokrwistych przed niepożądanym dochodzeniem. W swoim testamencie babka Schuyler ogłosiła ją wprawdzie usamodzielnionym nieletnim, ale przebiegli prawnicy Charlesa Force'a podważyli zapis przed sądem czerwokrwistych, który rozpatrzył sprawę na ich korzyść. Charles został wyznaczony na głównego spadkobiercę, otrzymując w pakiecie Schuyler.

– No? – Mimi wciąż czekała.

– A, przepraszam – powiedziała Schuyler, biorąc podręcznik i odsuwając się.

– I masz za co. – Mimi zmrużyła szmaragdowe oczy, mierzącą pogardliwym spojrzeniem. Takim samym obdarzyła Schuyler zeszłego wieczoru, przy obiedzie, i dziś rano, kiedy wpadły na siebie w holu. Spojrzenie mówiło: Co ty tu robisz? Nie masz prawa istnieć.

– Co ja ci takiego zrobiłam? – szepnęła Schuyler, wkładając książkę do znoszonej płóciennej torby.

– Uratowałaś jej życie! – Mimi z wściekłością spojrzała na rudowłosą piękność, która wtrąciła się w ich rozmowę. Bliss Llewellyn, z pochodzenia Teksanka, dawna akolitka Mimi, odwzajemniła spojrzenie. Jej policzki były równie czerwone jak włosy.

– Uratowała ci skórę w Wenecji, a ty nie masz nawet dość przyzwoitości, żeby okazać wdzięczność! Niegdyś Bliss była cieniem Mimi i niezwłocznie wypełniała wszystkie jej polecenia, ale ich przyjaźń załamała się podczas ostatniego ataku srebnokrwistych, których Mimi okazała się chętną, nawet jeśli nieskuteczną, współniczką. Mimi została skazana na śmierć i wyrok byłby wykonany, gdyby nie pomoc Schuyler w postaci rytuału próby krwi.

– Nie uratowała mi życia. Powiedziała tylko prawdę. Moje życie nie było zagrożone – odparła Mimi, przeczesując srebrną szczotką delikatne włosy.

– Nie zwracaj na nią uwagi – poradziła Bliss.

Schuyler uśmiechnęła się, czując przyływ odwagi spowodowany słowami poparcia.

– Byłoby trudno. To tak, jakby nie zwracać uwagi na globalne ocieplenie.

Wiedziała, że zapłaci później za ten komentarz. Będą kamyki w płatkach śniadaniowych. Smoła na pościeli. Albo najnowsza przykrość – zniknięcie kolejnego należącego do niej drobiazgu.

Już straciła medalion swojej matki, skórzane rękawiczki i ukochany, zaczytany egzemplarz Procesu Kafki, sygnowany na pierwszej stronie inicjałami J.F. Schuyler bez wahania musiałaby przyznać, że drugiej sypialni gościnnej w posiadłości Force'ów (pierwsza była zarezerwowana dla podejmowanych przez rodzinę dostojników) z pewnością nie można było nazwać schowkiem pod schodami. Pokój pięknie wykończono i wyposażono we wszystko, czego mogła pragnąć dziewczyna. Miała olbrzymie łóżko ze wspartym na czterech kolumnkach baldachimem i puchową kołdrą, szafę pełną markowych ubrań, ekskluzywny

zestaw multimedialny, tuziny zabawek dla jej ogara, Beauty, oraz leciutki jak piórko laptop MacBook Air. Ale nawet jeśli w nowym miejscu opływała w bogactwa materialne, brakowało jej uroku starego domu.

Tęskniła za swoim pokojem z seledynowymi ścianami i rozchwanym biurkiem. Tęskniła za zakurzonymi pokrowcami w salonie. Tęskniła za Hattie i Julusem, którzy od zawsze byli przy jej rodzinie. Tęskniła oczywiście za dziadkiem. Ale przede wszystkim tęskniła za wolnością.

– Wszystko okej? – szturchnęła ją Bliss. Schuyler wróciła z Wenecji z nowym adresem i nieoczekiwaną sojuzniczką. Ona i Bliss zawsze odnosiły się do siebie życzliwie, ale teraz stały się niemal nierozłączne.

– Jasne, przywykłam. Dałabym jej radę, gdybyśmy walczyły w kisielu – uśmiechnęła się Schuyler. Widywanie się z Bliss w szkole należało do tych niewielkich aktów łaski, jakie oferowało jej Duchesne.

Weszła po krętych tylnych schodach, za kolegami idącymi w tym samym kierunku. Kątem oka zobaczyła błysk i już wiedziała. To on. Nie musiała patrzeć, żeby wiedzieć, że siedł w tłumie uczniów zmierzających w przeciwną stronę. Mogła zawsze wyczuć jego obecność, jakby jej umysł był precyzyjnie dostrojoną anteną, chwytającą jego sygnał, gdy tylko znalazł się w pobliżu.

Może to wampiryczna część osobowości ostrzegła ją, że niedaleko jest ktoś z jej rodzaju, a może nie miało to absolutnie nic wspólnego z nadprzyrodzonymi mocami. Jack. Patrzył przed siebie, nie dostrzegając jej, nie rejestrując w ogóle jej obecności. Gładkie jasne włosy, równie świetliste, jak włosy jego siostry, miał odgarnięte z dumnego czoła, a w odróżnieniu od otaczających go niedbale ubranych chłopców, prezentował się wręcz królewsko w blezerze z krawatem. Był tak przystojny, że Schuyler nieświadomie wstrzymała oddech. Ale podobnie jak w rezydencji – Schuyler odmawiała nazywania tego miejsca „domem” – Jack ją ignorował.

Jeszcze raz obrzuciła go wzrokiem i pobiegła na górę. Kiedy weszła do sali, lekcja się już zaczęła. Starając się możliwie nie rzucać w oczy, chciała z przyzwyczajenia zająć swoje miejsce, z tyłu przy oknie, obok pochylonego nad książką Olivera Hazarda-Perry’ego. Ale w porę się zorientowała i przeszła na drugą stronę klasy, siadając pod klekoczącym wentylatorem bez przywitania się z najlepszym przyjacielem. Charles Force postawił sprawę jasno: odkąd mieszka pod jego dachem, ma przestrzegać jego zasad. Pierwszą z nich był zakaz widywania się z dziadkiem. Zadawniona wrogość między Charlesem a Lawrence’em brała się nie tylko z tego, że ten ostatni zajął miejsce Charlesa w Zgromadzeniu.

– Nie chcę, żeby napychał ci głowę kłamstwami – oznajmił Charles. – Może rządzić Radą, ale nie ma żadnej władzy w moim domu. Jeśli mi się sprzeciwisz, zapewniam, że tego pożałujesz.

Drugą zasadą w domu Force’ów był zakaz przebywania w towarzystwie Olivera. Charlesa mało szlag nie trafił, kiedy odkrył, że Schuyler uczyniła Olivera (przypisanego jej zausznika) swoim familiantem.

– Po pierwsze, jesteś na to o wiele za młoda. Po drugie, to niestosowne. W złym guście. Zausznicy są służącymi. Nie mają – i nie powinni – pełnić funkcji familiantów.

Musisz natychmiast znaleźć innego człowieka i zerwać wszystkie kontakty z tym chłopcem. Wgłębi duszy Schuyler niechętnie przyznawała, że prawdopodobnie Charles miał rację. Oliver był jej najlepszym przyjacielem, a ona naznaczyła go jako swoją własność, zmieszała jego krew ze swoją, a to rodziło określone konsekwencje. Czasem miała ochotę wrócić do dawnych czasów, zanim wszystko stało się tak skomplikowane. Schuyler nie miała pojęcia, dlaczego Charlesa w ogóle obchodziło, kto będzie jej familiantem, skoro Force'owie zerwali ze starą tradycją zauszników. Ale ściśle przestrzegała zasad. Każdy mógł zobaczyć, że nigdy nie kontaktuje się z Lawrence'em i nie obdarza świętym pocałunkiem Olivera. W jej nowym życiu było mnóstwo rzeczy, których nie mogła lub które powinna robić. Ale były miejsca, gdzie zasady nie obowiązywały. Gdzie Charles nie miał żadnej władzy. Gdzie Schuyler mogła być wolna. Po to przecież wymyślono tajne kryjówki.

DWA

Mimi Force lubiła dźwięk obcasów stukających o marmur. Przyjemne klikanie jej lakierowanych szpilek od Jimmy'ego Choo rozlegało się echem w całym holu Force Tower. Lśniącą nowością kwatery główna medialnego imperium jej ojca obejmowała kilka budynków w samym centrum Manhattanu. Błyszczące windy wypluwały kolejne porcje „Forcies – pięknych pracownic koncernu Force'ów – redaktorek specjalizujących się w projektowaniu, modzie, dekoracji wnętrz – spieszących na biznes lunch w restauracji Michael's lub wsiadających do taksówek, które miały je zabrać na najrozmaitsze umówione spotkania na mieście. Doskonale ubrane, miały identycznie ściągnięte twarze, jakby ich nieustannie zapchany grafik nie pozostawiał czasu na uśmiech. Mimi doskonale tu pasowała. Miała zaledwie szesnaście lat, ale idąc przez zatłoczony hol do nieoświetlonej wnęki skrywającej windę, którą można było otworzyć tylko tajnym i niepodrabialnym kluczem, czuła się niesamowicie stara. Pamiętała, że Force Tower oryginalnie zostało ochrzczone Van Alen Building. Przez lata wznosiło się na wysokość zaledwie trzech pięter, ponieważ planowany wieżowiec nie został nigdy wybudowany z powodu krachu na nowojorskiej giełdzie w 1929 roku i następującego po nim Wielkiego Kryzysu. Dopiero w zeszłym roku koncern jej ojca ukończył wreszcie prace budowlane zgodnie ze starymi planami i nadał biurowcowi nową nazwę. Mimi rozejrzała się, dyskretnie wysyłając do wszystkich w pobliżu silną sugestię, aby nie zwracali na nią uwagi. Sięgnęła do klamki, przyciskając palec do zamka, tak aby wytoczyć kroplę krwi. Analizujący krew zamek nie stanowił najnowszego osiągnięcia technologii, wręcz przeciwnie, był jak najbardziej starożytnym wynalazkiem. Krew była porównywana z wzorcami DNA w bazie – zgodność z wzorcem oznaczała, że przed drzwiami stoi prawdziwy błękitnokrwisty. Krwi wampira nie dawało się podrobić ani wytoczyć wcześniej, ponieważ w kontakcie z powietrzem zniknęła w niecałą minutę. Drzwi otwarły się bezgłośnie i Mimi zjechała windą na dół. Czerwonokrwistci nie wiedzieli, że w 1929 roku budynek został ukończony zgodnie z planem – tyle tylko, że sięgał w dół,

zamiast w górę.

Była to odwrotność drapacza chmur, podziemna konstrukcja, skierowana w stronę jądra planety zamiast w stronę nieba. Mimi patrzyła na mijane piętra. Była piętnaście, potem trzydzieści, potem sześćdziesiąt, potem trzysta metrów pod ziemią. W przeszłości błękitnokrwisci żyli w takich miejscach, aby ukryć się przed srebrnokrwistymi prześladowcami. Teraz Mimi rozumiała, co miał na myśli Charles Force, kiedy sztychł, że Lawrence i Cordelia chcieliby, aby wampiry „znowu kryły się w jaskiniach”.

Nareszcie winda zatrzymała się, otwierając drzwi. Mimi skinęła głową siedzącemu przy biurku zausznikowi. Czerwonokrwisty przypominał ślepego kreta i wyglądał, jakby dawno nie widział słońca. Zupełnie jakby urwał się z fałszywych legend o wampirach – pomyślała z rozbawieniem Mimi.

Czuła potężne zaklęcia ochronne nałożone na ten obszar. To powinno być najlepiej ukryte i najbezpieczniejsze schronienie błękitnokrwistych. Lawrence był absolutnie zachwycony błyszczącą, podejrzaną wieżą, wzniesioną na górze. „Chowamy się pod latarnią!” – śmiał się. Repozytorium Historyczne zostało ostatnio przeniesione o kilka poziomów niżej. Od czasu ataku pomieszczenie pod klubem stało puste. Mimi nadal przypisywała sobie winę za to, co się tam stało. Chociaż nie była winna! Nie chciała nikomu zrobić naprawdę krzywdy. Chciała tylko, żeby Schuyler zeszła jej z drogi. Może była naiwna. Rozpamiętywanie minionego nie miało teraz sensu.

– Dobry wieczór, Madeleine – przywitała ją elegancko ubrana dama w modnym kostiumie Chanel.

– Dobry wieczór, Dorotheo – skinęła głową Mimi, idąc za starszą panią do sali konferencyjnej. Wiedziała, że część członków Komitetu nie była zachwycona przyjęciem jej do wewnętrznego kręgu. Niepokoiło ich, że jest jeszcze zbyt młoda i nie w pełni panuje nad swoimi wspomnieniami, kryjącymi całość wiedzy ze wszystkich przeszłych wcieleń. Proces uświadamiania sobie swojego dziedzictwa zaczynał się u błękitnokrwistych wraz z początkiem przemiany, w piętnastym roku życia, i trwał do końca wieczornych lat (czyli mniej więcej do dwudziestego pierwszego roku życia), kiedy to ludzka powłoka ostatecznie ustępowała, odsłaniając ukrytego pod nią wampira. Mimi nie obchodziło, co o niej myślą. Miała swoje obowiązki, a nawet jeśli nie pamiętała wszystkiego, pamiętała dostatecznie wiele. Była tutaj, ponieważ pewnego dnia, niedługo po powrocie z Wenecji, Lawrence późnym wieczorem przybył do rezydencji Force’ów, aby zobaczyć się z Charlesem. Mimi podsłuchiwała całą rozmowę. Kiedy Lawrence przejął tytuł Regisa, Charles na własny wniosek zrezygnował z miejsca w Radzie, ale Lawrence namawiał go, aby przemyślał tę decyzję.

– Potrzebujemy teraz całej naszej siły. Potrzebujemy cię, Charlesie. Nie odwracaj się do nas plecami – głos Lawrence’a był niski i schrypnięty. Zakasłał, a słodki zapach tytoniu z jego fajki wypełnił korytarz na zewnątrz gabinetu jej ojca. Charles był nieugięty. Został upokorzony i odrzucony. Skoro Rada nie życzyła sobie go widzieć, on nie życzył sobie widzieć Rady.

– Po co jestem im potrzebny, skoro mają ciebie, Regisa? – burknął Charles, jakby samo wypowiedzenie tych słów było czymś odrażającym.

– Ja się tego podejmę. Lawrence tylko uniósł brwi na widok pojawiającej się przed nimi

Mimi. Charles także nie wyglądał na zaskoczonego. Od dziecka miała talent do radzenia sobie z zamkniętymi drzwiami.

– Azrael – mruknął Lawrence. – Ile pamiętasz?

– Nie wszystko. Jeszcze nie teraz. Ale pamiętam ciebie... dziadku – Mimi skrzywiła wargi w uśmiechu.

– To mi wystarczy. – Uśmiech Lawrence’a przypominał trochę uśmiech Charlesa. – Charlesie, w takim razie postanowione. Mimi zajmie twoje miejsce w Radzie. Jako twój przedstawiciel będzie ci składać raporty. Azraelu, możesz odejść.

Mimi już miała zaprotestować, kiedy zorientowała się, że bez jej wiedzy zauroczono ją, nakłaniając do opuszczenia gabinetu. Ten stary dziad był zdecydowanie za sprytny. Ale nic nie mogło jej powstrzymać przed przyciśnięciem ucha do drzwi.

– Jest niebezpieczna – powiedział cicho Lawrence. – Byłem zaskoczony, że wezwałeś w tym cyklu bliźnięta. Czy to naprawdę konieczne?

– Tak jak sam mówiłeś, jest silna – westchnął Charles. – Jeśli naprawdę czeka nas bitwa, przed którą stale ostrzegasz, będziesz jej potrzebować u swego boku.

– Jeśli pozostanie wierna – prychnął Lawrence.

– Zawsze była – powiedział ostro Charles. – I nie jest jedyną spośród nas, która niegdyś kochała Niosącego Światło.

– Tragiczny błąd, który wszyscy popełniliśmy – skinął głową Lawrence.

– Nie, nie wszyscy – przypomniał cicho Charles. Mimi na palcach odeszła od drzwi.

Usłyszała wszystko, co chciała wiedzieć. Azrael. Nazwał ją jej prawdziwym imieniem.

Imieniem wrytym głęboko w jej świadomości, w jej kościach, w jej krwi. Czym była oprócz swojego imienia? Kiedy żyje się tysiące lat, posługując się coraz to nowym przezwiskiem, imiona stają się czymś w rodzaju opakowania. Ozdobą, na którą się odpowiada. Weźmy choćby jej imię w tym cyklu: Mimi. Imię dziewczyny z towarzystwa, kapryśnej kobietki, która spędza dni na wyczerpywaniu limitu kart kredytowych, interesując się tylko salonami spa i przyjęciami. Kryło jej prawdziwą tożsamość. Ponieważ była Azraelem. Aniołem Śmierci. Wnosiła ciemność w światło. To był jej dar i jej przekleństwo. Była błękitnokrwistą. Tak jak powiedział Charles, jedną z najsilniejszych. Charles i Lawrence mówili o ostatnich dniach przed Upadkiem. Podczas wojny z Lucyferem to Azrael i jej bliźniaczy brat Abbadon przeważyli szalę zwycięstwa, zmieniając przebieg bitwy. Zdradzili swojego księcia i dołączyli do Michała, klękając przed złotym mieczem. Pozostali wierni światłu, chociaż byli zrodzeni z ciemności.

Ich dezercja okazała się punktem zwrotnym. Gdyby nie ona i Jack, kto tak naprawdę by wygrał? Czy Lucyfer zostałby królem królów na niebieskim tronie, gdyby go nie opuścili? A w nagrodę dostali tylko to wieczne życie na Ziemi. Niekończący się cykl naprawiania win i poszukiwania rozgrzeszenia. Przed kim i po co się kajali? Czy Bóg w ogóle pamiętał o ich istnieniu? Czy kiedykolwiek powrócą do utraconego Raju?

Czy to wszystko było tego warte? – pomyślała Mimi, zajmując swoje miejsce w Radzie.

Dopiero teraz zauważyła niezadowolenie otaczających ją osób.

Spojrzała tam, gdzie wpatrywała się Dorothea Rockefeller, i ze zdziwienia omal nie spadła z

krzesła. W najlepiej strzeżonym, najbezpieczniejszym schronieniu błękitnokrwistych, na honorowym miejscu koło Lawrence'a, siedział nikt inny, jak zhańbiony były venator, srebrnokrwisty zdrajca, Kingsley Martin.

Pochwycił spojrzenie Mimi i wycelował w jej kierunku dwa palce jak pistolet. I będąc w każdym calu Kingsleyem, uśmiechnął się, udając, że strzela.

TRZY

W odróżnieniu od większości salonów pokazowych znanych projektantów, urządzonych w minimalistycznym, niemal klinicznie czystym stylu, z identycznymi kompozycjami kwiatowymi dodającymi koloru oślepiająco białym, pustym pomieszczeniom, salon prezentujący kolekcję Rolfa Morgana przypominał wnętrze zacisznego, staroświeckiego klubu dżentelmenów. Na półkach pyszniły się rzędy oprawionych w skórę książek, a grube dywany i szerokie fotele otaczały kominek, w którym płonął ogień. Rolf Morgan zyskał sławę, popularyzując wśród mas klasyczny styl sportowy, a jego najpopularniejszym dziełem była koszula z gładkim kołnierzykiem ozdobionym dyskretnym logo: dwoma skrzyżowanymi bramkami do krykieta.

Bliss siedziała nerwowo na skórzanym fotelu, trzymając na kolanach portfolio. Żeby zdążyć na casting, musiała trochę wcześniej wyjść ze szkoły, ale kiedy dotarła na miejsce, okazało się, że projektant spóźni się pół godziny. Typowe.

Przypatrywała się pozostałemu modelkom, klasycznym amerykańskim pięknościom, w typie widywanym często w reklamach „Krykiet z Rolfem Morganem”: opalone policzki, złote włosy, zadarte noski. Nie miała pojęcia, czemu projektant miałby być nią zainteresowany. Z sięgającymi pasa rdzawymi włosami, bladą skórą i wielkimi szmaragdowymi oczami Bliss przypominała bardziej dziewczynę z obrazów prerafaelitów niż dziewczynę, która właśnie skończyła brawurowy mecz tenisa. Ale z drugiej strony Schuyler została wybrana do tego samego pokazu już wcześniej, na pierwszym castingu, więc być może tym razem szukali innego niż zwykle typu.

— Można wam coś zaproponować, dziewczyny? Woda? Cola dietetyczna? — zapytała z uśmiechem recepcjonistka.

- Ja dziękuję - odmówiła grzecznie Bliss. Inne dziewczęta też potrząsnęły głowami. *To* miło, że ktoś je pytał, coś proponował. Była przyzwyczajona, że jako modelka jest ignorowana lub traktowana z góry. Nikt nigdy nie był przesadnie życzliwy. Bliss uważała, że castingi przypominają inspekcję bydła, jaką na ranchu przeprowadzał jej dziadek, oglądając uważnie zęby, kopyta i boki swojej rogacizny. Modelki traktowano identycznie jak krowy - ot, kawałki mięsa, których walory należy zmierzyć i oszacować.

Bliss miała nadzieję, że projektant pospieszy się i spotkanie będzie miała wkrótce za sobą. Prawie odwołała swoje przyjście i tylko głębokie poczucie obowiązku względem agencji (oraz cień strachu przed jej osobistym agentem — łysym, władczym gejem, który sztorcował ją, jakby to ona była jego niewolnicą, a nie na odwrót) sprawiło, że nadal pozostawała na miejscu.

Wciąż denerwowała się tym, co miało miejsce w szkole, kiedy chciała się zwierzyć Schuyler. — Coś jest ze mną nie tak — powiedziała Bliss podczas lunchu w jadalni.

- W sensie? Jesteś chora? - zapytała Schuyler, otwierając torbę chipsów z jalaperio.

Czy jestem chora? — zastanowiła się Bliss. Na pewno ostatnio nie czuła się najlepiej. Ale to był inny rodzaj choroby - czuła, że chora jest jej dusza.

- To trudno wyjaśnić - odparła, ale jednak spróbowała. -I Widzę, tak jakby, różne rzeczy. Okropne rzeczy.

Straszliwe rzeczy. Opowiedziała Schuyler, jak się wszystko zaczęło.

Pewnego dnia uprawiała jogging nad rzeką Hudson, a kiedy mrugnęła oczami, zamiast spokojnej, brązowej wody zobaczyła rzekę wypełnioną kotłującą się gwałtownie, czerwoną krwią.

Potem byli jeźdźcy, którzy pewnej nocy wtargnęli do jej sypialni — zamaskowana czwórka na potężnych, czarnych wierzchowcach. Wyglądali odrażająco, a cuchnęli jeszcze gorzej, jak żyjące trupy. Byli prawdziwi do tego stopnia, że konie zostawiły brudne ślady na białym dywanie. Ale najbardziej przerażająca okazała się wizja z innej nocy: zaszlachtowane *dzieci*, rozczłonkowane ciała, bezgłowe zakonnice przybite do krzyży... Ciągle coś nowego.

Ale nie to przerażało ją najbardziej.

W każdej z tych wizji pojawiał się ubrany na biało mężczyzna.

Przystojny, z twarzą okoloną lśniącymi, złotymi włosami, z pięknym uśmiechem, który sprawiał, że robiło jej się zimno.

Mężczyzna przechodził przez pokój i siadał obok niej na łóżku.

- Bliss - mówił, kładąc rękę na jej głowie, jakby w geście błogosławieństwa. - Moja córko. Schuyler popatrzyła na przyjaciółkę z kanapki z tuńczykiem. Bliss dziwiło, że Schuyler wciąż jeszcze smakuje zwykłe jedzenie - ona sama od dawna nie mogła go brać do ust. Z trudem jadła krwisty befszyk. Może to dlatego, że Schuyler była w połowie człowiekiem. Bliss z ciekawości sięgnęła po chipsa i ugryzła. Słony i całkiem przyjemnie pikantny. Wzięła następnego.

Schuyler zastanowiła się.

- No dobra, jakiś cudak nazywa cię córką, wielkie rzeczy. To tylko sen. A ta cała reszta - jesteś pewna, że nie oglądasz po nocach horrorów?

- Nie, ja tylko... - Bliss potrząsnęła głową, zirytowana, że nie potrafi przekazać, jak okropny wydawał jej się ten mężczyzna. I jak bardzo prawdziwie brzmiały jego słowa. Ale czy to możliwe? Przecież jej ojcem był Forsyth Llewellyn, nowojorski senator. Po raz kolejny pomyślała o matce. Ojciec nigdy nie opowiadał o pierwszej żonie, a zaledwie kilka tygodni

temu Bliss, ku swojemu zaskoczeniu, znalazła zdjęcie ojca z blondynką, którą zawsze uważała za swoją matkę. Na odwrocie fotografii widniał podpis: „Allegra Van Alen”. Allegra była matką Schuyler, najsłynniejszą pogrążoną w śpiączce pacjentką w Nowym Jorku. Czy jeśli Allegra była jej matką, to Schuyler była jej siostrą? Fakt, że wampiry nie miały rodziny w znaczeniu czerwonychkrwistych: były dziećmi Boga, nieśmiertelnymi, bez prawdziwych matek i ojców.

Forsyth był jej „ojcem” jedynie w tym cyklu. Być może podobnie było z Allegra. Bliss nie podzieliła się z Schuyler swoim odkryciem. Schuyler była bardzo drażliwa na punkcie matki, a Bliss zbyt nieśmiała, aby twierdzić, że łączą ją jakieś więzy z kobietą, której nigdy nie spotkała. Ale od czasu znalezienia fotografii czuła silniejszą więź z Schuyler.

- A masz jeszcze te zamroczenia? — zapytała Schuyler. Bliss potrząsnęła głową.

Zamroczenia ustały wtedy, kiedy zaczęły się wizje. Nie wiedziała już, co gorsze.

- Sky, zdarza ci jeszcze myśleć o Dylanie? - spytała niezobowiązująco.

- Cały czas. Chciałabym wiedzieć, co się z nim stało - Schuyler rozłożyła kanapkę, zjadając kolejno jej części: najpierw chleb, potem porcję tuńczyka i na koniec sałatę. - Tęsknię za nim. Był moim przyjacielem.

Bliss skinęła głową. Nie wiedziała, jak poruszyć temat jej za długo już utrzymywanej tajemnicy. Dylan, którego wszyscy uważali za zmarłego, który został schwytany przez srebrnokrwistych, który zniknął bez śladu... Wrócił, wpadając przez okno dwa tygodnie temu i opowiadając niestworzone rzeczy. Od tamtego wieczoru Bliss nie wiedziała już, w co powinna wierzyć.

Dylan był kompletnie szalony. Ześwirowany. To, co wtedy powiedział, nie miało sensu, ale on był przeświadczony, że to najszczerza prawda. Nie potrafiła go przekonać, a ostatnio groził jej, że coś planuje. Dzisiejszego ranka był wyjątkowo wytrącony z równowagi.

Obłąkany. Krzyczał jak szalony. Z trudem mogła na niego patrzeć. Obiecała mu, że... że co właściwie robi? Nie miała pojęcia.

- Bliss Llewellyn?

- Jestem. - Bliss wstała, biorąc portfbllo pod pachę.

- Możesz wejść. Przepraszamy, że musiałaś czekać.

- Nic nie szkodzi. - Bliss uśmiechnęła się najbardziej profesjonalnym uśmiechem. Weszła za dziewczyną do przestronnej sali. Musiała przejść odległość równą niemal długości boiska do piłki nożnej, zanim dotarła do niewielkiego stołu, za którym siedział projektant.

Zawsze tak było. Chcieli zobaczyć, jak chodzisz, a kiedy się przywitałaś, prosili cię, żebyś się obróciła i przeszła jeszcze kawałek. Rolf prowadził casting na swój pokaz w trakcie Tygodnia Mody, więc obok niego siedzieli współpracownicy: opalona blondynka w ciemnych okularach, szczupły, zniewieściały mężczyzna i kilkoro asystentów.

- Cześć, Bliss— powiedział Rolf.— To moja żona, Randy, a to Cyrus, który ma wszystko nadzorować.

- Cześć - Bliss podała mu rękę i mocno uściśnęła jego dłoń.

- Znamy dobrze twoje wcześniejsze projekty - Rolf tylko rzucił okiem na jej fotografie. Był ogorzałym mężczyzną o prze-; tykanych siwizną włosach. Kiedy zaplatał ręce, mięśnie pod skórą rysowały się wyraziście. Wyglądał jak kowboj od czubka głowy do robionych na zamówienie butów z krokodylej skóry. Pod warunkiem, rzecz jasna, że kowboje zdobywali opaleniznę

W Saint--Barthelemy, a koszule zamawiali w Hongkongu. — Jesteśmy właściwie na ciebie zdecydowani. Chcieliśmy po prostu He poznać.

Przyjazne zachowanie projektanta zamiast uspokoić Bliss, Podatkowo ją zdenerwowało.

Teraz prawie miała pracę i mogła ją stracić.

- A, no to okej.

Randy Morgan, żona projektanta, wyglądała jak wcielenie klasycznej „dziewczyny Morgana”, aż po niedbale ułożone włosy Bliss wiedziała, że jest pierwszą modelką Rolfa, z którą prasy pracował w latach siedemdziesiątych i która nadal gościła czasem w jego kampaniach reklamowych. Randy zdjęła ciemne okulary i obdarzyła Bliss oślepiającym uśmiechem.

- Planujemy na ten pokaz coś trochę innego niż zwykle. Chcemy mieć klimat edwardiański, jak ze starego romansu. W kolekcji będzie mnóstwo weluru, koronek, może nawet jakieś gorsety. Potrzebna nam dziewczyna, która nie wygląda zbyt współcześnie.

Bliss skinęła głową, niepewna, do czego zmierzają. Inni projektanci, dla których pracowała do tej pory, uważali, że wygląda zupełnie współcześnie.

- Mam się przejść, czy... ?

- Prosimy.

Bliss cofnęła się do końca sali, wzięła głęboki oddech i ruszyła. Szła, jakby szła przez bagna nocą, jakby była sama we mgle. Jakby była trochę zagubiona i rozmarzona. Ale kiedy doszła do miejsca, w którym powinna się obrócić, nawiedziła ją kolejna Wizja.

Tak jak powiedziała Schuyler, nie miewała już zamroczeń. Nadal widziała salę i projektanta ze współpracownikami. Ale on też tam był - między Rolfem a jego żoną siedziała szkarłatnooka bestia ze srebrnym, rozdwojonym językiem. Z jej oczodół łów wypęzwały robaki. Bliss miała ochotę krzyknąć, ale zamiast tego zacisnęła oczy i ruszyła przed siebie. Kiedy je otworzyła, Rolf i jego zespół bili brawo.

Apokaliptyczne wizje czy nie, Bliss została zatrudniona.

CZTERY

Tęskniłem za tobą - wargi Olivera na jej policzku były ciepłe i miękkie, a Schuyler poczuła ostre ukłucie w żołądku, uświadamiając sobie rozmiar jego przywiązania.

- Ja też - wyszeptwała. Nie kłamała. Spotykali się w ten sposób po raz pierwszy od dwóch tygodni. I chociaż pragnęła przycisnąć usta do jego szyi i zrobić to, co samo się nasuwało, powstrzymała się. Nie potrzebowała tego w tej chwili, a pilnowała się, żeby nie pić tylko dla przyjemności. *Caerimonia osculor* była jak narkotyk - kusząca i trudna do zastąpienia. Dawała jej za dużo siły. Za dużo władzy nad nim.

Nie mogła. Nie tutaj. Nie teraz. Może później. Poza tym, to nie byłoby bezpieczne.

Znajdowali się w składziku za pokojem kserograficznym. W każdej chwili ktoś mógł wejść i przyłapać ich razem. Spotykali się, jak zawsze, na przerwie po czwartej lekcji. Mieli dla siebie zaledwie pięć minut.

- Przyjdiesz... wieczorem? - zapytał Oliver, a jego lekko ochryply głos rozbrzmiewał w jej uszach. Chciała zanurzyć palce w gęstych włosach w kolorze karmelu, ale nie zrobiła tego. Przycisnęła tylko twarz do jego głowy. Pachniał tak czysto.

Jak mogli być tak długo przyjaciółmi, skoro dotąd nie zauważyła, jak pachną jego włosy? Teraz już wiedziała: jak trawa po deszczu. Pachniał tak przyjemnie, że chciało jej się płakać. Nigdy jej nie wybaczy, kiedy w pełni zrozumie, co mu zrobiła. :

- Nie wiem - odparła z wahaniem. - Spróbuję.

Chciała mu odmówić tak delikatnie, jak tylko mogła. Spój-; rzała na jego szczerą, przystojną twarz, w ciepłe orzechowe oczy z plamkami brązu i złota.

- Obiecay - w głosie Olivera zabrzmiał chłód. - Obiecay mi. Przycisnął ją do siebie mocno, była zaskoczona jego siłą. Nie

miała pojęcia, że w razie konieczności ludzie potrafią być równie silni jak wampiry.

Jej serce było rozdarte. Charles Force miał rację, powinna się trzymać z dala od niego. Ktoś musiał skończyć zraniony, a nie mogła znieść myśli o tym, że Oliver będzie przez nią cierpieł. Nie była tego warta.

- Ollie, wiesz, że ja...

- Nic nie mów. Po prostu przyjdź - powiedział szorstko i puścił ją tak nagle, że prawie straciła równowagę. I równie szybko zniknął, zostawiając ją samą w ciemnym pokoiku, z poczuciem dziwnego osamotnienia.

Tego wieczora Schuyler w nowym płaszczu przeciwdeszczowym przemykała przez ciemne, zalane deszczem ulice, jak błysk

-Srebra. Mogła wziąć taksówkę, ale przy takiej pogodzie trudno było ją coś złapać, a poza tym lubiła się przejść — albo raczej prześlizgnąć przez miasto. Lubiła wykorzystywać wampirze mię' śnie, podobało jej się, jak szybka może być, jeśli tylko zapagnie. Przebyła całą długość wyspy jak kot, poruszając się z taką prędkością, że pozostała sucha. Na jej ubraniu nie połyskiwała ani jedna kropla wilgoci.

Budynek na rogu Perry Street i West Side Highway był jednym z nowych, olśniewających, przeszklonych apartamentowców projektu Richarda Meiera, które lśniły jak kryształy w mglistym półmroku. Były tak piękne, że Schuyler nie mogła się na nie napatrzeć.

Wślizgnęła się przez boczne drzwi, rozkoszując się wampirzą szybkością, czyniącą ją niewidzialną dla strażników i innych lokatorów. Minęła windę, wołała dzięki swoim nadprzyrodzonym mocom wbiec po schodach, przeskakując po cztery, pięć stopni. W kilka sekund stanęła przed drzwiami penthouse'u.

W apartamencie było ciepło, a blask latarni za oknem oświetlał wnętrze przez sięgające od podłogi do sufitu okna. Nacisnęła guzik, zaciągający zasłony. Potem zostawiła je otwarte, odsłaniając wnętrze — to zdumiewające, jak dobrze schowana była ich tajna kryjówka w jednym z najlepiej widocznych budynków na Manhattanie.

Zarządca domu przygotował drewno w kominku, więc Schuyler rozpałała ogień, naciskając po prostu kolejny guzik. Wysokie płomienie zaczęły lizać szczapy. Schuyler obserwowała je i jakby dostrzegając w nich swoją przeszłość, ukryła twarz w dłoniach.

Co ona tu robiła? Po co przyszła?

Nie powinni tego robić. On to wiedział. Ona to wiedziała. Powiedzieli sobie, że widzą się ostatni raz. Zupełnie, jakby potrafili się na to zdecydować. Myśl o spotkaniu budziła w niej jednocześnie rozpacz i ekstazę.

Zajęła się opróżnianiem zmywarki do naczyń i nakrywaniem do stołu. Zapalaniem świec.

Podłączyła głośniki do iPod'a i po chwili od ścian odbijał się głos Rufusa Wainwrighta. Była to ich ulubiona piosenka, przepełniona tęsknotą.

Zastanowiła się nad kąpielą, wiedząc, że w szafie wisi jej szlafrok. Nie było tu wielu śladów ich obecności— kilka książek, ubrania na zmianę, dwie szczoteczki do zębów. To nie był dom, to był sekret.

Przejrzała się w lustrze - jej włosy były w nieładzie, a oczy błyszcząły. Niedługo tu będzie. Na pewno będzie. To jemu zależało na spotkaniu. Wyznaczona godzina minęła, ale nikt się nie pojawił. Schuyler podciągnęła kolana pod brodę, starając się stłumić narastającą falę rozczarowania. Niemal zasnęła, kiedy dostrzegła cień na tarasie. Spojrzała z nadzieją, czując mieszaninę oczekiwania i głębokiego, przejmującego smutku. Jej serce waliło jak oszalałe. Nawet jeśli widywała go codziennie, zawsze było jak za pierwszym razem.
— Cześć — odezwał się chłopak, wynurzając się z cienia. Ale nie był tym, na kogo czekała.

ARCHIWUM NAGRAŃ DŹWIĘKOWYCH
Repozytorium Historyczne
ŚCIŚLE TAJNE:

Tylko za zezwoleniem Tronującego
Zapis raportu venatora, dokument 2/1

Schuyler Van Alen: wyraźnie wyalienowana z otoczenia. Preferuje towarzystwo swojego zausznika, Olivera Hazarda-Perry'ego. Najprawdopodobniej dwukrotnie niemal padła ofiarą srebrnokrwistego. Kontynuuję obserwację, jednakże uważam za niezwykle mało prawdopodobne, by okazała się sprawczynią.

Bliss Llewellyn: interesujący przypadek. Uskarża się na bóle i zawroty głowy oraz „zamroczenia”. Być może efekt uboczny przemiany? Znaleziona tonąca w stawie w Central Parku w nocy z 28 na 29 listopada. Udało mi się pomóc obserwowanej bez zdradzania swojej tożsamości.

Madeleine Force: dysponuje silnymi mrocznymi mocami i przejawia zdecydowaną niechęć wobec zasad, szczególnie dotyczących familiantów.

AKTUALIZACJA DOTYCZĄCA DYLANA WARDA: grupa operacyjna z Long Island doniosła, że podejrzany był widziany po ucieczce ze strażnicy na Shelter Island. Zostało wysłane wsparcie w celu doprowadzenia go.

PIĘĆ

Zebranie toczyło się zwykłym torem. Sekretarz zaprotokołował listę obecnych. Zjawili się przedstawiciele wszystkich starych rodów: do oryginalnej siódemki (Van Alenowie, Cuderowie, Oelrichowie, Van Hornowie, Schlumbergerowie, Stewartowie i Rockefellerowie) z czasem dołączyli liewellynowie, Dupontowie (których reprezentowała zdenerwowana Eliza, siostrzenica

zmarłej Priscilli), Whitneyowie i Carondoletowie. Oto Rada Starszych - elita błękitnokrwistych. Tu właśnie podejmowano decyzje dotyczące przyszłych losów ich społeczności.

Lawrence powitał wszystkich serdecznie na pierwszym wiosennym zebraniu i przedstawił porządek obrad: plany dotyczące pozyskania funduszy na Nowojorski Bank Krwi, najnowsze odkrycia w dziedzinie chorób krwi i ich znaczenie dla błękitnokrwistych, raport ze stanu funduszy inwestycyjnych - błękitno-krwiści wiele inwestowali w rynek akcji, a obecny kryzys sprawił, że stracili miliony dolarów.

Mimi myślała, że zaraz wyjdzie z siebie. Lawrence prowadził zebranie, jakby wszystko było w porządku, jakby obok niego nie siedział zdrajca. Miała wrażenie, że za moment szlag ją trafi. To przecież Kingsley wezwał srebrnokrwistego, Kingsley zaaranżował atak na Repozytorium, okazał się ukrytym mózgiem spiskuj a teraz siedział tutaj, jakby to było jego miejsce.

Pozornie członkowie Rady zachowywali się równie spokojnie, uprzejmie i niewzruszenie jak zawsze, ale Mimi wyczuwała; lekki niepokój, cień sprzeciwu w ich szeregach. Czemu Lawrence nie powiedział ani słowa? Stary dziad belkotał coś o rynkach wtórnych i ostatnich katastrofalnych wydarzeniach na Wall Street. No, nareszcie... Lawrence spojrzał na Kingsleya. Wreszcie czas na jakieś wyjaśnienie.

Ale nie. Lawrence rzeczowo oznajmił, że Kingsley przedstawi swój raport i oddał głos tak zwanemu venatorowi, Poszukiwaczowi Prawdy, członkowi wampirze] tajnej policji.

Kingsley zaszczycił zebranych ponurym uśmiechem.

— Szanowni członkowie Rady i... ty, Mimi — zaczął. Był tak samo diabelsko przystojny, jak zawsze, ale od kiedy zdemaskował się jako venator, wyglądał na starszego. Nie jak zbuntowany młodzik, ale jak poważny i posępny mężczyzna w ciemnym płaszczu i krawacie.

Kilkoro członków Rady uniosło brwi, a białowłosey Brooks Stewart rozkaszał się tak, że Cushing Carondolet musiał go kilka razy rąbnąć w plecy. Kiedy zamieszanie ucichło, Kingsley bez słowa komentarza kontynuował.

- Przynoszę złe wieści. Na kontynencie południowoamerykańskim coś się zaczyna dziać. Mój zespół zauważył złowieszcze znaki, wskazujące na możliwość *infractio*.

Mimi знаła to słowo ze świętego języka— Kingsley mówił, że coś miało pęknąć. Ale co?

- Co się tam dzieje? - zapytał Dashiell Van Horn. Mimi rozpoznała w nim jednego z inkwizytorów na jej procesie.

- Szczeliny u podnóża Corcovado. Doniesienia o zniknięciu niektórych Starszych z tamtejszej Rady. Alfonso Almeida nie powrócił z wycieczki w Andy. Jego rodzina jest zaniepokojona. Esme Schlumberger prychnęła.

- Alfie po prostu lubi raz do roku powłóczyć się po dziczy. Mówi, że dzięki temu zachowuje więź z naturą. To nic nie oznacza.

- Ale Corcovado — to brzmi niepokojąco — odezwał się Edmund Oelrich, który po śmierci Priscilli przejął obowiązki Dowódcy Straży.

- Wobec tego, co wiemy o srebrnokrwistych, i tego, że jeden z nich był w stanie dostać się do samego Repozytorium, wszystko jest możliwe - powiedział Kingsley.

- Zaiste — zgodził się Dashiell Van Horn, poprawiając półokrągłe okulary.

Lawrence skinął głową.

- Na pewno słyszeliście plotki, jakoby przed swoim zniknięciem srebrnokrwisci zbiegli do Ameryki Południowej. Błękitno -krwisci trzymali się na północy, więc niektórzy sądzą, że srebrnokrwisci udali się na południe, aby się przegrupować. Oczywiście nie mamy żadnych dowodów...

Członkowie Rady poruszyli się niespokojnie. Od czasu ataku na Repozytorium musieli przyznać, że Lawrence, dawny wyrzutek, miał od początku rację. Ze Strażnicy świadomie zignorowali znaki, schowali głowy w piasek jak stado strusi, zbytnio obawiając się zaakceptować prawdę: srebrnokrwisci, demony z legend| ich starożytni wrogowie, powrócili.

- Do tej pory nie mieliśmy - przytaknął Kingsley. - Ale wszystko wskazuje na to, że podejrzenia Lawrence'a nie były bezpodstawne.

- Nie potrafię nawet wyrazić, w jak śmiertelnym niebezpieczeństwie się znajdziemy, jeśli Corcovado upadnie - ostrzegł Lawrence.

- Ale... nikt nie zginął? — zapytała nieśmiało Eliza Dupont.

- Nic nam o tym nie wiadomo - potwierdził Kingsley. - Za-ginęła także dziewczyna z młodszego pokolenia, Yana Ribero. Jednakże jej matka przypuszcza, że uciekła ze swoim chłopakiem na weekend w Punta del Este - dodał z uśmiechem.

Mimi nie odzywała się. Była jedynym członkiem Rady, który nie zabrał jeszcze głosu w dyskusji. W Nowym Jorku od czasu tragedii w Repozytorium nikt nie zginął ani nie został zaatakowany. Czuła się sfrustrowana tym, że nie pamięta, czemu Corcovado jest tak ważne - najwyraźniej wszyscy inni w Radzie wiedzieli, tylko nie ona. To było irytujące, nie dysponować pełnymi wspomnieniami.

Ta nazwa absolutnie nic jej nie mówiła. I w życiu nie zamierzała pytać innych - była na to zbyt dumna. Może namówi Charlesa, żeby ją oświecił, chociaż po odejściu z Rady nie interesował się praktycznie niczym poza siedzeniem w swoim gabinecie, studiowaniem pożółkłych książek i fotografii lub słuchaniem stłumionych nagrań na starym, ośmiościeżkowym magnetofonie.

— Jak pokazał atak na Repozytorium, srebrnokrwisci nie są z legendą, którą możemy ignorować. Trzeba działać szybko, corcovado nie może upaść — oznajmił Lawrence. O czym on w ogóle mówił? Mimi żałowała, że nie ma pojęcia.

- Więc jaki mamy plan? - zapytał Edmund. Atmosfera się zmieniła. Niepokój z powodu obecności Kingsley a zastąpił niepokój z powodu przyniesionych wieści.

Kingsley przełożył leżące przed nim papiery.

- Dołączę do mojego zespołu w stolicy. Sao Paulo to szczerze gniazdo, doskonałe miejsce, żeby się ukryć. Pieszko dotrzemy do Rio de Janeiro, sprawdzimy sytuację na Corcovado i porozmawiamy z rodzinami.

Lawrence skinął głową. Mimi pomyślała, że zakończy zebranie, ale tak się nie stało. Wyjął cygaro z kieszeni koszuli. Kingsley pochylił się z zapaloną zapalką, a Lawrence zaciągnął się głęboko. Dym wypełnił powietrze. Mimi chciała podnieść rękę i przypomnieć o ustanowionym przez Radę zakazie palenia, ale nie ośmieliła się.

Regis surowym wzrokiem zmierzył zgromadzonych.

— Jestem świadomy, że niektórzy z was zastanawiają się, czemu towarzyszy nam dzisiaj Kingsley - powiedział, wreszcie odpowiadając na nurtujące wszystkich pytanie.

Zaciągnął się cygarem.

- Szczególnie, jeśli wziąć pod uwagę dowody przedstawione podczas próby krwi. Jednakże od tamtej pory dowiedziałem się, że Martinowie, a w szczególności Kingsley, są niewinni. Ich działania były usprawiedliwione misją zleconą przez byłego Regisa. Dla bezpieczeństwa Zgromadzenia nie mogę udzielić na ten temat żadnych dalszych informacji.

Jej ojciec! Charles miał z tym coś wspólnego - ale dlaczego Lawrence nie mógł wyjawić, o co chodziło?

- Jaką misją? - zażądał odpowiedzi Edmund. - Czemu Rada nie została o tym powiadomiona?

- Nie wolno nam podważać decyzji Regisa - przypomniał ostro Forsyth Llewellyn.

- Nie mamy takiego zwyczaju - przytaknęła Nan Cutler. Mimi widziała, że zgromadzeni podzielili się na równe grupy: połowa członków była oburzona i zaniepokojona, a druga połowa — gotowa bez zastrzeżeń przyjąć oświadczenie Lawrence'a. To i tak nie miało znaczenia. Zgromadzenie nie rządziło się według zasad demokracji, Regis był absolutnym przywódcą, którego słowo stanowiło prawo. Mimi zadrżała z ledwie powstrzymanej wściekłości. Co się stało z tą Radą, która zaledwie kilka miesięcy temu skazała ją na śmierć/ To nie było w porządku! Jak mogli ufać „nawróconemu” srebrnokrwistemu?

- Czy ktoś chce złożyć formalny sprzeciw? - zapytał spokojnie Lawrence. - Edmund? Dashiell?

Dashiell opuścił głowę.

-Nie. Wierzymy w ciebie, Lawrensie.

Edmund niechętnie przytaknął.

- Dziękuję wszystkim. Kingsley ponownie jest członkiem Rady z prawem głosu, odzyskuje także pełny status venatora. Powitajmy go z powrotem wśród nas. Bez Kingsleya wieści o Corcovado nie dotarłyby do nas tak prędko.

Rozległ się szmerek braw.

Zebranie zakończyło się, a Starsi podnieśli się, skupiając w szepczących grupkach. Mimi zauważyła, że Lawrence rozmawia przyciszonym głosem z Nan Cutler.

Kingsley podszedł do Mimi i lekko dotknął jej ramienia.

- Chciałem tylko powiedzieć, że przykro mi z powodu tego, co się wydarzyło. Procesu i tak dalej.

- Wystawiłeś mnie - syknęła, strząsając jego dłoń.

- To było konieczne. Ale cieszę się, że widzę cię w dobrym zdrowiu - odparł. Jednak ton jego głosu wskazywał, że jej dobre zdrowie nie obchodzi go w najmniejszym stopniu.

SZEŚĆ

Chłopak podszedł do kominka, blask ognia oświetlił jego twarz. Wyglądał jak zawsze - te same smutne oczy, ta sama szopa czarnych włosów. Nadal miał na sobie brudny T-shirt i dzinsy, w których Schuyler widziała go po raz ostatni.

—Dylan! Ale jakim cudem? Co się stało? Gdzie byłeś? — z uśmiechem szczęścia podbiegła, żeby go uścisnąć. Dylan żył! Nie jego oczekiwała, ale był gorąco witany gościem. Miała do niego tak wiele pytań: co się stało tamtej nocy, kiedy zniknął? Jak uciekł srebrnokrwistym? Jak udało mu się przeżyć?

Ale kiedy tylko znalazła się bliżej, uświadomiła sobie, że coś jest bardzo nie tak. Na ponurej twarzy Dylana malowała się wściekłość. Miał rozbiegany wzrok i wyglądał, jakby był na granicy hysterii. — Co się dzieje?

Z szybkością błyskawicy Dylan uderzył ją siłą swojej woli, telepatycznym pchnięciem - TRZASK.' - ale Schuyler była szybsza i zdołała uniknąć ciosu.

- Dylan! Co ty wyprawiasz? - podniosła ręce, jakby próbując się osłonić, jakby fizyczny opór mógł jej cokolwiek dać.

TRZASK.' Kolejne uderzenie. Tym razem poparte sugestii żeby rzuciła się z balkonu. Schuyler zakrzuszyła się, czując, że jej umysł zaraz eksploduje od ciśnienia, z którym próbowała walczyć.

Uciekła na taras, niezdolna powstrzymać jego sugestii o przejęciu kontroli nad jej zmysłami. Spojrzała przez ramię. Dylan był tuż za nią. Patrzył z zimnym okrucieństwem, jakby został opętany przez coś złowrogiego.

— Czemu to robisz? — jęknęła, kiedy wysłał kolejny rozkaz. SKACZJ

Tak. Musi się zastosować, musi posłuchać - SKACZ.' - Tak robi to, ale jeśli nie będzie uważać, a nie miała czasu, żeby uważać... Może stracić równowagę... może... O Boże, a jeśli Lawrence nie miał racji? Jeśli nie jest nieśmiertelna? W końcu jest w połowie człowiekiem... Co, jeśli nie przeżyje? Co, jeśli w odróżnieniu od innych błękitnokrwistych okaże się wyłączona z cyklu snu, spoczynku i reinkarnacji? Co, jeśli to jedyne życie, jakie ma? Ale teraz było o wiele za późno, by się o to martwić —nie miała wyboru. SKACZ. Nie widziała, dokąd idzie, wymachiwała rękami, szukając oparcia. .. Był tuż za nią, więc musiała...

Skoczyła z tarasu szerokim łukiem...

Nie miała czasu, by złapać się czegokolwiek, przytrzymać się balustrady... Chodnik zbliżał się...

Schuyler przygotowała się na uderzenie i wylądowała na obu nogach. ŁUP W samym środku eleganckiego tłumu, tłoczącego

się przed restauracją St. Perry. W tłumie nowojorskich wyrzutków, skazanych na kaprysy pogody, ponieważ byli palaczami.

W następnej sekundzie Dylan znalazł się tuż za nią. Był tak niesamowicie szybki...

A potem ogarnął ją potężny przymus: to już nie była prosta Sugestia, to było całkowite przejęcie kontroli. Zmiazdzenie woli. Lawrence opowiadał jej o tym słabo poznanym piątym typie uroku. *Consummo alienari*. Całkowite zatracenie jednego umysłu w drugim.

Dla czerwonych to oznaczało natychmiastową śmierć. Dla wampirów - nieodwołalny paraliż, ponieważ przejęcie całkowitej kontroli nad ich umysłem oznaczało, że ich wola zostawała całkowicie zdławiona. Lawrence powiedział jej, że srebrnokrwisci nie tylko pochłaniali krew i wspomnienia innych wampirów, przeprowadzając *caerimonia osculor* na swoich współbraciach. Znali także wiele innych tortur. Nie osuszali całkowicie wszystkich

swoich ofiar, niektórzy pozostawiali przy życiu, ponieważ byli im bardziej potrzebni jako pionki.

Schuyler czuła przytłaczający ciężar *auenari*... Miała się już poddać, o tyle łatwiej było zrezygnować z walki, niż ją kontynuować... Czuła, że słabnie pod naciskiem tej siły... Co z niej zostanie, jeśli mu się uda? Pomyślała o swojej matce, zawieszona między życiem a śmiercią - czy ją także czekał podobny los? Chwiała się na nogach, niedługo będzie po wszystkim. Ale dostrzegła coś w gęstniejących mrocznych oparach — jakby ogon, ogon uroku - i zdołała wychwycić jego sygnał, zorientować się, która część próbuje nad nią przejąć kontrolę, a wtedy obróciła to, jakby walczyła z aligatorem, którego trzeba złapać za łeb i przekręcić - i po chwili to ona przejmowała kontrolę, zmuszała to coś do poddania się jej woli i...

Dylan krzychał — teraz on cierpi — teraz on był pod ścianą niezdolny do poruszenia się, podczas gdy jej umysł przytrzymywał go w uścisku. Czuła to, czuła swoją dominację, chciała radość z odniesionego zwycięstwa. Ścisnęła go — całą jego istotę — swoim umysłem.

Trzymała go jak w imadle,,,

Zabijała go...

Niedługo on przestanie być sobą, stanie się tylko przedłużeniem jej woli... Jeśli...

- SCHUYLER! PRZESTAŃ! -NIE RÓB TEGO!

- SCHUYLER! - ryk.

Jej imię. Ktoś ją wołał. Oliver chciał, żeby przestała.

Schuyler częściowo zwolniła uścisk. Wciąż trzymała wyciągniętą rękę, a kilka metrów od niej Dylan tkwił pod ścianą, przy- i trzymany siłą jej woli. Charczał, nie mogąc złapać oddechu.

- PROSZĘ! — tym razem dziewczęcy głos. Bliss. Dobra. Puściła go.

Dylan osunął się na ziemię.

SIEDEM

Przybiegła najszybciej, jak mogła. Widziała, wszystko z okna taksówki; skok Schuyler, pościg Dylana i odparty atak. Była świadkiem cierpienia Dylana i tego jak Schuyler przejęła nad nim kontrolę. O Boże, żeby tylko go nie zabiła.

— Dylan! — Leżał na chodniku twarzą do ziemi, więc odwróciła go łagodnie i przytuliła. Był taki szczupły... skóra i kości okryte T-shirtem. Trzymała go delikatnie, jak pisklę. Był zmaltretowany i żaloszny, ale należał do niej. - Dylan!

Kiedy wróciła z castingu do domu i, mimo że byli umówieni, nie zastała go, od razu wiedziała, że coś jest nie tak. Zadzwoiła do Olivera i poprosiła, żeby spotkał się z nią pod apartamentowcami na Perry Street najszybciej, jak zdoła. Dylan cały czas powtarzał, że coś planuje, a teraz zamierzał to zrobić. Na szczęście Bliss wiedziała, gdzie go znaleźć, ponieważ znała sekret Schuyler i wiedziała, gdzie jej przyjaciółka będzie tego wieczora.

Dylan otworzył oczy. Odsunął się od Bliss i spojrzał na Schuyler.

- Argento *Croatus!* — krzyknął gromkim, głębokim głosem.

- Oszalałeś? - zapytała Schuyler, koło której stanął już Oli ver. Nie mogła uwierzyć własnym uszom. Dylan właśnie nazwał ją srebrnokrwistą. Co tu się działo? Co się z nim stało?

Dlaczego jego głos tak dziwnie brzmiał?

- Dylan, przestań. Sky, on nie wie, co mówi— wyjaśniła nerwowo Bliss. - Dylan, proszę, gadasz bez sensu.

Dylan stracił kontakt z rzeczywistością, jego źrenice zwężyły się gwałtownie, jakby ktoś poświecił w nie latarką. Zaczął się zanosić wysokim, zgrzytliwym śmiechem.

- Wiedziałaś, że wrócił, i nie powiedziałaś mi - oskarżycielsko rzuciła Schuyler.

- Wiem — Bliss gwałtownie zaczerpnęła powietrza. — Niej powiedziałam ci, bo...

Bo ty powiedziałabyś Radzie. Przez ciebie by go zabrali. I tak, oni się zmienił. Jest inny. Nie taki, jak dawniej. Stało się z nim coś nie wyobrażalnie okropnego. Aleja go dalej kocham.

Rozumiesz, prawda? Sama dopiero co czekałaś na chłopaka, który nie przyszedł.

Schuyler skinęła głową. Rozumiały się bez słowa, jak to bywało między wampirami.

- Nie można go tak zostawić, trzeba mu jakoś pomóc - Schuyler podeszła do nich.

—Nie dotykaj mnie! — warknął Dylan. Nagle zerwał się na nogi i chwycił Bliss za gardło, zaciskając gwałtownie kościste palce na jej bladej szyi.

- Skoro nie chcesz mi pomóc, musisz być jedną z nich - powiedział złowieszczo, wzmacniając uchwyt.

Bliss rozplakała się.

- Dylan... przestań.

Schuyler chciała się rzucić do nich, ale Oliver ją powstrzymał.

- Czekaj — powiedział. — Zaczekaj... Nie chcę, żebyś znowu została zraniona...

Tymczasem Dylan coraz mocniej naciskał na Bliss potęgą uroku, jego bezlitosna furia i siła były przerażające w swej bezwzględności. Bliss opadła na kolana. Nie potrafiła bronić się telepatycznie, jak wcześniej Schuyler.

Teraz to Schuyler krzyczała, Schuyler błagała go, żeby przestał.

Dylan nie zwrócił na nią uwagi. Wolną ręką pogładził policzek Bliss. Pochylił się do jej szyi, Schuyler widziała, jak wysuwają się jego kły. Za chwilę przebije jej skórę, wytaczając krew.

- Nie... Dylan... proszę - wyszeptała Bliss. - Nie,..

- Puść mnie - Schuyler odepchnęła Olivera. Bliss patrzyła, jak jej przyjaciółka gorączkowo przygotowuje inkantację, która miała przełamać siłę woli Dylana.

Ale moment przedtem, zanim Schuyler wysłała rozkaz, ramiona Dylana zadrżały i nagle sam osunął się na ziemię, wypuszczając swoją ofiarę. Bliss skuliła się, na jej szyi widniały fioletowe ślady palców.

Dylan wtulił głowę w kolana i zaszlochał.

- Co tu się, do diabła, stało? - jęknął i wreszcie jego głos zabrzmiał znajomo. Po raz pierwszy tego wieczora Dylan wydał im się taki, jak dawniej.

OSIEM

Próbuj - Mimi podniosła łyżeczkę, na której drżał kawałek galaretki. — Jest pyszne.

Jej brat popatrzył nieufnie na przystawkę. „Galaretka z ogórków morskich z musem szparagowym” nie brzmiała zachęcająco. Ale odważnie skosztował.

- Widzisz? — uśmiechnęła się Mimi.

- Niezłe - przyznał Jack. Jak zawsze miała rację. Siedzieli w osłoniętej wnęce, w restauracji mieszczącej się

w lśniącym Time Warner Center. W restauracji, która aktualnie uchodziła za najdroższą i najbardziej ekskluzywną na Manhattanie. Zdobycie stolika w Per Se było porównywalne ze zdobyciem zaproszenia na prywatną audiencję u papieża: praktycznie niemożliwe. Ale od czego są sekretarki tatusia?

Mimi lubiła nowe centrum handlowe, jak zwykła je nazywać. Było lśniące i gładkie, zupełnie jak Force Tower. I pachniało ekscytującą ekskluzywnością, jak nowy mercedes. Budynek wraz ze wszystkim, co się w nim znajdowało, stanowił pean na cześć kapitalizmu i pieniędzy. Na posiłek dla dwóch osób w dowolnej z jego czterogwiazdkowych restauracji trzeba było wydać co najmniej pięćset dolarów. To był siedmiocyfrowy Nowy Jork u schyłku epoki boomu gospodarczego, Nowy Jork finansistów i błyskawicznych miliarderów, Nowy Jork zuchwałych rekinów; giełdowych z olśniewającymi żonami prezentującymi ciała po liposukcji i kosztowne fryzury z zagęszczonych włosów.

Jack, oczywiście, nie cierpiał tego wszystkiego. Jack wolał miasto, którego nie miał okazji poznać. Tęsknił za legendarnymi czasami, kiedy brukowane ulice przemierzali Jackson Pollock i Dylan Thomas. Lubił kurz i brud tamtej epoki, kiedy Times Square służył z oszustów i naciągaczy, a podziemne bary serwowały soki owocowe (ponieważ w klubach ze striptizem i nie wolno było podawać alkoholu). Nie mógł znieść Nowego Jorku, którym władały Jamba Juice, Pinkberry i Cold Stone Creamery*.

Spodziewał się, że znielebi także kosztowną, szesnastostolową restaurację w środku czegoś, co w zasadzie było centrum 'j handlowym. Ale Mimi widziała, że w miarę pojawiania się kolejnych dań — zestawione z ostrygami i kawiozem, białych truflii w towarzystwie śliskiego makaronu tagliatelle, smarowanej szpikiem najlepszej wołowiny z Kobe - Jack zaczyna zmieniać zdanie. Każde danie starczało na kilka kęsów, tylko tyle, aby i podrażnić zmysły i zostawić je w oczekiwaniu na następną porcję delikatesów.

Kiedy tu weszli, spostrzegli, że restauracja roi się od błękitnokrwistych, co było o tyle niespotykane, że wampiry jadły tylko dla przyjemności. Jednak najwyraźniej nawet ci, którzy nie potrzebowali ludzkiego pokarmu, lubili dogadzać swoim kubkom smakowym. Starsza para, emerytowani członkowie Rady Margery i Ambrose Barlowowie — siedzieli przy narożnym Stoliku. Mimi zauważyła, że Margery po każdym daniu od nowa zapada w drzemkę. Ale kelner, sprawiający wrażenie przyzwyczajonego do takiego zachowania, po prostu budził ją potrząsając, kiedy przynosił nową potrawę.

— A jak tam zebranie? — zapytał grzecznościowo Jack, odkładając łyżkę i dając kelnerowi znak, że już skończył.
— Interesujące — pociągnęła łyk wina z kieliszka. — Wrócił Kingsley Martin.

* Znane sieciowe restauracje i kafejki (przyp. tłum.).

Jack wyglądał na zaskoczonego.

— Ale on...

— Wiem — wzruszyła ramionami Mimi. - Lawrence niczego nie wyjaśnił. Najwyraźniej jest jakiś powód, ale zbyt ważny, żeby dzielić się nim z Radą. Słowo honoru, on rządzi się, jakbyśmy żyli w siedemnastym wieku. To całe gadanie o „członkach z prawem głosu”, to farsa. Nie pyta nas o zdanie, o nic. Po prostu robi, co chce.

— Musi mieć jakiś powód — powiedział Jack, a jego oczy rozjaśniły się, kiedy kelner przyniósł nowe smakołyki. Z rozczarowaniem stwierdził, że jest to po prostu porcja sałatki ziemniaczanej.

Mimi także się skrzywiła. Oczekiwała gastronomicznych fajerwerków, a nie potrawy na piknik. Ale jeden kęs sprawił, że zmieniła zdanie.

- To jest... najlepsza... sałatka ziemniaczana... na świecie - zgodził się Jack, łakomie pozerając swoją porcję.

- Fajnie jest, nie? - spytała Mimi, wskazując salę i widok na Central Park. Sięgnęła przez stół i wzięła go za rękę.

To, że omal nie zginęła w Wenecji, było prawdopodobnie najlepszą rzeczą, jaka zdarzyła się w ich związku. Perspektywa utracenia bliźniaczki na zawsze sprawiła, że Jack okazywał mi niespotykane wcześniej przywiązanie.

Wciąż pamiętała, jak tulił ją tej nocy po próbie krwi. W jej den wieczór postarzał się ze zmartwienia. „Tak się bałem. Tak się bałem, że cię stracę”.

Mimi była dostatecznie poruszona, żeby wybaczyć mu wszystko. „Nigdy, najdroższy. Zawsze będziemy razem”.

A potem ani razu nie było mowy o Schuyler. Nawet kiedy ta mała glista przeprowadziła się do nich, Jack pozostał chłodny i obojętny. Nie odzywał się do niej, prawie na nią nie patrzył. O ile Mimi mogła stwierdzić, skrycie przeglądając jego umysł, kiedy nie uważał, w ogóle nie myślał o Schuyler. Była tylko irytującym gościem. Niemożliwą do usunięcia plamą.

Może mimo wszystko zdołała osiągnąć to, czego chciała. Nie udało jej się pozbyć Schuyler, ale atak na rywalkę ostatecznie zapewnił Mimi miłość Jacka.

— Homary w maśle — zaszemrał kelner, stawiając dwa nowe talerze.

— No więc tak myślałam, że chyba możemy wszystkich zaprosić na odnowienie więzi - powiedziała Mimi między jednym kęsem a drugim.

Jack jęknął.

— Tak, wiem, ty byś chciał staroświecko, tylko nas dwoje w świetle księżycy, bla bla bla. Ale pamiętasz Newport? To była impreza z prawdziwego zdarzenia. I wiesz, teraz wypada zaprosić Czteryestu na ceremonię więzi. Słyszałam, że Daisy Van Horn i Toby Abeville urządzili ceremonię na Bali. Nazywało się to „Lzwiązani przeznaczeniem” - szczebiotała Mimi.

Jack zamówił następną butelkę wina.

— Wiesz, że większość czerwonokrwistych bierze teraz ślub koło trzydziestki? Po co się mamy spieszyć? — zapytał, z satysfakcją próbując siódmego — czy może ósmego? — dania: schłodzonego kremu z groszku.

— Cóż, moja krew jest błękitna — Mimi wyduła wargi. To prawda, jej znajomi czerwonokrwisci czekali absurdalnie długo, żeby się z kimś związać, ale to były pospolite ziemskie śluby. Ludzie każdego dnia łamali składane przysięgi bez żadnych konsekwencji. W ich przypadku chodziło o sprawy niebieskie. Wprawdzie tradycyjnie wampirze bliźnięta odnawiały więź w dniu dwudziestych pierwszych urodzin, ale Mimi nie widziała powodu, żeby czekać. W Kodeksie nie było ani słowa o tym, że nie można przeprowadzić ceremonii wcześniej. Im szybciej złożą przysięgę, tym lepiej.

Kiedy ceremonia się dopełni, ich dusze zostaną złączone. Nic nie będzie mogło ich rozdzielić. Staną się jednością w tym wcieleniu, tak jak we wszystkich wcześniejszych. Kiedy więź zostanie przypieczętowana, nie może już zostać złamana w aktualnym cyklu. Schuyler pozostanie tylko odległym wspomnieniem.

Jack zapomniał o wszelkich uczuciach, jakie wobec niej żywili Tajemniczemu działaniu więzi nie można się było oprzeć. Mimi pamiętała to z poprzednich wcieleń - jej brat w młodości wzdychał do Gabrieli (która w tym cyklu była Allegra Van Alen ale po złożeniu przysięgi całkowicie zapomniał o jej istnieniu. Azrael pozostawała jedyną mroczną gwiazdą w jego wszechświecie i...

- Nie powinniśmy najpierw skończyć szkoły? - zapytał Jack. Mimi nie słuchała. Już planowała przymiarki sukni na ceremonię.

- Sama nie wiem, może powinniśmy uciec do Meksyku? Jak myślisz?

Jack uśmiechnął się, powracając do jedzenia zupy.

DZIEWIĘĆ

Schuyler uświadomiła sobie, że ostatni raz była w Odeonie także z Oliverem i Dylanem. To było trochę ponad rok temu: niedługo po tym, jak Dylan przeniósł się do Duchesne, przywiózł ich tutaj szofer Olivera. Włoczyli się po ulicach, zaglądając do sklepów i księgarni, wtykali ręce do szklanych aptekarskich słoików i pozwalali, aby Cyganka odczytała przyszłość z ich dłoni. Aż wreszcie na koniec dnia przyszli do tej restauracji, rozparli się na wygodnych, pokrytych czerwoną, spękaną skórą siedziskach i jedli *maules frites*. Dylan zamawiał piwo na fałszywy dowód i opowiadał im, jak był wyrzucany z każdej kolejnej szkoły prywatnej na północnym wschodzie.

Teraz Dylan miał dla nich inną historię, a Bliss siedziała bez słowa u jego boku.

Opowiadał im, co się z nim działo.

Schuyler pomyślała, że teraz, kiedy nie próbował jej zabić, Dylan nie wydawał się taki przerażający, taki szalony i dezorientowany. Teraz po prostu wyglądał na zabiedzonego, jak kot zostawiony na deszczu przez właścicieli, którzy pojechali: na urlop. Miał żółtawą skórę, podkrążone oczy i ciemne ślady na policzkach, a na jego rękach widniało mnóstwo drobnych! zabliznionych ranek, jakby wybił nimi szybę. Może zresztą tak było.

Oliver objął Schuyler ramieniem. Po tym, co się stało, nie obchodziło go, czy ktoś może ich zobaczyć. Tym razem także] Schuyler nie miała nic przeciwko temu. Cieszyła się z jego do-] tyku. Dobrze się czuła ze świadomością, że ktoś ją chroni. Powędrowała myślami do pustego apartamentu przy Perry Street.; Ale zmusiła się do skupienia na słowach Dylana.

— Serio, niewiele pamiętam. Wiecie, że uciekłem. Poszedłem do starej strażnicy na Shelter Island... Tam się schowałem. Ale ta bestia mnie w końcu dorwała. Nie bardzo pamiętam, co się działo, jakoś znowu udało mi się uciec i tym razem pomogli mi venatorzy — oznajmił z podziwem w głosie. — Słyszeliście o nich, nie?

Skinęli głowami. Wiedzieli, że jeden z nich został wysłany do Duchesne. Bliss powiedziała im o powrocie Kingsleya Martina, bo jej ojciec był obecny na tamtym zebraniu Rady. Ale Schuyler nie zwróciła uwagi na te rewelacje, chciała wiedzieć, co działo się z Dy lane m.

- No więc pozwolili mi zostać, zaopiekowali się mną, kiedy dochodziłem do siebie. Jeden z tych srebrnokrwistych paskudnie mnie ranił w szyję. Ale venatorzy powiedzieli, że wszystko jest w porządku, że nie zostałem skażony... Wiecie, zamieniony

w jednego z nich. W każdym razie podsłuchałem ich rozmowę... - Spojrzał nieufnie na Schuyler. - Ze Rada w końcu odkryła, kto Jest ukrywającym się wśród nas srebrnokrwistym i powiedzieli... I - Powiedzieli, że to ja, tak? - zapytała Schuyler, sięgając po frytkę z talerza Olivera. Dylan nie zaprzeczył.

— Powiedzieli, że to byłaś ty, tej nocy przy The Bank. Ostatnią rzeczą, jaką pamiętałem, było to, że się spotkaliśmy. Powiedzieli, że ty mnie zaatakowałaś.

— I uwierzyłeś? — spytała.

— Sam już nie wiem, w co wierzyć.

— Czy ty w ogóle wiesz, kim ona jest? — rzucił Oliver. — Znaczy, stary, świetnie, że wróciłeś i w ogóle, ale chrzaniś od rzeczy. Schuyler jest... Jej mama jest... — Oliver był tak rozżłoszczony, ^Ze nie mógł dokończyć.

— Znasz historię Gabrieli? — zapytała Schuyler.

— Trochę - przyznał Dylan. — Gabriela Bez Skazy, złączona więzią z Michałem o Czystym Sercu. Jedyne wampiry, które nie zgrzeszyły przeciwko Wszchemogącemu. W tym cyklu Micha! jest Charlesem Force'em. I co z tego?

— Gabriela to moja matka — wyjaśniła Schuyler.

— Pokaż mu — nalegała Bliss.

Schuyler przesunęła wielki męski zegarek, który nosiła na prawym nadgarstku. Przesunęła go tak samo, jak zrobił to Charles Force tego wieczora, kiedy oskarżyła go o bycie srebrnokrwistym. To zabawne, że musiała teraz uciec się do udowodnienia swojej niewinności w taki sam sposób.

Na jej skórze, tak jak na skórze Charlesa, widniał znak. Wypukłość, jakby wypalone piętno. Miecz przesywający chmury...

— Co to jest? - spytał Dylan.

— Znak Archanioła - wyjaśnił Oliver. - Ona jest Córką Światła. Nie ma szans, żeby była srebrnokrwista, jest ich przeciwieństwem. Czymś, czego się boją.

Schuyler dotknęła znaku. Miała go od zawsze, od urodzenia. Myślała, że to po prostu dziwaczne znamię i dopiero Lawrence] zwrócił na nie jej uwagę.

Dylan wpatrywał się w lśniący znak. Przeżegnał się. Opuścił głowę, patrząc na swój stek z frytkami.

— Więc kim oni byli, ci venatorzy, którzy mnie uratowali?- zapytał ochryple.

Oliver uśmiechnął się blade. Postukał w blat stołu tuż przed swoim przyjacielem.

— To chyba oczywiste? -Nie.

— Świetnie wiem, kim byli. Srebrnokrwistymi.

ARCHIWUM NAGRAŃ DŹWIĘKOWYCH
Repozytorium Historyczne
ŚCIŚLE TAJNE:

Tylko za pozwoleniem tronującego
Zapis raportu venatora, dokument 2/15

AKTUALIZACJA DOTYCZĄCA DYLANA WARDA:
Podejrzany został zwolniony po przesłuchaniu.

Protokół z przesłuchania został zniszczony
zgodnie z dekretem Regisa nr 1011.

DZIESIĘĆ

Na pewno wszystko w porządku? — Bliss rozejrzała się po zapuszczonym pokoju w Chelsea Hotel. Znalazła się tu po raz pierwszy, Dylan zawsze prosił, żeby spotykali się w holu. To miejsce z pewnością najlepsze czasy miało już za sobą. Teraz było jednym z tych zniszczonych i rozpadających się przybytków dawnego Nowego Jorku, z barwną i pełną skandali przeszłością. To w Chelsea odurzony heroiną Sid Vicious miał zamordować Nancy Spungen*, a Dylan Thomas zapił się tu na śmierć. To miejsce zainspirowało piosenkę Boba Dylana, za' tytułowaną *Sara* („Stayiri up for days at the Chelsea Hotel...”), a Allen Ginsberg pisał tu swoje wiersze.

Bliss przeszła przez pokój, wyglądając przez żaluzje na deszczową ulicę. Pierwszej nocy po powrocie Dylana czuła się zaskoczona i szczęśliwa, że go widzi. Nigdy na dobre nie uwierzyła w jego śmierć, ale mimo wszystko niesamowicie się czuła, wiedząc, że naprawdę żyje.

Błagała go wtedy, żeby został blisko niej, ale się uparł. Powiel działał, że czuje się bezpiecznie w tej okolicy i robi mu się zimno na myśl o kolejnej nocy w apartamencie jednego z pięciogwiazdkowych, luksusowych hoteli. Przypominały mu ten, w którym przetrzymywała go Rada, kiedy był podejrzanym w sprawie śmierci Aggie Carondolet.

Odkąd wrócił, chciała być przy nim, czuć jego ciało blisko siebie. Teraz, kiedy wiedziała, że podobnie jak ona jest wampirem, a nie tylko czerwonokrwistym, którego można wyssać, ciągnęło ją do niego jeszcze bardziej. Zanim zniknął, nie łączył ich związek... bardziej flirt. Coś miało się między nimi zacząć... Wciąż pamiętała smak jego skóry, dotyk jego dłoni na swoich piersiach.

Ale Dylan nie wykazywał cienia ochoty, aby kontynuować to, co zaczęli. Nie odtrącił jej wprost, ale czuła się w pewien sposób odrzucona. Tamtej pierwszej nocy próbowała go objąć,; a on przytulił ją niecierpliwie i szybko wypuścił z ramion, jakby dotyk Bliss był dla niego odstręczający. Żądał, żeby natychmiast znaleźli Schuyler i stawili jej czoła, a Bliss godzinami go od tego odwozila. Pokłócili się i odprowadziła go w końcu do hotelu, U którym od tamtej pory mieszkał...

W brudnym, śmierdzącym pokoju. Nie mieli tu sprzątaczek?! Czy to dopuszczalne? Gazety piętrzyły się niemal na wysokość j kolan, na podłodze wały się puste puszki, z popielniczek wy- \ sypywały się niedopałki.

— Przepraszam za ten bałagan.

Usiadła w rogu kraciatej sofy, przykrytej szczątkami niedzielnego „Timesa”. Nagle poczuła się zmęczona. Czekala na powrót Dylana, marzyła o nim tak długo ~ a teraz, gdy tu był, wszystko wyglądało zupełnie inaczej, niż sobie wyobrażała. Wszystko było nie tak, nie tak, nie tak. Chciał skrzywdzić Schuyler. Chciał skrzywdzić nawet ją.

Dylan odezwał się, jakby usłyszał, o czym myśli:

— Bliss, nie wiem, co we mnie wstąpiło. Wiesz, że nigdy... nigdy...

Bliss skinęła tylko głową. Chciała mu wierzyć, ale siła jego woli, wciskająca się w jej umysł, nie pozwalała o sobie zapomnieć. Zrobił to, zupełnie jakby rzucił się na nią z nożem - nie fizycznym, ale nie mniej przez to ostrym.

* Autentyczna historia — chodzi o basistę Sex Pistols, a ostateczny przebieg wydarzeń nigdy nie został ustalony (przyp. tłum.).

Dylan usiadł obok i przyciągnął ją. Co on wyprawiał? Teraz chciał ją pocałować? Teraz chciał, żeby byli razem? Kiedy zrobił wszystko, żeby jej udowodnić, że mu na tym nie zależy?

Musiła przyznać rację Schuyler i Oliverowi. Dylan był niebezpieczny, zmienił się. Czy został skażony? Czy stał się srebrnokrwistym? Zabił Aggie, prawda? Po spotkaniu w Odeonie Dylan wsiadł do taksówki, a Bliss szybko naradziła się szeptem ze Sky i OHverem.

— On nie może być sam.

— Zostanę z nim — obiecała.

— Uważaj. On się zmienił.

— Nie jest normalny.

— Wiem - przyznała Bliss.

— Co zrobimy?

— Coś wymyślimy. Jak zawsze. - Oliver pozostał optymistą. A teraz siedziała w brudnym, śmierdzącym pokoju, z chłopakiem, którego kiedyś kochała tak mocno, że po jego zniknięciu serce bolało ją miesiącami.

Dylan zdjął kurtkę— jasnobeżową tanią wiatrówkę, z rodzaju tych sprzedawanych w sklepach z różnościami, w których można było znaleźć opony obok bielizny. Jak przez mgłę pamiętała, że wepchnęła jego zakrwawioną skórzaną kurtką do śmietnika. Co się z nią stało? Pewnie została spalona.

Zesztywniała, kiedy jego ręka musnęła jej ramię.

— Co ty wyprawiasz? - zapytała, próbując się rozzłościć. Alg czuła tylko gwałtowne, mdlące podekscytowanie. Był zupełnie inny od czerwonokrwistych chłopców, z którymi się spotykała. Mimi miała rację — kiedy było się z kimś ze swojego rodzaju, czuło się zupełnie inaczej.

Potań nosem o jej policzek.

— Bliss... — szepnęła jej imię, łagodnie i intymnie, pieszcząc! ciepłym oddechem jej ucho.

— Zostań ze mną — poprosił.

Zanim zdążyła choćby dla przyzwoitości zaprotestować, zręcznym manewrem przewrócił ją tak, że leżeli na kanapie, jej kolana pod jego kolanami, jego biodra przyciśnięte do niej, jego dłonie zaplątane w jej włosach. Przesunęła dłońmi po jego klatce piersiowej — był kościsty, ale mięśnie nabrały twardości, jakiej dawniej nie miały. Wsunął język w jej usta... to było cudowne... Czuła, że łyzy wymykają się jej spod powiek i spływają po policzkach, a on je scałowywał... Boże, jak ona za nim tęskniła... Skrzywdził ją, ale może krzywdzi się tylko tych, których się kocha?

Uniósł brzeg jej bluzki, a ona pomogła mu ją zsunąć. Wtulił twarz w zagłębienie poniżej jej szyi - i nagle odskoczył jak oparzony.

- Dalej masz to coś - odsunął się, na ile zdołał, wciskając w przeciwległy róg sofy, byle dalej od niej. - *Palma Diabohs...* - Mówił w języku, którego nie rozumiała.

- Co jest? - spytała, wciąż oszołomiona jego pocałunkami, pijana jego zapachem. Spojrzała, na co wskazywał.

Naszyjnik. Zguba Lucyfera. Szmaragd wisiał na łańcuszku pomiędzy jej piersiami. Jakoś tak wyszło, że nigdy nie odłożyła go do sejfów ojca. Jakoś tak wyszło, że zaczęła go stale nosić.

Dotyk kamienia w jakiś sposób ją uspokajał. Kiedy go dotykała, czuła się... lepiej. Bezpieczniej. Bardziej sobą.

Dylan sprawiał wrażenie przerażonego.

- Nie mogę cię całować, kiedy nosisz tę rzecz.

- Co z nią nie tak? - Bliss zaczęła z powrotem wciągać przez głowę bluzkę.

Dalej wyglądał, jakby wypił truciznę.

- Nosisz to cały czas. Dlatego nie mogłem... Wiedziałem, że jest jakiś powód.

Znowu coś wybełkotał, w jeszcze innym języku. Tym razem przypominającym chiński.

Bliss założyła bluzkę. Coś niesłychanego. Okazała się kompletną idiotką. No dobra, może obiecała Schuyler i Oliverowi, że będzie miała oko na Dylana, ale ostatecznie w tym momencie nie był już groźny. Wiedział, że Schuyler nie jest srebrnokrwista. I był dość duży, żeby umieć samemu o siebie zadbać.

Nie zamierzała tu zostawać ani chwili dłużej. Została upokorzona. Nie miała pojęcia, co on naprawdę o niej myśli. N mógł się zdecydować. W jednej chwili zdzierał z niej ubrani a w następnej odskakiwał od niej, jakby jej ciało było najbardziej odrażającą rzeczą, jaką widział w życiu. Miała dość tej zabawy.

— Idziesz? — zapytał Dylan, kiedy zebrała swoje rzeczy i podeszła do drzwi.

— Na razie.

Spojrzał na nią ze smutkiem.

— Będę tęsknił.

Bliss skinęła głową, jakby rzucił jakąś zdawkową uwagę o pogodzie. Mógł sobie zabierać te smutne oczy i seksowny głos, do skąd mu się żywnie podoba. Ona po prostu chciała być sama.

JEDENAŚCIE

Niedługo zamykamy - poinformowała kelnerka. - Jeszcze jedno campari? - zapytała Olivera. Zagrzechotał kostkami lodu i opróżnił szklankę dużym haustem.

—Jasne.

- A dla pani?

Schuyler zastanowiła się nad kolejną porcją Johnnie Walker Black. Dawniej nie znosiła smaku whisky, ale ostatnio go polubiła. Piekący, słodki i soczysty — najbardziej ze wszystkiego przypominał smak krwi. Oliver pytał kiedyś, jak smakuje krew, ponieważ nie mógł zrozumieć apetytu na nią. Krew kojarzyła mu się z czymś metalicznym, słonawym. Schuyler wyjaśniła mu, że wampiry rejestrują smak krwi innymi zmysłami— to było jak picie ognia.

Stąd odkryła w sobie upodobanie do whisky.

— Poproszę — odpowiedziała kelnerce. I tak przecież nie mogła się upić, chociaż Oliverowi chyba już mocno szumiało w głowie.

Nabrał zwyczaju poprawiania sobie nastroju alkoholem zawsze, gdy byli razem. Jasne, w szkole nie bywał pijany, ale tam ich spotkania trwały tak krótko, że się nie liczyły. Zauważyła natomiast, że jeśli tylko mieli spędzić razem trochę więcej czasu, był zawsze lekko podcięty. Kelnerka przyniosła dwie wypełnione po brzegi szklanki koktajlowe. Minęła już północ, w barze zostali tylko naprani klubowicze, którzy wpadli na śniadanie po nocy spędzonej na ekskluzywnych szampaniach oraz inni naprani klubowicze, którzy wpadli na śniadanie przed porannym posiedzeniem w imprezowaniach, gdzie nie podawano alkoholu, a klientela wolała odloty po środkach chemicznych.

Oliver sączył koktajl przez czerwoną słomkę. Nie znosił piwa i wszystkich błędów związanych z tym, co nazywał „alkochol -Americano”. Schuyler urzekało jego zamiłowanie do słodczy. W jej oczach „kobiece” drinki w jakiś sposób dodawały mu męskości. Nie bał się być sobą.

Miło było wreszcie siedzieć z nim w publicznym miejscu. W obecności wszystkich ludzi dookoła nie mogła przecież zatopić w nim kłów. Ostatnio, ilekroć byli sami, odnosiła wrażenie, że jego oczekiwanie wprost wisiało w powietrzu, a Schuyler tęskniła za ich prostą przyjaźnią. Odprężała się w jego towarzystwie.

- Czemu pijesz tyle, kiedy jesteś ze mną? - zapytała, starając się, by zabrzmiało to lekko.

- Czuję się dotknięty. Masz mnie za pijaka?

- Troszeczkę.

— Nie wiem - popatrzył na sufit zamiast na nią. - Rany, czasem mnie przerażasz.

Schuyler miała ochotę się roześmiać.

— Przerażam cię?

— No, jesteś taką... superwampirzycą. Naprawdę mogłaś go załatwić, wiesz — wyszczerzył się w uśmiechu, ale Schuyler wiedziała, że jest bardziej poruszony, niż to okazuje.

— Nic mu nie będzie - warknęła.

Nie chemia rozpamiętywać tego, co mogło się wcześniej stać. Miała Dylana w garści. Czowała, jak jego umysł ugina się przed nią. Czowała, jak cała jego pamięć błaga, żeby go uwolnić. A ona pragnęła nade wszystko zniszczyć go — uciszyć wszystkie głosy. Była w stanie to zrobić. To była trzeźwiąca myśl, więc pociągnęła kolejny łyk drinka.

— Nie jest dobrze — powiedział Oliver. — Wiesz, że musimy o nim powiedzieć Lawrence'owi, prawda? Muszą coś z tym zrobić. Ma typowe objawy skażenia. Halucynacje, histeria, manie.

— Odrobiłam lekcje. Wiesz, znam wszystko, co kazał nam przeczytać Lawrence. Właśnie. Schuyler czuła się winna. Nie przykładała się do wampirzych lekcji. Lawrence, wykorzystując pomoc Olivera, starał się, aby mogła kontynuować naukę. Powinna koncentrować się na lepszym opanowaniu siły albo szlifować już nabyte umiejętności, ale ostatnio czuła się kompletnie rozproszona. Apartament przy Perry Street...

— Myślisz, że Dylan nas okłamywał? — zapytała.

— Nie, uważam, że myślał, że mówi prawdę, taką, jaką znał.

Ale, jak widać, został zmanipulowany - Oliver rozgryzł kostkę lodu. — Nie wiem, czy powinniśmy wierzyć w to, że naprawdę im uciekł. Możliwe, że po prostu go puścili.

Schuyler milczała. Wypuścili go, żeby mógł dokończyć to,! czego nie udało mu się zrobić wcześniej. Przed swoim nagłym zniknięciem Dylan zaatakował ją dwukrotnie. Wybrali go, ponieważ był blisko niej jako jeden z jej najlepszych przyjaciół. Nie mogła temu zaprzeczyć: komuś zależało, żeby zginęła. Chciała się podzielić tym wnioskiem z Oliverem, ale zachowała go dla siebie. Wystarczająco się o nią martwił.

Oliver rzucił okiem na rachunek i wyjął kartę kredytową.

— A jak tam życie na pokładzie Gwiazdy Śmierci?

— Bez zmian - uśmiechnęła się Schuyler, chociaż miała tak dość, że chciało jej się wymiotować. Trudno jej było siedzieć z Oliverem i nie zniechęcić się do niego za to, co mu robiła.

— Więc... — westchnął Oliver.

Schuyler wiedziała, do czego zmierza i po raz kolejny pożałowała, że uczyniła go swoim familiantem. -Więc?

Kelnerka wróciła z czytnikiem kart i zasugerowała, że jeśli posiadzą jeszcze trochę, będą musieli wychodzić tylnym wyjściem.

Oliver schował kartę i spróbował wypić kolejny łyk z opróżnionej szklanki.

— Miałem się z tobą spotkać w Mercerze, kiedy zadzwoniła Bliss. Powiedziała, że jesteś tutaj, na Perry Street. Pomyślałem, że to trochę dziwne, bo umówiliśmy się w Mercerze, jak zawsze, ale powiedziała, że jest pewna, że tam będziesz. Co ty tam robiłaś?

Schuyler nie patrzyła mu w oczy.

— Wiesz, modeling. Linda Farnsworth ma taki punkt, gdzie potykają się modelki. Bliss i ja czasem tam wpadamy, żeby pogadać trochę z dziewczynami. Przepraszam, że musiaś czekać.

— Więc, no... skoro nie wyszło nam umówione spotkanie, czy chcesz...

Teraz łatwiej jej było odmówić, ponieważ decyzję podjęła już wcześniej.

— Nie, muszę wracać przed godziną policyjną — potrząsnęła głową Schuyler. -I tak jestem spóźniona, a jak Charles się dowie...

— Pieprzyć Charlesa. - Oliver pstryknął wykałaczką przez stół, tak że wylądowała na podłodze. - Rany, czasem mam powyżej uszu tego całego gówna.

-Ollie...

— Po prostu chciałbym, żebyśmy mogli być razem - powiedział, znowu patrząc w sufit. - Znaczący, wiem, że to niemożliwe. Ale czemu nie? Dlaczego mamy przestrzegać starych praw? Kogo to właściwie powinno obchodzić? — narzekał. — Nie chcesz, żebyśmy byli razem? - zapytał gwałtownie, z nutką hysterii w głosie.

Schuyler wzięła jego dłoń w swoje dłonie.

— Chcę, Ollie, wiesz, że chcę.

Był jej sprzymierzeńcem, współnikiem zbrodni, jej sumieniem i pocieszeniem.

Na twarzy Olivera odmalowało się najwyższe szczęście i satysfakcja. Uśmiechnął się do niej, a Schuyler z całego serca pragnęła, aby nigdy nie miał okazji poznać prawdy.

DWANAŚCIE

BYŁO już późno, gdy Mimi i Jack wreszcie wytoczyli się z Per Se. Rachunek za kolację okazał się cztero-cyfrowy - nie, żeby Mimi to zaskoczyło. Była tak przyzwyczajona do płacenia niebotycznych sum za wszystko w swoim życiu, że czasem narzekała, jeśli zauważyła, iż coś było tańsze, niż oczekiwała.

- Myślę, że muszę oszczędzać, czy co? - prychnęła. - Ze nie mogę sobie pozwolić na FIJI Water?

Jack skarcił ją za tę rozrzutność.

- Wiesz, nowobogackim często się wydaje, że mieć dużo pieniędzy to to samo, co mieć nieskończenie dużo pieniędzy.

Mimi spojrzała na niego z niedowierzaniem.

- Czy ty mnie właśnie nazwałeś nowobogacką? Jack roześmiał się, wchodząc do windy.

- Na to wychodzi.

- Drań! - Mimi udała, że jest śmiertelnie obrażona. - Na majątek jest tak stary, że napędza system ubezpieczeń społecznych. Bankructwo nie wchodzi w grę. Jesteśmy nadziani.

— Mam nadzieję. Mówiłaś, że Lawrence wspominał o gwałtownym spadku zysków?

Słyszałem coś podobnego na ostatnim zebraniu inwestorów. Indeksy giełdowe idą w dół. To nie wróż najlepiej.

Zamarkowała szerokie ziewnięcie.

- Nie nudź mnie tymi detalami. Nic mnie nie obchodzą, i wyszli na zewnątrz. Po drugiej stronie ulicy dwukołowe konne bryczki czekały na naiwnych turystów. Było chłodno - ostał nie uderzenie zimy. Pozostałości śnieżycy tworzyły żółte, popękane skorupy lodu na pokrywach śmietników i na chodnikach, Jack uniósł rękę i smukły czarny bendey wielkości karawa nu podjechał do krawężnika.

- Do domu? — zapytała Mimi, wślizgując się do środka. Jack pochylił się i oparł o krawędź drzwi.

— Wrócę niedługo. Obiecałem Bryce'owi i Jamiemu, że wpadnę do nich do klubu.

— Jasne.

Musnął pocałunkiem jej policzek.

— Nie czekaj na mnie. Zatrzasnął drzwi i postukał w szybę.

- Odwieź ją do domu, Sully.

Mimi pomachała mu przez przyciemnioną szybę, czując, że opuszcza ją dobry nastrój. Patrzyła, jak przechodzi przez jezdnię i wsiada do taksówki.

- Do domu, panno Force? - obrócił się do niej Sully.

Już miała skinąć głową. Była zmęczona. Powrót do domu wydawał się dobrym pomysłem, nawet jeśli czuła się trochę urażona, że musi wracać sama. Przez moment zastanowiła się, czy z nim nie pojechać, ale Jack ostatnio okazywał jej tyle przywiązania... Nie miała powodów, żeby coś podejrzewać... Zawsze przesiadywał w klubie z Bryce'em Cuttingiem i Jaimiem Kipem... zabawni chłopcy. A poza tym nie spuszczała z niego wzroku od kilku tygodni, od powrotu z Wenecji, i czuła się winna bo niczego nie zauważyła. Co właściwie tak ją niepokoiło?

Ale musiała być szczerą ze sobą. Niepokoiła się.

-Jeszcze nie, Sully. Zobaczmy, dokąd pojedzie.

Szofer skinął głową. Nie po raz pierwszy to słyszał.

— Pilnuj, żeby nas nie zauważył.

Limuzyna śledziła taksówkę jadącą na południe przez West Side Highway. Block 122 został zamknięty, a najmodniejszy obecnie klub, Dante Inn, mieścił się dalej, w West Village, w podziemiach jednego z tych nowych przeszklonych budynków, tuż przy autostradzie. Mimi przypomniała sobie, że Jack mówił jej, że ich rodzina wykupiła tam apartament, traktując to jako inwestycję. IW tej chwili wynajmowała go jakaś gwiazda.

Taksówka zaparkowała przed wejściem zagrodzonym obciążoną pluszem liną, rozpiętą między dwoma słupkami i pilnowaną przez wysokiego mężczyznę w czarnym płaszczu. Klub Dante Inn był mniejszy i mniej ekstrawagancki od Block 122, ale jeszcze bardziej ekskluzywny. Jack wysiadł i zniknął w środku. Mimi z zadowoleniem rozparła się na siedzeniu. — Dobra, wracamy.

Patrzyła na podjeżdżającą przed nimi białą limuzynę. Boże ludzie uwielbiali tandetę. A Jack ją nazywał nowobogacką!

Przyjrzała się hałaśliwemu towarzystwu z limuzyny, próbując ich rozpoznać. Gość w idiotycznym filcowym kapeluszu musiał być słynnym aktorem... I nagle zauważyła coś innego: ktoś wyłonił się z cienia i wślizgnął głównym wejściem do budynku. Czarnowłosa dziewczyna w srebrzystym płaszczu przeciwdeszczowym.

Nie.

To niemożliwe.

To nie mogła być Schuyler Van Alen. Nie mogła? Jasne! że mogła.

Mimi poczuła, że coś ją ściska za serce. Trochę zbyt wiele, jak na zbieg okoliczności. Jack był w klubie mieszczącym się w podziemiach budynku, do którego właśnie weszła Schuyler. To niemożliwe. Próbowwała zebrać myśli — czy coś przeoczyła! Wydawał się przecież taki obojętny, taki zimny wobec Schuyler. Nie mógł być ciągle nią zauroczony, prawda?

Zdaje mi się, że ta dama zbyt często się zarzeka.*

Mimi nie była szczególnie faną Szekspira, nawet za jego czai sów, ale pamiętała ważniejsze cytaty. To z pewnością była dla niej *zimny nietaska***.

Wiedziała, nie musiała szukać potwierdzenia, że niezależnie od tego, jak Jack zachowywał się wobec całego świata, jakie kłamstwa jej powtarzał, w jego sercu znajdowało się miejsce do którego nie mogła dotrzeć i którego nie mogła poznać. Tajne miejsce, poświęcone komuś innemu. Miejsce, które zajmowała.

Schuyler Van Alen.

O dziwo, Mimi nie czuła się zdradzona, przerażona czy zmiądzona. Czuła tylko głęboki smutek. Tak bardzo starała się mu pomóc. Robiła wszystko, żeby pozostał jej wierny.

Jak mógł nie obawiać się kary? Znał prawo tak samo dobrze jak ona. Wiedział, jaka jest stawka. Wiedział, co może stracić.

Jack, nie zmuszaj mnie, żebym cię skrzywdziła. Nie pozwól, żebyśmy się tak rozstali. Nie zmuszaj mnie do zniszczenia ciebie.

* lekko zmieniony cytat z *Hamleta* Williama Szekspira, akt III, scena 2 (przyp. tłum.).

** nawiązanie do *Ryszarda III* Williama Szekspira (przyp. tłum.).

TRZYNAŚCIE

Myślałem, że zapomniałaś. Schuyler uśmiechnęła się, zdejmując płaszcz i wieszając go na wieszaku. Przed chwilą otworzyła drzwi apartamentu kluczem, który nosiła na jedwabnej wstążce na szyi. Nigdy go nie zdejmowała, obawiając się, że mógłby zostać ukradziony. Weszła do budynku, nie kryjąc się. Zamieniła kilka słów z portierem i poszła do windy, wymieniając po drodze uprzejmości z sąsiadami. Zagruchała do ich dziecka, umoszczonego w wykładanym polarem wózek za tysiąc dolarów. Udawała, że jest taka sama jak oni. Na jeden wieczór wystarczyło wampirzych sztuczek.

- Długo czekałeś? - zapytała.

— Właśnie przyszedłem.

Opierał się o kolumnę, splatając ramiona. Nadal nosił tę samą białą koszulę, w której widziała go rano, teraz trochę już pomiętą. Rozluźnił krawat, pozwalając, by się przekrzywił. Ale wciąż wyglądał zachwycająco. W jego oczach koloru morza tańczyło rozbawienie i pożądanie. Jack Force. Chłopak, którego chciała j zobaczyć przez cały wieczór. Chłopak, na którego czekała przez I całe życie.

Chciała podbiec do niego, wślizgnąć się ze śmiechem w jego I ramiona, ale na razie rozkoszowała się sposobem, w jaki na nią j patrzył. Czuła, że może zatonać w intensywności jego spojrzenia. A przez te kilka tygodni, które spędzili razem, nauczyła się trochę o sztuce uwodzenia.

Między innymi tego, że wszystko jest słodsze, jeśli każe mu trochę zaczekać.

Dlatego niespiesznie zdjęła buty, wycierając bosc stopy w dywan i pozwalając Jackowi patrzeć na siebie.

Na zewnątrz nie mogli okazywać sobie najmniejszego nawet zainteresowania. Jack nie mógł spojrzeć na nią choćby ukradkiem. Nie wolno mu było tego robić. Więc teraz chciała, żeby j się tym nacieszył, aby patrzył na nią tyle, ile zapragnie.

— Chodźże tu wreszcie — mruknął.

I wtedy podbiegła do niego, rzucając mu się w ramiona, tak że oparli się o ścianę, spleceni w uścisku. Podniósł ją bez najmniejszego wysiłku, pokrywając jej ciało pocałunkami.

Oplotła go nogami i pochylila się, łaskoczając jego policzki kosmykami włosów.

Jack.

Roztopiała się w jego objęciach. Tuliła się do niego, czując, jak jego serce bije gwałtownie, w równym rytmie z jej sercem, j Kiedy się całowali, zamykała oczy i widziała miliony wspaniałych, żywych kolorów wybuchających w powietrzu. Pachniał bogatą ziemią, ciepło i zwierzęco. Na początku było to dla niej zaskoczeniem: spodziewała się zapachu lodu, braku zapachu, ile podobało jej się, że pachniał tak szorstko i realnie. Nie był Rem.

Wiedziała, że nie powinni tego robić. Lawrence ostrzegał że więź między wampirami nie może zostać zerwana. Jack był przyrzeczony innej. Obiecywała sobie, że z tym skończy, ale obiecała także Jackowi, że zawsze będzie przy nim. Razem byli tak bardzo szczęśliwi, Ale nigdy nie rozmawiali o przeszłości ani przyszłości. Istniało tylko miejsce tutaj, ta stworzona przez Hiich bańka mydlana, ich mały sekret. A kto mógł przewidzieć, Jak długo to potrwa? Kiedy była w jego ramionach, współczuła Mimi.

Wszystko zaczęło się niedługo potem, gdy zamieszkała w pozłacanym, marmurowym pałacu, który Force'owie nazywali domem. To miejsce przypominało po części twierdzę, a po części Wersal. Pokoje i przedpokoje wypełnione były wspaniałymi antykami, odrestaurowanymi i odpowiednio podświetlonymi, aby prezentowały się jak najlepiej. W oknach falowało morze zasłan z kosztownych tkanin, a milcząca armia służby przesuwawała się po domu, odkurzając, czyszcząc i przynosząc jego mieszkańcom herbatę lub kawę na srebrnych tacach.

Schuyler siedziała na łożu z baldachimem w przydzielonym jej pokoju i kopała zniszczony kufer, jedyną pamiątkę, jaką pozwoliła sobie zabrać. Lawrence obiecywał, że wyciągnie ją stąd najszybciej, jak zdoła, żeby mogła wrócić do swojego prawdziwego domu. Wiedział, że Charles nie pozwoli mu na kontakt z nią, umówili się więc, że Oliver zostanie ich wspólnym (uśmiechnęła się lekko) zausznikiem.

Lawrence osobiście odwiózł wnuczkę do rezydencji Force'ois przyniósł jej bagaże pod drzwi wejściowe, skąd zabrał je kamerdyner. A potem szybko odjechał, zostawiając Schuyler znowu samą.

Charles oprowadził ją po domu: migoczący basen rozmiarowi olimpijskich w podziemiu, korty tenisowe na dachu, siłownia, sauna, sala Picassa (nazywana tak od znajdującego się w niej jednego z dwóch czarno-białych szkiców rozmiarów muralu do arcydzieła artysty, *Paruenz Awirriou*). Powiedział, żeby czuła się jak u siebie i nie krępowała się korzystać z kuchni. A potem wyłożył swoje zasady. Schuyler była zbyt rozżłoszczona i poirytowana, by zdobyła się na cokolwiek oprócz potulnego przytakiwania.

Dlatego kopała swój kufer. Głupi kufer. Głupi kufer z zepsutym zamkiem. Głupi, paskudny kufer, który był jedną z niewielu rzeczy, jakie odziedziczyła po matce. Była to stara waliza od Louisa Vuittona, z rodzaju tych, które postawione pionowo i otwarte zamieniały się w miniaturową garderobę. Kopnęła go po raz kolejny.

Rozległo się ciche pukanie i drzwi się otwarły.

- Czy mogłabyś... no... trochę przystopować? Próbuje czytać — Jack sprawiał wrażenie zaskoczonego.

- Tak, jasne - przestała kopać kufer. Zastanawiała się, kiedy zobaczy swoich „kuzynów”. Skomplikowane ścieżki pokrewieństwa wampirzych rodów wciąż ją przerastały, ale wiedziała, że ona!

I Jack nie są tak naprawdę spokrewnieni, nawet jeśli Charles był ni wujem. Pewnego dnia, kiedy to wszystko się uspokoi, będzie musiała poprosić Lawrence o wyjaśnienia. - Co czytasz? — Camusa — powiedział, podając jej egzemplarz Obcego. -Znasz to?

— Nie, ale lubię piosenkę The Cure. Wiesz, zainspirowaną książką.

— Nie słyszałem - potrząsnął głową.

— Jest chyba na ich pierwszym albumie, *Three Imaginary Boys*, Robert Smith też mnóstwo czyta. Pewnie tak jak ty uwielbia egzystencjalizm - droczyła się.

Jack oparł się o ścianę i zaplótł ręce, patrząc na nią z namysłem.

— Nienawidzisz tego miejsca, nie?

— Aż tak to widać? - spytała Schuyler, naciągając długie rękawy aż na dłonie.

Zakasał.

— Przykro mi.

— Przykro ci?

Położył książkę na toalecie.

— Nie będzie tak tle.

— Serio? Co nie będzie źle?

— No, na przykład, ja tu będę - podszedł, siadając obok niej na łóżku. Podniósł piłeczkę tenisową, która wytoczyła się z jej kufra. Zabrała ją, żeby ćwiczyć wampirze zdolności. Lawrence chciał, żeby koncentrowała się na umiejętności przesuwania obiektów w powietrzu, czyli na czymś, co jeszcze nie szło jej najlepiej. Jack podrzucił piłeczkę, zręcznie ją złapał i odłożył. — Znaczy, chyba że chcesz, żebym poszedł.

Siedział tuż obok niej. Przypomniała sobie, jak go szukała tej nocy, kiedy została zaatakowana, jak żarliwie chciał od' kryć prawdę o Croatanach i jak głęboko ją później rozczarował}' odtrącając ją. A potem przypomniała sobie coś jeszcze. Coś, o czym myślała bezustannie, od kiedy wypita krew Mimi i poznała jej wspomnienia.

- To byłeś ty... tej nocy, na balu maskowym... to ty...i szepnęła.

Jack, jakby odpowiadając na jej pytanie, pocałował ją. To był ich trzeci pocałunek (liczyła), a kiedy odetchnął i ujął jej twarz w mocne dłonie, wszystkie dotychczasowe rzeczy w jej życiu stały się drugorzędne i nieistotne.

Warto było żyć tylko dla tego czystego, niebiańskiego odczucia. Kiedy całowali się po raz pierwszy, pochwyciła okruchy wspomnień Jacka dotyczących dziewczyny, która wyglądała jak ona, ale nie była nią. Za drugim razem nie wiedziała, kto kryją się pod maską, ale tym razem byli tylko on i ona. Jack nie całował kogoś, kogo — jak sądził — znał wcześniej, a Schuyler nie całowała kogoś, kogo nie znała. Po prostu się całowali.

- Jaaaack! Jaaaack!

— Mimi — powiedział Jack. Zniknął tak prędko, jakby rozpułnął się w powietrzu.

Kiedy Mimi zajrzała do pokoju Schuyler, zastała ją siedzącą samotnie i znowu kopiącą kufer.

— A. To ty. Widziałaś Jacka?

Schuyler potrząsnęła głową.

— Przy okazji, nie rozpychaj się tu za bardzo. Nie mam poję? lia, czemu ojciec chce cię mieć pod ręką, ale mam dobrą radę:

Nie wchodź mi w drogę.

Tego samego wieczora Schuyler otrzymała dwa bardzo różne prezenty powitalne: ktoś wywrócił jej pościel na łóżku, a pod drzwi została wsunięta książka. Egzemplarz *Dżumy* Alberta Camusa. W książce była koperta, a w kopercie — klucz.

Od tamtej pory Jack nigdy nie zauważał jej obecności w do-I mu ani w szkole. Ale rekompensował jej to z nawiązką później.

- Co ci się stało? - zapytał Jack, przesuwając lekko palcem r po rozcięciu na jej czole. Leżeli na grubym, kosmatym dywanie, patrząc na dogasający ogień.

— A, nic takiego. Uderzyłam się w głowę — odparła Schuyler. Nie chciała mu na razie mówić o Dylanie. — Ktoś cię śledził?

- Tak. Ale zaczekałem, aż odjedzie, zanim tu wszedłem — : powiedział sennie. Umościła się w zagłębieniu jego ramion. Jedynym źródłem światła w pokoju była uliczna latarnia, ale i tak Schuyler widziała wyraźnie w ciemności. - A ciebie? -Nie.

Tak naprawdę nie miała pewności. Była zbyt zaabsorbowana namawianiem Olivera, żeby już poszedł. Zbyt zajęta i zbyt podekscytowana. Bo przecież wiedziała, wiedziała, że Jack tam będzie, czekając na nią, tak jak ona wcześniej czekała na niego.

Ale tak, następnym razem będzie bardziej ostrożna. Oboje muszą uważać.

CZTERNAŚCIE

Bliss dotarła spóźniona do klubu Lexington Armory. Pokaz Rolfa Morgana miał się zacząć o dziewiątej wieczorem. Powinna przyjechać o szóstej, żeby mieć czas na przygotowanie fryzury i makijażu, tymczasem było już wpół do dziewiątej. Miała nadzieję, że projektant jej nie zabije, chociaż pewnie i tak już ją skreślił i po przyjściu zastanie inną modelkę w czarnej, koronkowej sukni z gorsetem, którą miała założyć tego wieczoru.

Nie miała zamiaru się spóźniać, ale najnowsza wizja wytrąciła ją z równowagi. Myła właśnie zęby, a kiedy spojrzała w lustro, spoglądał z niego ten sam przystojny, ubrany na biało mężczyzna, który pojawiał się w jej snach.

— Boże!

- Wprost przeciwnie - mężczyzna zaczął się śmiać, jakby był to najzabawniejszy dowcip, jaki w życiu słyszał. Bliss pomyślała, że jego włosy mają kolor płynnego złota, a oczy są błękitne jak czyste niebo o poranku. W powietrzu pachniało konwaliami ale ich mdły zapach skrywał odór zgnilizny. Zupełnie jak wtedy, kiedy jej macocha, BobiAnne, po wyjściu z siłowni polała się za dużą ilością perfum, zamiast wziąć prysznic. Bliss postanowiła być odważna.

- Kim jesteś?

— Jestem tobą.

- Zwariowałam, tak? Dlaczego tu jesteś? - Bliss zakręciła kran i starała się uspokoić oddech. - Czego chcesz?

Złocisty mężczyzna w bieli sięgnął do kieszeni i wyjął staroświecki zegarek na złotym łańcuszku.

— Już czas.

Kiedy Bliss ponownie spojrzała w lustro, już go nie było. Przez następną godzinę patrzyła w szklaną tafłę, czekając, czy znów się pojawi. Dopiero kiedy w końcu zmusiła się do odejścia stamtąd, uświadomiła sobie, jak bardzo jest spóźniona.

Ale kiedy sprawdziła komórkę, nie znalazła żadnych wiadomości od rozwścieczonego agenta, żadnych niepokojących kazań o tym, że projektant dostaje zawału z powodu jej nieobecności. Jeszcze bardziej zdziwiło ją, że przed wejściem nie było prawie nikogo, poza kilkoma nieszczęśliwie wyglądającymi, spowitymi w czerń ofiarami mody, które czekały za barierkami ochronnymi. *To* miał być tydzień mody?

Gdzie się podział ten szalony korowód wydawców i fotografów, celebrytów i stylistów, modnych i modnych inaczej, tłoczących się i przepychających łokciami, żeby, dostać się na pokaz Rolf Morgana? Pokaz był największym gwoździem sezon.

Wejściówki na niego - najtrudniejsze do zdobycia. A teraz, trzydzieści minut przed rozpoczęciem, nie było tu prawie nikogo.

Znalazła samotnego pracownika, asystenta ubranego w czarny T-shirt z napisem ROLF MORGAN na piersiach, i zapytała, gdzie ma iść.

W Lexington Armory mieścił się 69. Regiment Gwardii Narodowej, więc po drodze zasalutowało jej kilku żołnierzy w galowych mundurach. Wzdłuż ścian przestronnego budynku, w szklanych gablotach, spoczywały setki egzemplarzy broni palnej i amunicji. Zgodnie ze wskazówkami przeszła przez wielkie niczym lotniczy hangar atrium, przygotowane na pokaz mody. Ustawione jak w amfiteatrze rzędy ławek piętrzyły się aż pod i gufit, a na końcu sali znajdowała się scena, na której zespół muzyczny stroił instrumenty. Podczas prób Rolf uprzedzał, że modelki będą chodzić po wielkim wybiegu zawieszonym nad sceną, a Bliss czekała na to z niecierpliwością.

Weszła za tymczasowe kulisy i speszona odkryła, że zamiast | zwykłych gorączkowych przygotowań i adrenaliny buzującej od | strachu i ekscytacji, panuje tu pełna sielanka. Zauważyła Schuyler siedzącą na krześle i czytającą jakiś magazyn, z włosami zebranymi w wysoki koński ogon na czubku głowy i pełnym makijażem scenicznym. Jej niebieskie oczy podkreślały ciemne smugi cienia do powiek, a usta miała pomalowane na blady, złotoróżowy kolor.

Bliss ucieszyła się, że widzi przyjaciółkę — nie miały jeszcze okazji porozmawiać o wydarzeniach pamiętnego wieczoru. Obie unikały tematu, zupełnie jakby były zakłopotane. Od tamtej pory nie widziała się z Dylanem, chociaż przysłał jej mnóstwo SMS-ów, prosząc o wybaczenie i błagając o spotkanie. Skasowała wszystkie.

Natomiast Schuyler chodziła po Duchesne z głową w obłokach. Bliss wiedziała, że Schuyler widuje się z Jackiem, i mogła tylko zazdrościć przyjaciółce odnalezionego szczęścia. Jasne, nie-fajne było, że nie mogą tego ogłosić światu, bo Mimi i tak dalej. Zupełnie do chrzanu było niewątpliwie, że Jack pozostawał w zasadzie zaręczony z inną. Ale mimo wszystko Bliss wiedziała, że Schuyler jest zakochana i to z wzajemnością. Czyli znacznie więcej, niż mogła powiedzieć o sobie i Dylanie.

- Gdzie się podziała cała reszta? - zapytała Bliss. — Nawet na zewnątrz nikogo nie ma.

- O, cześć - Schuyler odłożyła najnowszy numer francuskiej edycji „vogue”. - Tak, jeszcze zamknięte. Jak będziemy mieć szczęście, pokaz zacznie się o północy. Powiedzieli wszystkim, żeby wrócili później.

Bliss opadła na krzesło obok. -Serio?

— Pierwszy raz pracujesz dla Rolf? — spytała inna modelka, słysząc ich rozmowę. Bliss rozpoznała Sabrinę Sorbobę, niesamowicie wysoką, pochodzącą z Europy Wschodniej najnowszą pupilkę projektanta.

— Zawsze się spóźnia. W zeszłym roku Brannon Frost wyszła! przed zaczęciem pokazu, bo miała dość czekania wyjaśniła Sabrina.

Brannon Frost była błękitnokrwistą redaktorką naczelną magazynu „Chic”, najbardziej wpływowego czasopisma o modzie lin świecie. Brannon mogła pstryknąć palcami i nagle wszystkie garderoby stawały się niemodne. Pstryk! Tapirowane fryzury, pstryk! Wcięte talie i obcisłe spodnie. Pstryk! Luźne sukienki i zaokrąglone noski. Pstryk! Koronki i koturny. Pstryk!

- O północy? To za trzy godziny! - powiedziała z pretensją w głosie Bliss. Co miały robić, po prostu siedzieć i czekać? Zauważyła, że część modelek gra w karty, chociaż większość siedziała z komórkami i netbookami.

- Szampana? - zaproponowała Sabrina, podnosząc wielką butelkę Laurent-Perrier i bez czekania na odpowiedź, nalewając dwa kieliszki dla Bliss i Schuyler. To był plan na najbliższe godziny: pić, palić i czekać. Będąca ustępstwem na rzecz ostatniego skandalu z cyklu „modelki-są-za-chude” iluzoryczna dekoracja, złożona ze starych krakersów i nadpleśniałego sera, miała zapewnić dziewczętom „zdrowy” posiłek. Tego tylko brakowało! Modelki odżywiały się oparami: dymem papierosowym i powietrzem.

— W każdym razie po historii z zeszłego roku tym razem zadzwonili do wydawców „Chic”, „Mine” i „Jeune”, żeby uprzedzić, że mogą pójść na drinka albo na kolację i wrócić później. Bliss skinęła głową.

— To kto czeka tam na zewnątrz?

— Zera.

Można się było domyślić. Jasne, że wszyscy ważni ludzie zostali uprzedzeni, ale szeregowcy musieli sami o siebie zadbać.

Wepchnęła torbę pod krzesło i miała właśnie zadać Schuyll pytanie, kiedy znękany mężczyzna - wreszcie ktoś, kto wygląda i zachowywał się, jakby za kilka godzin miał się zacząć pokaz! — wpadł do poczekalni dla modelek.

- Bliss! Jesteś wreszcie. Chodź, zrobimy ci makijaż i fryzurę,]

Bliss przekartkowała najnowszy numer „Arena Homme”, wypaliła kilka papierosów i wypila za dużo szampana, podczas gdy szorstki fryzjer i jego równie sztywny asystent ciągnęli i szcztoko! wali jej włosy, tworząc spiętrzoną koafiurę, a pogodna stylistka nakładała grubą warstwę podkładu. Zawsze zadziwiało ją, jaki niewiele wysiłku wymagało bycie modelką. Musiała tylko tutaj siedzieć. Potem musiała wstać. Potem się przejść. I to wszystko,!

Oczywiście, żeby „zadziało”, dziewczyna musiała być olśniewająco piękna, ale sama uroda także nie wystarczała. Najlepsze; modelki otaczała wrodzona i naturalna aura rozmarzenia i tajemniczości. Ostatecznie była tylko jedna Kate Moss.

Kiedy zespół kosmetyczny zakończył swoje prace, przejęło ją dwóch gorliwych studentów wzornictwa, będących częścią ogromnej armii wolontariuszy, którzy wykonywali faktyczną pracę fizyczną i byli odpowiedzialni za powodzenie tygodnia mody.

- Mamy cię ubrać w pierwszą kreację. Rolf chce cię obejrzeć.

Studenci pomogli Bliss założyć obcisłą czarną suknię z gorset; tern. Jeden z nich ściągnął i zawiązał z tyłu wstążki, podczas gdy drugi podał jej parę sięgających za kostki welurowych bucików z paskami z przodu. Suknia podkreślała jej kształty, a przejrzyste czarne koronki dodawały niesamowitego seksapilu. Gorset był tak nisko wycięty z przodu, że Bliss zarumieniła się na myśl

o tym, ile skóry odsłania.

- Co to? - Jeden ze studentów wskazał lśniący szmaragd, spoczywający w zagłębieniu między jej piersiami. - To moje. - Nie wiem, czy Rolfowi się spodoba... - powiedział niepewnie drugi. Bliss wzruszyła ramionami. Nie obchodziło jej, czego chce Rolf. Nie zamierzała nigdy zdejmować tego naszyjnika.

PIĘTNAŚCIE

Dokładnie pięć minut przed północą Mimi i Jack Force wkroczyli do Armory w powodzi błysków fleszy. Mimi wsparła się na ramieniu Jacka, otulając się mocniej puszystym, sobolowym futrem i kryjąc za wielkimi ciemnymi okularami, jakby wysiłki fotografów mogły zrobić jej krzywdę.

- Uważaj - rzucił ostro Jack do nadgorliwego paparazzi, który podszedł trochę za blisko i potracił Mimi.

- Mimi! Tutaj proszę! - Młoda dziennikarka w słuchawkach z mikrofonem zgarnęła ich do głównej sali i przeprowadziła sprawnie przez morze amatorów mody aż do pierwszego rzędu.

- Za minutę zaczynamy. Masz miejsce obok Brannon.

W buzującej podnieceniem, wypchanej po brzegi sali znajdowali się wszyscy liczący się celebryci (Mimi przyszła jako jedna z ostatnich) i nawet w przejściach pełno było ubranych w

czarne T-shirty wolontariuszy, którzy wyłonili się zza sceny, żeby podziwiać pokaz. Na scenie grzmiał śpiewany ochryple przebój z nurtu alternatywnego rocka.

Mimi pozowała do zdjęć, zrzuciwszy futro i napinając łydki aby jej nogi wydały się szczuplejsze. Nie zazdrościła modelkom¹ które były fotografowane tylko dzięki noszonym ubraniom. Tym czasem wirujący tłum otaczał ją, powtarzał jej imię i robił jej zdjęcia, ponieważ był zainteresowany nią.

- Naprawdę ci się to podoba — zakpił Jack.

- Mhm.

Przez ostatni tydzień ukrywała swoją wściekłość tak doskonale, że zasługiwała na Oscara. Ale nie mogła się zmusić do spojrzenia na swojego brata. Tego kłamcę i zdrajcę. Ryzyko wał wszystkim dla flirtu z tą małą kundlicą. Mogła teraz przejrzyć jego troskę i widziała, jak świetnie do tej pory mydlił j oczy. Drań tylko udawał, że jest w niej zakochany, ukrywając prawdziwe uczucia.

Najgorsze było to, że nie potrafiła go znienawidzić. Za bardzo go kochała i za dobrze znała jego wady. Znienawidzić Jacka- to było jak znienawidzić siebie samą, a Mimi miała o sobie zbyt wysokie mniemanie, aby pogrążyć się w tego rodzaju samooskarżeniu.

- Mimi, skarbie! - Zona projektanta, Randy Morgan, rzuciła się na nią, całując serdecznie w oba policzki. - Musisz zajrzeć za scenę i życzyć Rolfowi powodzenia!

Mimi pozwoliła się zaprowadzić na zwyczajowy pokaz wazeliniarstwa z udziałem projektanta. Rzecz jasna, to projektant pełnił rolę wazeliniarza. Mimi była jedną z jego najlepszych klientek.

Zostawiła Jacka i przepchnęła się przez tłum, Rolf powitał ją niedźwiedzim uściskiem i obsypał komplementami. Mimi przyjęła hołdy i łaskawie życzyła mu wspaniałego pokazu. Przywitała się z innymi błękitnokrwistymi z jej kręgów towarzyskich - Piper Crandall w przeraźliwie żółtej sukni oraz Soos Kemple, narzekającą, że została zesłana do drugiego rzędu. Mimi wypatrzyła także kilkoro zadzierających nosa czerwonokrwistych. Lucy Forbes rozplywała się nad kreacją Mimi, stworzoną przez Rolfa Morgana, którą projektant przesłał dziś rano przez posłańca, aby mogła ją włożyć na pokaz. A potem po przeciwnej stronie sali zauważyła obiekt swojej nienawiści.

Schuyler pozwalała garderobianym poprawiać swój strój — marszczoną bluzę i dopasowany jeździecki żakiet, welwetowe bryczesy i wysokie buty. Mimi pomyślała, że kupiłaby ten zestaw, gdyby to nie Schuyler go nosiła.

Bez wahania podeszła do Schuyler. Może uda się ukrećić temu łeb w zarodku, może była jeszcze nadzieja, że głupi flircik Jacka nie będzie miał żadnych konsekwencji.

— Schuyler, można na słowo? - zapytała.

Asystentki Schuyler odeszły, a dziewczęta znalazły spokojny kątek.

— O co chodzi?

Mimi uznała, że najlepiej od razu przejść do rzeczy.

- Wiem, co jest między tobą a moim bratem.

- O czym ty mówisz? - Schuyler starała się zachować spokój, ale Mimi mogła wyczuć, że była zaniepokojona. Miała rację. Miała rację jak cholera. Ta suka nawet nie próbowała zaprzeczać. Spotykali się. Jak daleko się posunęli? Mimi poczuła, że traci nadzieję.

Powtarzała sobie, że *nigdy* nie będzie zazdrosna o tę irytującą kundlicę. Ale wyzywające spojrzenie Schuyler zachwiało jej pewnością siebie.

Schuyler nie wyglądała na przestraszoną, słabą czy zawstydzoną. Zniknęła gdzieś joczająca półkrwi wampirzyca, która podskakiwała, gdy się powiedziało „Bu!”. Zniknęła dziewczyna na darząca nieodwzajemnionym uczuciem wspaniałego Jacka Force'a. Mimi widziała dziewczynę, która jest pewna swojej *miłości*. Dziewczynę, która wie, że trzyma jego serce w

ręce. Przez moment Mimi gwałtownie pożałowała, że srebrnokrwisty nie zawlókł Schuyler za włosy do piekła.

- Czy ty w ogóle rozumiesz, co robisz Jackowi?

— *Czego* ode mnie chcesz?

Mimi mocno ścisnęła ramię Schuyler.

— Pomyśl o swojej matce. Jak myślisz, czemu Allegra zapadła w śpiączkę? Czemu jest nieśmiertelna, ale nie może umrzeć? Jest beużyteczna i zniszczona. Chcesz, żeby spotkało go to samo?

- Nie mieszaj w to mojej matki — ostrzegła Schuyler, strząsając dłoń Mimi. — Nic o niej nie wiesz.

- Ależ oczywiście, że wiem. Żyję znacznie dłużej od ciebie - Twarz Mimi zmieniła się i przez moment Schuyler mogła dostrzec przebłyśki kobiet, będących jej dawnymi wcieleniami.

Egipska królowa, francuska arystokratka, wytrzymała osadniczka, dama z Newport - wszystkie olśniewająco piękne, wszystkie z identycznymi, zimnymi i zielonymi oczami.

— Nie rozumiesz, czym jest więź — wyszeptala Mimi. Wokoło nich projektant i jego zespół robili ostatnie poprawki w kreacjach. - Jack i ja jesteśmy jednością. Zabieranie go ode mnie, i jak obdarcie go ze skóry. On mnie potrzebuje. Jeśli odnowi więź, stanie się silniejszy, jego pamięć stanie się pełna. Wszystko z nim będzie dobrze.

- A jeśli nie? - zażądała odpowiedzi Schuyler.

— Możesz od razu zarezerwować mu łóżko w tym szpitalu, *do* którego jeździ mój ojciec. To nie są jakieś głupie szkolne romanse, ty idiotko.

To kwestia życia i śmierci. Aniołów i demonów. Więź jest prawem. Jesteśmy zrodzeni z tych samych mrocznych materii, pomyślała Mimi, ale nie powiedziała tego. Widziała, że Schuyler nie może albo też nie chce zrozumieć sytuacji. Schuyler była nową duszą. Nie umiała pojąć zasad nieśmiertelności. Surowych i nieodwołalnych praw, rządzących ich rodzajem.

— Nie wierzę ci.

- Nie spodziewałam się, że uwierzysz. - Mimi była wyczerpana. - Ale jeśli go kochasz, zostaw go. Uwolnij go. Powiedz, że go nie chcesz, tylko wtedy pozwoli ci odejść.

Schuyler potrząsnęła głową. Modelki zaczęły się ustawiać do wyjścia, a Rolf poprawiał tu i tam obręby i plisy. Światła przygasły, pokaz miał się zaraz zacząć. Pozwoliła, żeby garderobiana obcięła zabłąkaną nitkę, zwisającą z rękawa żakietu.

— Nie mogę tego zrobić. Nie mogę go okłamać.

Mimi bez pytania upiła łyk szampana z kieliszka Schuyler.

- W takim razie Jack jest zgubiony.

SZESNAŚCIE

W zeszłym roku podczas jesiennych pokazów Rolf Morgan kazał publiczności chodzić po wybiegu,

podczas gdy modelki siedziały w pierwszym rzędzie i udawały, że robią notatki. Ta sztuczka do tego stopnia oczarowała fachową prasę, że postanowił wypróbować inny przewrotny pomysł. W tym roku pokaz miał się toczyć od końca, zaczynając od ukłonu projektanta i kreacji balowych, a kończąc na nieformalnych strojach sportowych.

Kiedy zespół odegrał grzmiącą interpretację *Space Oddity*, Rolf pojawił się na scenie, zbierając burzę braw. Powrócił z bukietem róż, rozpromieniony i pełen energii. Schuyler

patrzyła jak Cyrus, niezdarne asystent Rolfa odpowiedzialny za przebieg pokazu, podprowadza Bliss na początek kolejki modelek. Czarna koronkowa suknia miała stanowić zapierające dech w piersiach zwieńczenie pokazu - czyli, w odwróconej kolejności - jego rozpoczęcie. Schuyler pomachała do Bliss, żeby dodać jej otuchy. Wiedziała, że przyjaciółka dalej czuje się trochę onieśmielona na wybiegu. Bliss wyglądała jak nerwowy żreback, jej oparte na biodrach dłonie lekko drżały.

Wróciła kilka minut później z szerokim uśmiechem ulgi. - Zupełne wariactwo! - rzuciła do Schuyler, zanim zostali zgarnięta, aby zmienić kreację.

Schuyler odwzajemniła uśmiech, myśląc, że będzie szczęśliwa, kiedy to się skończy i będzie mogła wreszcie włożyć własne ciuchy— aktualnie jej najulubiejszą oksfordzką koszulę należącą do pewnego pana, czarne legginsy i przypominające racice botki z rozszczepionym czubkiem, które wyłowiała w secondhandzie. I Dziewczęta w gotyckich sukniach balowych schodziły z wybiegu, a Cyrus dał znak, żeby przeszła do przodu. Nadeszła jej] kolej.

— Pamiętaj, kiedy dojdiesz do końca: jedna poza, druga poza, BAMI A potem wracasz.

Schuyler skinęła głową. Wzięła głęboki oddech i wyszła na scenę. Spacer po wybiegu przypominał spacer po Księżycu. Z brudnej rzeczywistości kulis, pełnej paplaniny i agrafek, epickiego bałaganu na wieszakach i przetrzebionych pudeł z dodatkami wychodziło się w jasno błyszczące światła sceny i oślepiające błyski setek aparatów fotograficznych.

Elektryzująca atmosfera pełna była hałaśliwej historycznej! kakofonii, zarezerwowanej dla najlepszych koncertów rockowych. Gwizdy i okrzyki z tylnych rzędów mobilizowały zespół do szybszego i głośniejszego grania, a modelki do przyjmowania najbardziej wyniosłych póz. Schuyler nigdy nawet nie zauważała skwaszonych wydawców i wystrojonych celebrytów w pierwszych rzędach - była zbyt skoncentrowana na stawianiu kolejnych kroków i na tym, żeby nie zrobić z siebie publicznie Idiotki.

Znalazła zaznaczony punkt na końcu wybiegu i przybrała odpowiednie pozy, obracając się w lewo i wysuwając do przodu biodro, a potem obracając się w prawo. Ale kiedy miała obrócić się i ruszyć z powrotem, w jej umysł wcisnął się gwałtowny, narzucony przekaz. Była to fala dzikiej, chaotycznej nienawiści, której nieoczekiwana intensywność okazała się wystarczająco silna, by zatrzymać Schuyler w pół kroku. Zachwiała się pod jej ciężarem, tracąc równowagę i wywołując głośne westchnienie widzów z pierwszego rzędu.

Schuyler czuła się zdezorientowana i zraniona. Ktoś — lub coś — barbarzyńsko wtargnął do jej umysłu. Natychmiast rozpoznała manipulację, ale wrażenie było silniejsze i bardziej złowrogie niż siła bijąca od Dylana. Teraz miała do czynienia z niewybaczalnym naruszeniem swoich granic. Poczwała się zbrukana, naga i potwornie przerażona. Musiała się stąd wydostać. Nie było czasu, żeby we właściwy sposób zejść z wybiegu. Schuyler zeskoczyła ze sceny, lądując pomiędzy fotografami. Wiedziała świetnie, dokąd musi się udać.

— Przepraszam! — rzuciła do nieszczęśnika, na którego stopie stanęła.

Przemknęła przez tłum, ku zaskoczeniu obsługi i zachwytowi widzów, którzy uznali jej zachowanie za część pokazu. Zza kulis usłyszała:

- Hej, a ona gdzie się wybiera? Wracaj!

Jutro tabloidy opiszają historię modelki, która uciekła z wybiegu na pokazie Rolfa Morgana, ale w tym momencie Schuyler nie obchodziła ani prasa, ani jej agent ani nawet sam Rolf. Co to było? — pomyślała. Miała wrażenie, że jej serce eksploduje ze strachu, kiedy biegła wzdłuż West Side Highway, szybciej, niż pozwalałby na to ruch uliczny. Kto to był? Mdlące, obrzydliwe uczucie osłabło trochę, kiedy stanęła przed zapuszczoną rezydencją przy Riverside Drive. Dom nie był w tak złym stanie jak dawniej, dzięki zleconym przez Lawrence'a niedawnym remontom. Kamienne schody zostały odnowione, graffiti na drzwiach zamalowane, a gargulce odzyskały niegdyśszą: świetność.

Zastała dziadka w gabinecie, pochylonego nad skórzaną aktówką, do której pakował plik papierów. Schuyler zauważyła, że postarzał się przez ten miesiąc, kiedy się nie widzieli. Jego lwia grzywa posiwiiała, a pod oczami pojawiły się nowe zmarszczki.

Lawrence był Odwiecznym, rzadkim przypadkiem wampira, który zrezygnował z odpoczynku, nie przechodząc przez zwykły cykl reinkarnacji. Od wieków zachowywał tę samą powłokę. Potrafił sprawiać wrażenie równie młodego jak Schuyler, ale tego wieczoru wyglądał, jakby dźwigał na barkach ciężar tysiącleci. Po raz pierwszy, odkąd Schuyler go знаła, sprawiał wrażenie starożytnej istoty. Nie przypominał mężczyzny z dwudziestego pierwszego wieku. Można było pomyśleć, że chodził po świecie, kiedy Mojżesza wkładano do wiklinowego koszyka i rzucono do rzeki.

- Schuyler, co za miła niespodzianka - przywitał wnuczkę, chociaż nie sprawiał wrażenia zaskoczonego jej widokiem.

- Gdzie jedziesz? — odpowiedziała pytaniem, widząc stojącą przy biurku zniszczoną walizę, spakowaną i zapiętą.

- Do Rio - odparł. - Było silne trzęsienie ziemi, nie oglądałaś wiadomości? — Machnął ręką w stronę telewizora, niedawno wstawionego do gabinetu. Pokazywano płonące miasto i walące się w gruzy budynki.

Na widok tych zniszczeń Schuyler odmówiła krótką modlitwę.

- Dziadku, coś się ze mną stało. Kilka minut temu.

Opisała to uczucie, wrażenie, że pojawiło się coś niewypowiedziane złowrogiego. Trwało tylko ułamek sekundy, ale wystarczyło, żeby czuła się brudna w każdym calu swojego istnienia.

- Więc też to poczułaś.

- Ale co? — wzdygnęła się Schuyler. — To było... odrażające - powiedziała, chociaż określenie „odrażające” stanowiło zbyt łagodne opisanie krystalicznej wrogości, której doświadczyła.

Lawrence gestem wskazał jej krzesło, nadal przeglądając dokumenty.

- Czy czytałaś już na temat Corcovado?

- Wiem, że to w Rio de Janeiro... W Brazylii - dodała niepewnie. Nie posunęła się zbyt daleko w zleconych jej przez Lawrence'a zadaniach. Być może postąpiła niemądrze, ale w części winiła dziadka za swoją obecną sytuację życiową. Dlatego z irytacją zareagowała na jego sugestię, że powinna odświeżyć sobie historię błękitnokrwistych. Nalegał, żeby czytała starożytne, dawniej zakazane teksty - historię Croatanów, która do tej pory nie znajdowała miejsca w oficjalnych przekazach.

Jeśli nawet Lawrence był poirytowany, nie okazał tego w najmniejszym stopniu. Cierpliwie zaczął wyjaśniać, jak wykładowca uniwersytecki, którym kiedyś był:

— Corcovado to miejsce mocy, źródło energii, pierwotne *via*, z którego wampiry czerpią swoją siłę na Ziemi. Nasza nieśmiertelność wywodzi się z harmonijnej więzi z pierwotną esencją życia. To dar, który zachowaliśmy nawet po wygnaniu.

Na ekranie widać było słynny posąg Chrystusa Zbawiciela, górujący nad miastem ze *swego* piedestału na górze Corcovado. Schuyler zdziwiła się, że wciąż stoi, podczas gdy całe miasto zostało obrócone w perzynę.

- Trzęsienie ziemi. Ten przekaz, który odebrałam. To jest jaleś powiązane? Dlatego wyjeżdżasz? — zapytała, wiedząc, że ma rację.

Dziadek skinął głową, ale nie wyjaśnił nic więcej.

- Będzie najlepiej, jeśli nie poznasz wszystkich szczegółów.

- Rozumiem, że wyruszasz dziś wieczorem? - spytała Schuyler.

Lawrence przytaknął.

- Spotkam się z *zespołem* Kingsleya w Sao Paulo, potem | razem udamy się na Corcovado.
- A Rada?
- Są oczywiście zaniepokojeni, ale lepiej, jeśli nie będą *wiedzieli wszystkiego*. *Znasz moje wątpliwości* dotyczące Rady, moje i Cordelii podejrzenia.
— Że jeden z wielkich rodów zdradził — Schuyler obserwowała, jak dziadek starannie wiąże krawat. Lawrence zawsze ubierał się bardzo formalnie.
— Tak. Ale nie wiem jak i nie wiem dlaczego. *Oczywiście* nasze przeczucia jak dotąd się nie potwierdziły i nie mamy najmniejszych dowodów na istnienie zdrajcy. Ale najnowsze ataki pokazują, że w jakiś sposób co najmniej jeden srebrnokrwisty przetrwał i powrócił, aby na nas polować. Ze nie jest wykluczone, iż sam Książę Ciemności nadal chodzi po Ziemi. Schuyler wzdrygnęła się. Ile razy Lawrence wspominał o Lucyferze, miała wrażenie, że krew zamarza w jej żyłach. W samym jego imieniu kryło się zło.
— Musimy się już pożegnać, Schuyler.
— Niel Pozwól mi jechać z tobą - Schuyler zerwała się z miejsca. Ta mroczna, straszna, nienawistna wrogość. Jej dziadek nie mógł zmierzyć się z tym czymś - czymkolwiek było — samotnie.
— Przykro mi. - Lawrence potrząsnął głową, chowając portfel do kieszeni płaszcza. — Musisz zostać. Jesteś silna, ale jesteś też bardzo młoda. I wciąż jestem za ciebie odpowiedzialny.
Zaciągnął żaluzje i założył stary płaszcz przeciwdeszczowy. Jego zausznik, Anderson, pojawił się w drzwiach.
— Jest pan gotowy? Lawrence zabrał bagaże.
— Nie miej takiej rozczarowanej miny, moja wnuczko. Musisz pozostać w Nowym Jorku nie tylko dla swojego dobra. Jeśli mogę coś zrobić dla twojej matki, to zapewnić ci bezpieczeństwo i trzymać cię tak daleko od Corcovado, jak to możliwe.

SIEDEMNAŚCIE

Kiedy Bliss była mała, jej rodzina zamieszkiwała jedną z megaposiadłości pospolitych w River Oaks — czyli na zamożnych przedmieściach Houston. Dom, o powierzchni ponad dwóch i pół tysiąca metrów kwadratowych, był ucieleśnieniem „teksańskiej przesady”. Bliss żartowała, że należy im się kod pocztowy na wyłączność. Nie czuła się tu za dobrze i wołała ranczo dziadków, położone w dziczy zachodniego Teksasu.

Niezależnie od jankeskich korzeni, należeli do teksańskiej arystokracji — majątek zbili na ropie, bydło i, no cóż... głównie ropie. Llewellynowie lubili opowiadać, jak to patriarcha rodu zaszokował swoją nobliwą rodzinę, gdy rzucił studia w Yale i wyruszył pracować na polach naftowych. Szybko poznał wszystkie tajniki zawodu, po czym wykupił tysiące hektarów roponośnych gruntów, stając się najbardziej fartownym baronem naftowym w całym stanie. Bliss zastanawiała się, na ile można mówić w tym przypadku o szczęściu, a na ile o wampirzych zdolnościach.

Forsyth był najmłodszym synem najmłodszego syna. Jej dziadek był buntownikiem, który został po szkole na schodzie, poślubił swoją ukochaną z Andover i wychowywał syna w apartamencie przy Piątej Alei do czasu, kiedy pech na giełdzie zmusił rodzinę do powrotu na teksańskie włości.

Dziadek zawsze należał do jej ulubionych krewnych. Nawet po latach spędzonych na Północnym Wschodzie zachował teksański akcent i ironiczne, dosadne poczucie humoru. Lubił mówić, że nie pasuje nigdzie i dlatego pasuje wszędzie. Tęsknie za życiem w Nowym Jorku, ale zacisnął zęby i przejął rodzinny biznes, kiedy inni członkowie rodu nie byli zainteresowani i prowadzeniem rancza, preferując przeprowadzkę do szklanej metropolii Dallas lub San Antonio. Żałowała, że dziadzia już z nimi nie ma. Jaki sens miało bycie wampirem, skoro taki czy inaczej miało się do dyspozycji tylko długość ludzkiego życia, a potem trzeba było czekać na wezwanie do kolejnego cyklu?

Bliss dorastała wśród licznych kuzynów i do czasu przeprowadzki do Nowego Jorku i ukończenia piętnastu lat myślała, że nie ma w sobie nic niezwykłego. Możliwe, że świadomie przymykała oczy na to, co działo się w jej otoczeniu. Później dopiero uświadomiła sobie, że puszczała mimo uszu rozmaite sygnały: starsi kuzyni robili aluzje do „zmiany”, wywołując tłumione chichoty już wtajemniczonych. Jej ojciec zmieniał sekretarki jak rękawiczki - teraz rozumiała, że były jego familiantkami. Dopiero niedawno Bliss uświadomiła sobie, jak dziwne jest to, że nikt nigdy nie mówił o jej prawdziwej matce.

, BobiAnne była jedyną matką, jaką znała. Relacje Bliss z tantemą, nadopiekuńcza macochą, która darzyła ją ogromnym uczuciem, zaniedbując własne dziecko, przyrodnią siostrę Bliss, Jordan, nie były łatwe. BobiAnne ze swoimi futrami, diamentami i koszmarnym gustem robiła co mogła, żeby zastąpić Bliss matkę i Bliss nie potrafiła jej za to zniecierpliwzić. Z drugiej strony nie potrafiła też jej za to pokochać.

Forsyth poślubił BobiAnne, kiedy Bliss była w kołysce. Jordan przyszła na świat cztery lata później. Dziwne, milczące dziecko, pulchne w porównaniu z wiotką Bliss, o skórze ziemistej w porównaniu z jej cerą jak kość słoniowa i trudne w porównaniu z łatwowiernością starszej siostry. Ale Bliss nie potrafiła sobie wyobrazić życia bez Jordan i broniła jej zaciekle, kiedy BobiAnne drażniła się lub obrażała własne dziecko. Z kolei Jordan uwielbiała siostrę, jeśli akurat się z nią nie droczyła. Była to normalna siostrzana więź: pełna sprzeczek i kłótni, ale oparta na stałej i niewzruszonej lojalności.

. Najważniejsze rzeczy w życiu zawsze przyjmujemy jako coś oczywistego, pomyślała Bliss kilka dni po pokazie mody, jadąc taksówką w stronę północnej części Manhattanu. Poprosiła kierowcę, żeby zawiózł ją do Columbia Presbyterian Hospital.

— Pani z rodziny? — zapytał strażnik w recepcji, podsuwając jej listę odwiedzin do podpisania.

Bliss zawahała się. Dotknęła fotografii ukrytej w kieszeni płaszcza na szczęście. Była to inna odbitka zdjęcia, które jej ojciec nosił w portfelu, znaleziona przez nią w pudełku na biżuterię.

-Tak.

- Najwyższe piętro, ostatni pokój na końcu korytarza. Żałowała, że jest sama, ale nie miała nikogo, kogo mogłaby poprosić o dotrzymanie jej towarzystwa. Schuyler na pewno domagałaby się wyjaśnień, a Bliss nie byłaby w stanie przedstawić jej rozsądnego powodu. „No, tak sobie myślę, że może jesteśmy siostrami?” brzmiało zbyt niedorzecznie.

Jeśli chodziło o Dylana, Bliss zepchnęła wszystkie myśli o chłopaku na dno umysłu.

Wiedziała, że powinna sprawdzić, co się z nim dzieje, szczególnie od kiedy zaprzestał prób kontaktu, ale czuła się zbyt wściekła i upokorzona, by powrócić do okropnego pokoju w Chelsea Hotel. Jego dziwaczne zachowanie: gardłowy głos, wysoki śmiech, niezrozumiałe bełkot w obcych językach sprawiały, że jeszcze bardziej się go bała. Wiedziała, że to tylko pobożne życzenia, ale miała nadzieję, że może wszystko po prostu wróci do normalności. Obiecała Schuyler i Oliverowi, że zajmie się Dylaniem — przekaze Komitetowi i Radzie — ale wciąż znajdowała wymówki, żeby tego nie robić. Nawet jeśli uznała, że już jej nie pociąga, nie mogła się zdobyć na zdradę jego zaufania.

Miała też własne zmartwienia, nawet jeśli wiedziała, że w szpitalu nie znajdzie żadnych odpowiedzi. Ostatecznie Allegra trwała pogrążona w śpiączce. A nie miało sensu poruszać jej tematu w rozmowie z ojcem.

Przez całe życie Bliss słyszała, że matka zmarła, kiedy była malutka. Ze „Charlotte Potter” była nauczycielką, którą ojciec poznał w czasie pierwszej kampanii wyborczej, kiedy ubiegał się o stanowisko stanowego kongresmena. Teraz Bliss zastanawiała się, czy Charlotte Potter w ogóle istniała. Na pewno nie znalazła żadnych albumów ze zdjęciami ślubnymi, pamiątek ani drobiazgów wskazujących, że taka kobieta była kiedykolwiek żoną jej ojca. Do tej pory zakładała, że po prostu BobiAnne nie życzyła sobie żadnych pozostałości po pierwszej pani Llewellyn.

Nie wiedziała niczego o rodzinie swojej matki, a dzięki doskonałej wampirzej pamięci mogła wrócić wspomnieniami do dnia, Kiedy po raz pierwszy zapytała ojca, jak się nazywała jej prawdziwa mama. Miała pięć lat, a ojciec właśnie czytał jej bajkę na dobranoc.

- Charlotte Potter - powiedział z uśmiechem. - Twoja mama nazywała się Charlotte Potter, Bliss była zachwycona.

- Zupełnie jak w Pajęcznie Crtarotry! - pisnęła. A nazwisko mamy brzmiało tak samo jak tej pani, która napisała wszystkie książki stojące na jej półce, Beatrix Potter.

Coraz częściej Bliss podejrzewała, że jej ojciec po prostu wszystko zmyślił. Pewnego razu wspomniała przy nim to imię, a on w ogóle nie zareagował.

Bliss doszła do końca korytarza i znalazła pokój. Otworzyła drzwi, wślizgując się do środka. W pokoju Allegrы Van Alen było zimno jak w chłodni. Śpiąca na łóżku kobieta nie poruszała się. Bliss niepewnie podeszła bliżej, czując się jak intruz. Twarz Allegrы była spokojna, pozbawiona wieku i zmarszczek. Wyglądała jak księżniczka w szklanej trumnie, piękna i nieruchoma.

Myślała, że kiedy w końcu zobaczy Allegrę, coś wyczuje — będzie wiedziała na pewno, czy jest z nią spokrewniona, czy też nie. Ale tak się nie stało. Dotknęła dla uspokojenia naszyjnika ukrytego pod bluzką, a potem ujęła dłoń Allegrы, czując dotyk jej pergaminowej skóry. Zamknęła oczy i spróbowała sięgnąć do poprzednich wcieleń, do swoich wspomnień, aby sprawdzić czy coś wie o Gabrieli.

W przeblyskach pamięci mogła zobaczyć kogoś, kto wyglądał znajomo, kto mógł być nią, ale Bliss nie była pewna. Kobieta na łóżku była dla niej równie obca jak pielęgniarka na korytarzu.

— Allegro? — szepnęła Bliss. Nazywanie jej „matką” było nie dorzeczne. - To ja. Jestem...

Bliss. Nie wiem, czy mnie pamiętasz ale myślę, że możesz być moją... — Bliss nagle urwała.

Poczuła w piersiach ból tak silny, że nie była w stanie oddychać. Co on tu robiła? Musiała stąd iść. Musiała wyjść natychmiast.

Miała rację, tutaj nie znajdzie żadnych odpowiedzi. Nigdy nie pozna prawdy. Ojciec nie chciał powiedzieć, a Allegra nie mogła.

Zmartwiona i zagubiona Bliss wyszła, wciąż pragnąc odpowiedzi na dręczące jej serce pytania.

Nie wiedziała, że kiedy opuściła pokój, Allegra Van Alen zaczęła krzyczeć.

ARCHIWUM NAGRAŃ DŹWIĘKOWYCH
Repozytorium Historyczne
ŚCIŚLE TAJNE:
Tylko za zezwoleniem tronującego
Zapis raportu venatora, dokument 2/28

(Nagranie bardzo złej jakości. Dwa odróżnialne głosy: venatora Martina i Regisa Charlesa Force'a.)

Venator Martin: Połknęła przynętę.

Charles Force: Jesteś całkowicie pewien?

VM: Tak. Nie mam cienia wątpliwości, że będzie próbowała przeprowadzić incantation demonata.

CF: Zwykle dziecko, bawiące się tak mroczną magią... Gdybyś mógł wyjawić mi jej tożsamość...

VM: Nie wolno mi wymienić jej imienia wcześniej niż przed sądem. Ale proszę się nie obawiać, nie pozwolę jej dokończyć zaklęcia.

CF: Jednak musisz to zrobić.

VM: Wybacz, Regisie, ale nie rozumiem?

CF: To próba, venatorze. Inkantacja musi zostać przeprowadzona. Jeśli jej się to nie powiedzie, weźmiesz ostrze i wytoczysz swoją krew.

VM: Czy Komitet wie o tym? Rada wyraziła zgodę?

CF: Nie przejmuj się Radą. To moja rzecz.

Venatorzy są lojalni wobec mnie, prawda?

VM: Ale Regisie, inkantacja... Na pewno?

CF: Tak. Zrób to, kiedy przyjdzie czas. Na mój rozkaz.

OSIEMNAŚCIE

Zebrań Komitetu zawsze rozpoczynały się z opóźnieniem, więc Mimi nie przejmowała się, kiedy narada z organizatorką ceremonii odnowienia więzi potrwała trochę dłużej, niż się spodziewała. Od kiedy Lawrence został Regisem, zebrań miały coraz mniej wspólnego z planowaniem imprez towarzyskich i gromadzeniem funduszy, a więcej z — jej zdaniem — kompletnie zbędnymi — lekcjami bycia wampirem.

Edmund Oelrich, zgrzybiały cap z Rady, nowy Dowódca Straży, nie trzymał wszystkiego żelazną ręką tak jak świętej pamięci Priscilla Dupont. Wydawał się całkowicie obojętny na fakt, że jeśli mieli zapewnić obecność odpowiednio znakomitych gości na wiosennej gali baletowej, powinni zacząć załatwiać zaproszenia kilka tygodni temu. W tym momencie wszystkie Pierwsze Damy miały już inne plany, a żona gubernatora była zaabsorbowana najnowszym skandalem z udziałem jej męża. Jeśli dalej tak pójdzie, będzie musiała im wystarczyć narzeczona burmistrza, która nie miała nawet cienia potrzebnego szyku i nie była w najmniejszym stopniu zainteresowana pięciem się po drabinie społecznej pod płaszczykiem działalności charytatywnej.

Mimi weszła do sali bibliotecznej Duchesne, zajęła miejsce z tyłu i postukała słuchawkę bluetooth w ucho, pokazując znajomym, dlaczego się z nimi nie wita. Uważała, że lekcje Komitetu były zupełną stratą czasu. Od czasu przemiany w pełni panowała nad swoimi zdolnościami i złościło ją, że innym wampirom nauka *idzie tak* opornie. Tego dnia mieli się uczyć *mu-taño*, zdolności przemiany w ogień, wodę czy powietrze. Mimi westchnęła. Potrafiła rozwiewać się w mgłę, od kiedy skończyła jedenaście lat. Jak to się mówi, wcześniej zaczęła dojrzewać.

— Przepraszam, możesz powtórzyć? — potrząsnęła małą srebrną stuchaweczką w ucho.
— Myślisz, że uda nam się załatwić Biały Dom? Nie?

Zatrudniona przez nią firma, Elizabeth Tilton Events, nie- j dawno organizowała pięciodniową ekstrawagancką imprezę w Kartaginie, na której don Alejandro Castañeda, błękitno- j krwisty dziedzic fortuny opartej na napojach słodzonych, odnawiał więc ze swoją wampirzą bliźniaczką, Danielie Russell świeżą absolwentką Uniwersytetu Browna. Mimi i Jack reprezentowali rodzinę, a Mimi była trochę rozdrażniona, słuchając podczas próbnego obiadu, jakie to wszystko jest nie z tej ziemi. Drużba oznajmił, że „następna ceremonia odnowienia więzi musiałaby się chyba odbyć na Księżycu, żeby to przebić!”. No cóż, Mimi z pewnością zamierzała spróbować.

- Skarbie - zagruchała Lizbet Tilton. - Strasznie mi przykro, kle przy nowej administracji Ogród Różany nie wchodzi w grę. Nie dołożyliśmy się dostatecznie do kampanii. Ale musi być jakieś inne miejsce, które ci się spodoba.

— Może Pałac Buckingham? Jestem pewna, że ojciec może Ich poprosić o przysługę.
Lizbet roześmiała się z całego serca.

- Złotko, w jakim stuleciu ty żyjesz? Pomyliły ci się wcielenia? Nawet jeśli jesteś z rodziny królewskiej, tamta gałąź nigdy nie wybaczyła nam, że wyjechaliśmy. Poza tym ostatnio są strasznie zasadniczy. Nawet Karol i Camilla nie mogli tam brać ślubu.

Mimi nadąsała się.

— Nie wiem, w takim razie możemy urządzić ceremonię na wyspie — powiedziała, zauważając, że Schuyler i Bliss właśnie weszły do sali. Wysłała szybką sugestię, przez którą

Schuyler nagle się potknęła. Ha. Ktoś najwyraźniej nie odrobił lekcji *occludo*. Umysł Schuyler był otwarty jak rana.

— Myślisz o rezydencji twojego ojca na Sandy Cay? - spytała Lizbet. — *To będzie boskie.* — Force'owie mieli prywatną wyspę na Bahamach. - Wszyscy będą mogli tam wpaść na weekend, a jeśli ktoś nie ma własnego transportu, wyczarterujemy mu samolot. Coś takiego robiliśmy ostatnio dla Alexa i Dani w Kolumbii

Mimi nie zamierzała pozwolić, żeby jej ceremonia więzi była taka sama jak inne.

- A może Włochy? - zaproponowała Lizbet. - Jakiś zabytkowy pałac? Dalej macie tę posiadłość w Toskanii?

- Yyy, nie. Nie we Włoszech. Mam złe wspomnienia - skarciła ją Mimi, patrząc ze złością na gapiącą się na nią grupę. Dowódca Straży i reszta starszych członków Komitetu wreszcie przyszli, a lekcja miała się zaraz zacząć.

- Jasne, wybac. Wiesz co? - powiedziała z namysłem Lizbet. - Przy całym tym pędzie do urządzania odnawiania wici we wszystkich możliwych miejscach na świecie, nikt od dziesięcioleci nie wyprawił naprawdę porządnej ceremonii w Nowym Jorku.

- Tutaj? Po prostu w domu? — zdrygnęła się Mimi. *To na pewno nie brzmiało dostatecznie niezwykle.*

Z przodu, na podium, Edmund Oelrich porządkował papiery i witał doskonale zakonserwowane damy wchodzące w skład Komitetu.

- Katedra Świętego Jana Bożego to cudowny gotycki kościół. Mogłabyś założyć suknię z trenem dłuższym niż ten, który miała księżna Diana. I mogłybyśmy umówić Boys Choir of Hanlem. Brzmi po prostu anielsko.

Mimi rozważyła propozycję. W końcu odparła, że katedra rzeczywiście jest przepiękna, a potem mogliby urządzić przyjęcie w Świątyni Dendur w Metropolitan Museum. Charles był w radzie muzealnej, a w tym roku okazał się wyjątkowo hojnie pomachała do Jacka, który właśnie wszedł. Jej brat dołączył do niej i uśmiechnął się.

- Z kim rozmawiasz? - zapytał bezgłośnie.

- Czyli wszystko ustalone? Święty Jan i Metropolitan? - zapytała Lizbet. - I mówiłaś, że chciałaś zaprosić wszystkich Czterystu?

- Tak, tak i tak - odparła Mimi z zadowoleniem. Zakończyła rozmowę i uśmiechnęła się do brata. Teraz, kiedy znała jego sekret, zauważyła, że rozglądał się po całej sali, omijając starannie Kąt, w którym siedziała Schuyler.

Pomagier Schuyler, równie jak ona irytujący, Oliver, pojawił się chwilę później. To także jakaś farsa — wpuszczanie ludzi na ich spotkania. Charles za swoich rządów nigdy by na to nie pozwolił. Ale Lawrence jasno powiedział, że oczekuje, iż zausznicy przejdą własny trening, a najlepiej nauczą się więcej o swoim powołaniu, dołączając do Komitetu.

Mimi wyczuła, że siedzący obok niej Jack zeszywniał. Oliver cmoknął Schuyler w policzek. Interesujące. Wykorzystała wampirze zmysły, aby przyjrzeć się szyi Olivera i natychmiast dostrzegła wymowny ślad ukąszenia. Niewidoczny dla ludzkiego oka, praktycznie świecił w oczach wampirów. Więc tak się sprawy mają. Ta półkrewka uczyniła najlepszego przyjaciela swoim familiantem. I dobrze.

To podsunęło Mimi pewien pomysł. Jeśli Schuyler sama nie zerwie tego żalostnego romansiku z Jackiem, być może uda się ją do tego zmusić.

Oliver mógł być przydatny.

Mimi musiała działać szybko. Powiedziała Lizbet, że chciałyby zorganizować ceremonię w przeciągu trzech miesięcy.

DZIEWIĘTNAŚCIE

Bliss, w odróżnieniu od Mimi, lubiła nowy plan zajęć Komitetu. Podobało jej się, że odkrywanie i wykorzystywanie wampirycznych zdolności zastąpiło wkuwanie na pamięć nudnych szczegółów z ich historii albo przygotowywanie zaproszeń i analizowanie cateringu na wystawne imprezy towarzyskie, na które nie miała ochoty chodzić. Lekcje sprawiały, że krew szybciej płynęła w jej żyłach. Z podnieceniem odkrywała, że doskonale radzi sobie nawet z trudniejszymi zadaniami, takimi jak *mutatio*.

Starsi członkowie Komitetu poprosili młodszych o podzielenie się na dwu-, trzyosobowe zespoły w celu ćwiczenia subtelnej sztuki przemiany.

~ Wszystkie wampiry powinny być w stanie zmienić się w dym, powietrze lub mgłę, a większość z nas potrafi także przekształcić się w ogień lub wodę. Jak zapewne wiecie, Konspiracja pilnuje, aby w fałszywych legendach, od wieków rozpowszechnianych o nas wśród czerwonokrwistych, zawsze kryło się ziarno prawdy - gościnnie wykładająca temat Dorothea Rockefeller zachichotała mówiąc te słowa. Konspiracja zawsze potrafiła rozbawić Komitet.

— Uznali oni, że najlepiej będzie, jeśli ludzie zaczną wierzyć, iż nasz rodzaj może przemieniać się tylko w nietoperze, szczury lub inne nocne stworzenia. W ten sposób czerwonokrwisci będą żywić złudne poczucie bezpieczeństwa w ciągu dnia. I chociaż ci spośród nas, którzy są zdolni do pełnej zmiany kształtu, mogą wybrać takie odrażające fizyczne powłoki, większość z nas tego nie robi. Na przykład pani Gabriela wybrała gołębicę jako swój *mutatus*. Jeśli należycie do tych nielicznych szczęśliwców, którzy mogą przekształcać się wedle woli, odkryjecie postać, która najlepiej odpowiada waszym zdolnościom. Nie bądźcie zaskoczeni jeśli będzie się ona rozmijać z waszymi oczekiwaniami. Bliss należała do tych nielicznych szczęśliwców. Stwierdziła, że potrafi przemienić się z dziewczyny w mgłę i z powrotem w dziewczynę. Potem wypróbowała inne kształty - białego konia, czarnej wrony, małpy czepiaka — aż w końcu zdecydowała się na formę złocistej lwicy.

Ale Schuyler stała po prostu na środku sali, coraz bardziej sfrustrowana z każdą nieudaną próbą.

— Może to dlatego, że jestem w połowie człowiekiem? - westchnęła, kiedy kolejna próba zmuszenia ciała do przybrania innego kształtu sprawiła, że wylądowała po prostu na podłodze! nadal we własnej skórze.

— A co złego w byciu człowiekiem? - zapytał Oliver, obserwując z fascynacją, jak Mimi w przeciągu trzech sekund przemienia się w feniksa, kolumnę ognia i czerwonego węża. - Rany, dobra jest.

- Popisuje się - syknęła Bliss. - Nie przejmuj się nią. I nie śmieję się, Ollie, przeszkadzasz Schuyler! - Bliss starała się nie chełpić własnymi sukcesami, ale miło było wiedzieć, że Schuyler nie jest wybitna w każdej dziedzinie.

— Słuchaj, to się robi tak. Musisz sobie zwizualizować docelowy kształt. Musisz czuć się mgłą. Myśleć jak mgła. Pozwolić, żeby twój umysł stał się pusty. Powinnaś poczuć takie mrowienie na skórze, a potem...

Schuyler posłusznie zamknęła oczy.

- Dobra, myślę jak mgła. Golden Gate. San Francisco. Wszystko roztapia się we mgle. Nie wiem... nic się nie dzieje.

— Szszszsz ~ napomniała ją Bliss. Ona już czuła, że przemiana się zaczyna, czuła przekształcające się zmysły, samą swoją istotę rozplywającą się w miękkim, szarym obłoku. Z przyjemnością rozważała, jak wykorzysta nowy talent, kiedy nawiedziła ją inna wizja. Uderzyła jak obuchem. Surowość obrazu była niczym cios w brzuch.

Dylan.

Jeśli wcześniej wyglądał niechlujnie, teraz było znacznie gorzej. Ubranie miał poszarpane, koszulę porwaną w strzępy, dzinsy rozdarte, a włosy zmierzwione. Wyglądał, jakby nie jadł i nie spał od tygodni. Stał przed bramą szkoły, szarpiąc pręty i bredził jak szaleniec.

- Co się dzieje? - zapytała natychmiast Schuyler, widząc, że Bliss się zachwiała.

- Dylan. Jest tutaj. To wystarczyło.

Cała trójka wybiegła z zebrania Komitetu, ignorując zaciekawione spojrzenia. Opuścili bibliotekę i pognali schodami na don Dzięki wampirzei szybkości Schuyler i Bliss dotarli do bramy przez Oliverem, który, zadyszany, próbował dotrzymać im kroku.

Duchesne było zlokalizowane w zacisznym zakątku Dziewięćdziesiątej Szóstej Ulicy, pomiędzy innymi szkołami prywatnymi! W środku popołudnia ulice praktycznie świeciły pustkami, tylko kilka nianiek popychało wózki w stronę parku.

Stojący na środku chodnika, gwałtownie potrząsający bramą chłopak sprawiał wrażenie proroka z zamierzchłej epoki, przyby-1 sza z czasów kaznodziejów i pontyfików, kiedy obszarpani mężczyźni przestrzegali przed Sądem Ostatecznym. Niemal śladu nie zostało po nastolatku, który chciał kiedyś grać na gitarze jak Jimi Hendrix i był sprawcą nieskończonej liczby kawałów.

— OBRZYDLIWOŚĆ! - zagrzmiął na ich widok.

— To moja wina. — Bliss, której zbierało się na łzy już na sam I widok Dylana, rozplakała się na dobre. — Wiem, obiecywałam, że powiem o nim Radzie, ale nie mogłam. I nie sprawdzałam, co się z nim dzieje... Zostawiłam go i ignorowałam... Chciałam, żeby się odczepił. To wszystko moja wina.

— Nie, moja — odparła Schuyler. — Miałam powiedzieć Lawrence'owi, ale...

— To nasza wspólna wina — powiedział stanowczo Oliver. Powinniśmy coś dla niego zrobić, ale nie zrobiliśmy. Słuchajcie, trzeba go stąd zabrać. Ludzie zaczną się dopytywać, co się dzieje - dodał, kiedy starsza kobieta z pudłem przeszła przez jezdnię, patrząc na nich z ciekawością. — Nie chcemy, żeby wmieszała się w to policja.

Dylan nagle rzucił się w ich stronę, sięgając przez pręty i bełkocząc w nieznanym im języku. Schuyler cudem umknęła z zasięgu rąk.

— Musimy coś zrobić, zanim znowu zacznie używać uroku. Bliss natychmiast przemieniła się w złotą lwicę. Stanowiła

przepiękny widok: przyczajona, nieposkromiona bestia. Przeskoczyła bramę i rzuciła się na Dylana, który z wściekłością zasyczał:

— Piekielny pomiot! Zdrajczyń!

Bliss osaczyła go przy parkanie i obnażyła zęby. Wspięła się na tylne nogi, popychając go ogromnymi, złotymi łapami. Dylan skulił się i jęknął, osłaniając rękami głowę.

— Trzyma go — krzyknął Oliver, gestem ponagłając Schuyler, żeby także się zbliżyła. Schuyler podbiegła do Bliss- Spojrzała Dylanowi w oczy, widząc w nich gniew, złość i niepewność. Zadrżała. To nie był potwór. To było ranne zwierzę.

Ale Oliver nie miał skrupułów.

— SCHUYLER! ZRÓB TO! TERAZ!

— *Domu!* — nakazała, machnąwszy ręką przed twarzą Dylana. Dylan opadł na ziemię. Bliss powróciła do ludzkiej postaci i przyklękła obok niego.

— Będzie spał, dopóki ktoś nie każe mu się obudzić — powiedziała Schuyler. Oliver usiadł koło Bliss, robiąc ze swetra Dylana zaimprovizowany kaftan bezpieczeństwa. Bruzdy na twarzy śpiącego powoli się wygładzały. Wyglądał teraz łagodnie i spokojnie.

- Musimy zawiadomić Komitet. Sprawy zaszły za daleko - powiedział Oliver. — Wiem, że nie chcesz, Bliss, ale to dla jego dobra. Może uda się mu pomóc.

- Oni nie pomagają srebmokrwestym, oni ich zabijają. Wiesz o tym — odparła z goryczą Bliss.

-Ale może...

- Zabiorę go do ojca - zdecydowała Bliss. - Spróbuję jakoś się za nim wstawić. Może Forsyth okaże Dylanowi litość, bo to I mój przyjaciel. Będzie wiedział, co robić.

Schuyler skinęła głową. Forsyth powinien sobie poradzić z Dylanem. W międzyczasie podjechał rollsroyce Llewellynów. Wepchnęli Dylana na tylne siedzenie i przypięli pasami obok ; Bliss.

— Nic mu nie będzie — zapewniła Schuyler.

- Jasne - odpowiedziała Bliss, chociaż w tym momencie żadne z nich już w to nie wierzyło. Kiedy samochód odjeżdżał, pomachała im na pożegnanie. Oliver w odpowiedzi uniósł rękę, ale Schuyler stała jak sparaliżowana. Wreście limuzyna zniknęła im z oczu za zakrętem.

Kiedy Bliss wróciła do Penthouse des Rêves, ekstrawaganckiego potrójnego apartamentu, jaki jej rodzina zajmowała na szczycie jednego z najbardziej ekskluzywnych budynków przy Park Avenue, BobiAnne konsultowała się ze swoim astrologiem w „codziennym” salonie. Macocha Bliss była wyfiokowaną teksańską damą, która nawet wczesnym popołudniem obwieszała się diamentami. Przyrodnia siostra Bliss, Jordan, odrabiała lekcje przy stoliku obok. Obie z zaskoczeniem popatrzyły na wchodzącą Bliss.

— Co do diabła? — krzyknęła BobiAnne, zrywając się z miejsca na widok pasierbicy i związanego, nieprzytomnego chłopaka.

— To jest Dylan - powiedziała Bliss, jakby to wszystko wyjaśniało. Zwracając się do swojej rodziny, czuła przerażający spokój. Nie miała pojęcia, jak zareagują na jego widok, tym bardziej, że był tak brudny. BobiAnne dostawała palpacji na myśl o tym, że ktoś mógłby zapomnieć położyć podkładkę pod talerz albo zostawić ślad ręki na japońskich tapetach.

- Ten zaginiony chłopak - szepnęła Jordan, a jej oczy były okrągłe i przestraszone.

- Tak. Coś jest z nim nie tak. On... Nie do końca jest sobą. Muszę powiedzieć ojcu.

Bliss opowiedziała im o wszystkim — o nieoczekiwanym powrocie Dylana, o tym, jak ukryła go w Chelsea Hotel, pobieżnie streszczając jego wcześniejsze ataki.

— Ale ze mną wszystko w porządku — zapewniła. — Nie przejmujcie się. To jemu trzeba pomóc - powiedziała, ostrożnie układając Dylana na najbliższej leżance.

- Dobrze zrobiłaś. - BobiAnne przycisnęła Bliss do piersi w duszącym obłoku perfum. - Z nami będzie bezpieczny.

DWADZIEŚCIA

Nowojorska wiosna była zazwyczaj ulotnym mirażem, miasto niemal natychmiast przechodziło od ostrej zimy do upalnego lata. Po stopnieniu zimowych śniegów następowało kilka dni deszczu, a potem słońce zaczynało prażyć bezlitośnie, zamieniając metropolię w ogromną saunę. Podobnie jak inni mieszkańcy Nowego Jorku, Schuyler ceniła ten króciutki czas prawdziwej wiosny. Wracając po szkole z Bliss Dziewięćdziesiątą Szóstą Ulicą, uśmiechnęła się, zauważając pierwsze delikatne pączki w tym sezonie. Niezależnie od tego, jak wielkie zmiany następowały w jej życiu, zawsze mogła liczyć na tulipany w Central Parku.

Zerwała drobny żółty kwiatusek z mijanego krzaka i wpięła go sobie we włosy. W Duchesne zaczął się ostatni okres nauki przed letnimi wakacjami. Czwartoklasiści zostali już przyjęci do college'ów, a nauczyciele połowę lekcji prowadzili na zewnętrznych dziedzińcach.

Bliss powiedziała jej, że Dylanem się zajęto - w dobrym znaczeniu tego słowa. Forsyth okazał zaskakująco wiele zrozumienia dla jego sytuacji. Powiedział, że dla Dylana może istnieć jeszcze nadzieja, nawet jeśli został skażony - proces przemian błękitnokrwistego w srebrnokrwistego trwał długo. Być może uda się go zatrzymać. Forsyth umieścił chłopaka w miejscu, gdzie pod obserwacją mógł przechodzić rehabilitację.

— Jest po prostu na odwyku — wyjaśniła Bliss, kiedy omijając grupkę skwaszonych dziewcząt w niebiesko białych mundurkach liceum Nightingale-Bamford. - Pamiętasz, jak w zeszłym roku Charlie Bank i Honor Leslie byli przez dłuższy czas zawieszeni? I wszyscy myśleli, że to przez prochy? — Bliss przypomniała dwójkę uczniów Duchesne, którzy zniknęli na długie miesiące.

— No, tak — przytaknęła Schuyler.

—No więc nie byli ćpunami. Zaczęli wariować w trakcie przemiany. Mieli zwidy, nie odróżniali przeszłości od teraźniejszości. Atakowali ludzi, łamali Kodeks. Więc umieszczono ich również w tym miejscu, żeby się mmi zająć. Odwyk to świetna przykrywka, nie? Ludzie myślą, że dzieciaki potrzebują czasu, żeby dojść do siebie, co w jakimś sensie jest prawdą. Schuyler zawsze zadziwiało, jak wampiry potrafiły ukryć swoje prawdziwe życie, wtapiając się w zwykłe ludzkie społeczeństwo, ale Bliss wyjaśniła, że tak naprawdę jest na odwrót.

— Wiesz, że Mayo Clinic, Hazelden i te inne sławne ośrodki odwykowe zostały ufundowane przez błękitnokrwistych? Musieli po prostu przestawić się też na obsługę ludzi. Myślisz, że wszystko z nim będzie dobrze? — spytała Bliss.

Schuyler postanowiła nie odbierać Bliss nadziei.

— Jestem pewna, że zrobią, co w ich mocy.

- Wiem — westchnęła Bliss.

Umówiły się, że odwiedzą Dylana za kilka dni. Na Osiemdziesiątej Szóstej Schuyler pożegnała się i wsiadła do autobusu jadącego na Piątą Aleję.

Przez cały tydzień starała się nie pamiętać o ostrzeżeniu Mimu Czy Mimi mówiła prawdę? Chciała zapytać Lawrence'a, ale zbyt się wstydziła. Pamiętała, co powiedział jej dziadek. *Musiłaś zauważyć, że go cichnie do ciebie. Dzięki Bogu, ciebie rúe ciągnie do niego. To by sprowadziło na was nieszczęście.*

Jak mogła powiedzieć dziadkowi, że się mylił? Ze odwzajemniała uczucie Jacka Force'a? Ze była słaba i żałosna, podczas gdy Lawrence wierzył, że jest taka silna? Nie mogła. Powtarzała

sobie, że tak czy inaczej nie może zawracać mu głowy głupotami w rodzaju jej życia uczuciowego. Był przecież zajęty śmiertelnie poważnymi sprawami, takimi jak zagrożenie samego istnienia rasy błękitnokrwistych. Zaczęła się martwić o Lawrence'a. Od wielu dni nie otrzymała od niego żadnej wiadomości.

Dziadek ostrzegał ją przed używaniem zwykłych środków komunikacji, a od kiedy wyjechał do Rio, polegał wyłącznie na telepatii, aby się z nią skontaktować i dać jej znać, że wszystko jest w porządku. Na razie narzekał tylko na pogodę (parno) i na jedzenie (za ostre). Nie wspominał o Corcovado, a Schuyler nie wiedziała, czy to dobrze, czy źle.

Nie miała też okazji zapytać Jacka o złowieszczą przepowiednię jego siostry. Nie byli w stanie się umówić od tej nocy, kiedy zaatakował ją Dylan. Schuyler wiedziała, że to Mimi zagospodarowuje cały wolny czas brata.

Kiedy wróciła do rezydencji, Jack rozmawiał z ojcem w salonie. Charles miał na sobie szlafrok. Były przywódca błękitnokrwistych spędzał teraz całe dni w swoim gabinecie. Sprawia! wrażenie, jakby nie brał tego dnia prysznic. Schuyler poczuła litość i irytację. Był sprawcą tylu jej nieszczęść, przez niego musiała unikać tych, których kochała. Wierzyła w jego groźba chociaż ostatnio Charles sprawiał wrażenie, jakby był groźna najwyżej dla siebie samego. Ale uświadomiła sobie też, że gdyby nie przywłókł jej do swojego domu, być może ona i Jack nigdy nie mieliby okazji zrozumieć, jak bardzo się kochają.

- Cześć - uśmiechnął się Jack. - Wcześniej wróciłaś.

- Autobus mi podjechał — odpowiedziała, kładąc szkolne przybory na stole. Nadal nie czuła się komfortowo w ich domu ale z drugiej strony miała też dość przemykania się na paluszkach, jakby była intruzem.

- Dzień dobry, Schuyler - burknął Charles.

- Dzień dobry — odparła zimno.

Były Regis zawiązał ciasniej pasek szlafroka i usunął się do swego leża, zostawiając ich samych.

- Ona już wróciła? - Schuyler rozejrzała się po luksusowym wnętrzu salonu Force'ów.

Umeblowany w wytwornym, francusko-wiktoriańskim stylu pokój był wypełniony rzadkimi antykami, zapierającymi dech w piersiach dziełami sztuki klasy muzealnej i obfitymi draperiami. Zmysły podpowiadały jej, że Mimi nie ma w posiadłości. Ale kto mógł być pewien?

- Nie, jest na jakiejś degustacji ~ odparł Jack.

Schuyler usiadła koło niego na pozłacanym, obitym pluszem całuśniku, pochodzącym z osiemnastego wieku. Nazwa tej niewielkiej kanapy wzięła się stąd, że para mogła siedzieć na niej zwrócona twarzami do siebie.

- Jack — popatrzyła na niego. — Muszę cię o coś spytać.

- Strzelaj - powiedział, wyciągając nogi i przewieszając ramię przez krawędź oparcia tak, że jego palce dotykały jej ramienia. Zadrżała pod tym dotykiem.

- Czy to prawda, że więź między tobą a.. .

- Nie chcę rozmawiać o więzi — uciął Jack, cofając rękę. Jego twarz ściągnęła się i przez moment Schuyler dostrzegła przebłysk jego prawdziwej natury, zobaczyła mrocznego anioła, jakim był niegdyś. Anioła, który siał zniszczenie w Raju, tego, który zadmie w trąbę, ogłaszając początek Apokalipsy. To była twarz Abbadona, wojownika, młota sprawiedliwości, najbardziej niebezpiecznego żołnierza w armii Wszechmogącego,

- Ale chcę wiedzieć...

- Cicho - Jack odwrócił się do niej, kładąc jej dłoń na policzku. — Po prostu nie...

- Ale Mimi... — w chwili, kiedy Schuyler wypowiedziała to imię, wyczuła obecność przy drzwiach wejściowych. Mimi była w domu albo miała wejść za chwilę. Schuyler w gniewie

oka, z najwyższą wampirzą prędkością, wypadła z salonu i pobiegła do swojego pokoju, zatrzasnąwszy drzwi.

Kiedy zaledwie kilka sekund później Mimi weszła, niosąc kilka toreb z zakupami, zastała Jacka czytającego w samotności książkę.

Tego wieczoru Schuyler i Jack także ani przez chwilę nieTM stali sami. Kilka godzin później wszyscy zgromadzili się na obowiązkowym obiedzie. Raz w tygodniu matka rodziny, Trinity Bul den, wymagała, aby *dzieci* były w domu i jadły razem z rodzicami. Schuyler kiedyś marzyła o pełnej rodzinie, o życiu, w którym, miałyby kochająca matka, troskliwy ojciec i rodzeństwo drocząca się z nią nad kotлетem i kartoflami.

Oczywiście Force'owie nie przypominali takiej rodziny. Posiłki w ich domu serwowano w eleganckiej jadalni, przy stole tak wielkim i onieśmielającym, że poszczególne osoby siedziały dobry metr od siebie. Każde danie wnosił na srebrnej tacy lokaj a menu było niezmiennie: zawsze kuchnia francuska, kosztowna i skomplikowana, niezmiennie idealnie smaczna. Ale Schuyler tęskniła za zwyczajnymi i rozsądnymi daniami przygotowywanymi przez Hattie, za prostymi, niewyszukanymi potrawami - makaronu z serem i gulaszu. Takie dania nie wymagały do przygotowania odparowywania czerwonego wina, a do wymówienia nazwy — znajomości języków obcych.

Konwersacja była zdawkowa, praktycznie nieistniejąca. Charles pozostawał zatopiony we własnym świecie, podczas gdy Trini próbowała wciągnąć bliźniaki w ogólnikową rozmowę o ich życiu Jack starał się być uprzejmy, Mimi zachowywała się arogancko. Najwidoczniej nie tylko Schuyler uważała te obiady za farsę i stratę czasu.

— Właśnie, ja i Jack mamy wam coś do powiedzenia — oznajmiła Mimi, kiedy wniesiono deser, płonące brzoskwinie. - Wybraliśmy już datę naszej ceremonii odnowienia więzi. Schuyler próbowała zachować kamienną twarz, ale nie była w stanie powstrzymać się od spojrzenia na Jacka, który jak zawsze sprawiał wrażenie kompletnie obojętnego. Ich ceremonia odnowienia więzi! Tak szybko...

Mimi wzięła brata za rękę.

- Nie sądzisz, że to trochę za wcześnie? - zapytała z niepokojem Trinity. - Macie mnóstwo czasu.

Właśnie, pomyślała Schuyler. Całe mnóstwo czasu. Może nawet wieczność.

Charles odkaslnął.

— Pamiętaj, że wiek jest dla nas iluzją. Zaczynasz myśleć jak czerwono krwista. Im szybciej odnowią więź, tym silniejszy się

I staną. Warto za to wznieść toast. Za zdrowie bliźniąt.

— Za nasze zdrowie! — zakrakała Mimi, trącając kieliszkiem kieliszek Jacka. Kryształowe zadźwięczały niczym głęboki, donośny dzwon.

— Za zdrowie bliźniąt - szepnęła Schuyler. Upiła łyk wina, ale stwierdziła, że nie jest w stanie go przełknąć.

Tej samej nocy Schuyler we śnie odebrała telepatyczny przekaz od Lawrence'a. Kiedyś wyjaśnił jej, że przesyłanie wiadomości było łatwiejsze, kiedy spała. Nie stanowiło takiego szoku dla zmysłów, a uśpiony umysł nie był niczym rozprasany.

„Corcovado zabezpieczone. Wszystko jest na dobrej drodze”.

DWADZIEŚCIA JEDEN

Zatrudnienie Lizbet Tilton okazało się najlepszą możliwą decyzją, pomyślała Mimi, gratulując sobie przytomności umysłu. Lizbet prowadziła sprawy żelazną ręką i niebawem odpowiednie miejsca były zarezerwowane na ustaloną datę, kontrakty podpisane, budżet dopięty, zaliczki wpłacone. Nieco wcześniej, tego samego popołudnia, Trinity i Mimi ustalały palety barw oraz kartę menu w towarzystwie przedstawiciela firmy cateringowej i projektanta wnętrz. Wszystko działało jak w zegarku, chociaż patrząc na zachowanie Jacka, można było pomyśleć, że ten zegarek odmierza sekundy do zagłady.

- Wiesz, o co w tym wszystkim chodzi? - zapytał, spotykając się z Mimi następnego wieczora w gabinecie Trinity.

Ich „matka” - Mimi zawsze myślała o niej w cudzysłowie, ponieważ Trinity była w takim samym stopniu jej matką jak Jack jej bratem - poprosiła ich, żeby wstąpili do niej przed obiadem. Zdradziła, że chce porozmawiać z nimi o czymś ważnym.

- Mam przeczucie — uśmiechnęła się Mimi.

Zmierwiła włosy Jacka, a on objął ją w pasie i przyciągnął do siebie. Zawsze okazywali sobie dużo czułości i nawet jeśli zdawała sobie sprawę z jego dwulicowości, nie potrafiła go znienawidzić. Jack wprawdzie nie chciał odnawiać więzi tak wcześnie w tym cyklu, ale z drugiej strony nie zrobił też nic, aby terna zapobiec.

Może w romansie z Schuyler chodziło tylko o rozrywkę. Jack wykorzystywał ją jako przystawkę. Takie postępowanie Mimi mogła bez trudu zrozumieć. Sama miała nowego smakowitego familianta, a jej żarłoczny apetyt sprawił, że któregoś dnia ornat go nie zabiła. Ale nic mu nie będzie - nic, czego odpoczynek i tydzień z dala od pewnej blond wampirzycy nie mogłyby wyleczyć.

Mimi rozejrzała się z aprobatą. Gabinet Trinity służył z nie-; zrównanej, nieskazitelnej wytworności. Na obitych pluszem ścianach wisiały naturalnej wielkości portrety siedemnastowiecznej i osiemnastowiecznej arystokracji pędzla Elisabeth Vigee-Lebn i Franza Winterhaltera. W kącie stał fortepian Erarda - ten sam na którym Chopin komponował swoje etiudy. *Boriheurs du jom* czyli mały, elegancki sekretarzyk, przy którym Trinity pisała je jedno zdaniowe podziękowania („Brawo! - było jej zwyczajowym komentarzem do zaproszenia na obiad do znajomych), oryginalnie został wykonany na zamówienie do pałacu Grand Trianon.

Mimi postanowiła, że kiedy odziedziczy rodzinną fortunę, a ona i Jack zakupią własną rezydencję, zatrudni tego samego projektanta wnętrz.

Kilka minut później weszła Trinity, niosąc dwie długie, hebanowe szkatuły, ozdobione złotym filigranem. Zmysły Mimi wyostrzyły się, wspomnienia napłynęły i nagle wiedziała, dlaczego tu są.

- Ale gdzie jest Charles? — zawołała. - Nie możemy tego zrobić bez niego, prawda?

- Namawiałam go, skarbie. Ale nie chce opuścić gabinetu. Jest... — Ramiona Trinity zdrząły. Mimi rozumiała, że jej matka stosuje się ściśle do zasad etykiety. Niezależnie od tego, jak bardzo zaniepokojona była stanem męża, nigdy nie pozwoliłaby sobie na uzewnętrznienie tego lub okazanie, że jest wyczerpana. Była kobietą organicznie niezdolną do zrobienia awantury.

Pogorszenie się stanu Charlesa od czasu jego rezygnacji z pozycji w Radzie było czymś, o czym Force'owie nigdy nie rozmawiali. Dziwiło ich to i martwiło, ale nic nie mogli w tej kwestii zrobić. Zakładali, że Charles po prostu pewnego dnia się otrząśnie. W międzyczasie

koncernem i wszystkimi jego zasobami zajmował się niezwykle skuteczny zarząd, który przestał się już dopytywać, czy prezes i założyciel raczy przybyć na następne zebranie.

- Wszystko w porządku - zapewnił siostrę Jack. Także i on wiedział, co się za chwilę stanie i nie mógł ukryć ekscytacji w głosie. — Nie jest potrzebny.

- Jesteś pewien? - Mimi była rozczarowana. - Ale bez błogosławieństwa archanioła...

- Będą tak samo śmiertelnie skuteczne — uspokoił ją Jack. ~ Nic nie może zmienić ich mocy. Ich siła płynie z nas samych.

- Spojrzał na Trinity. — Możemy zaczynać, matko?

Trinity w odpowiedzi skłoniła głowę.

- Będę zaszczycona, mogąc przeprowadzić rytuał. Cicho zamknęła drzwi i przygasiła górne światło. Szkatuły

na stoliku otaczała miękką, mglistą poświatą.

- Jest mi przykro, że zbyt pochopnie oceniłam waszą decyzję o odnowieniu więzi jako nierozważną. Nie miałam racji i proszę o wybaczenie. Zapewne smuci mnie to, że sama nie mogę już odnowić więzi z moim bliźniakiem.

Mimi знаła historię Trinity. Trinity była Sandalfonem, Aniołem Ciszy, a podczas bitwy w Rzymie z rąk srebrnokrwistych poległ jej bliźniak. Poślubiła Charlesa Force'a tylko w rozumieniu czerwonych, kiedy jego bliźniaczka, Allegra, zerwała ich więź. Było to małżeństwo z rozsądku, nic więcej. Trinity nadal opłakiwała śmierć anioła Sagiela.

Trinity otworzyła szkatuły. Wewnątrz spoczywały dwa miecze ukryte w ozdobionych klejnotami pochwach. Miecze, które mieli nosić przy sobie podczas ceremonii odnowienia więzi. Miecze, których od teraz mogli używać w walce z Croatanami.

Podniosła pierwszy miecz, nie wyjmując go z pochwy, i zwróciła się do Jacka.

- Przyklęknij, Abbadonie.

Jack wstał z miejsca i podszedł do Trinity. Przyklął przed nią, skłaniając się nisko.

Trinity wzniosła miecz ponad jego głowę.

- Mocą udzieloną mi przez Niebiosy, ja, Sandalfon, nadaję ci wszelkie prawa i przywileje przynależne prawowiernemu dzierży celowi Eversor Orbis.

Niszczyciel Światów.

Dotknęła mieczem prawego, a następnie lewego ramienia Jacka.

- Powstań, Abbadonie z Mroku.

Jack podniósł się z ponurym uśmiechem i przyjął miecz. Trinity uśmiechnęła się z dumą i spojrzała na Mimi.

- Przyklęknij, Azraelu.

Wypełnienie polecenia zajęło Mimi chwilę z powodu wysokich obcasów. Trinity ujęła drugi miecz i także uniosła nad jej głowę.

- Mocą udzieloną mi przez Niebiosy, ja, Sandalfon, nadaję ci wszelkie prawa i przywileje przynależne prawowiernemu dzierżycielowi Eversor Lumen.

Niszczyciel Światła.

Mimi poczuła lekkie dotknięcie miecza na ramionach. A potem wstała z szerokim uśmiechem. Spojrzała na Jacka, który skinął głową. Bliźnięta obnażyły miecze i podniosły je wysoko, kierując ostrza ku górze.

- Przyjmujemy te miecze jako nasze boskie dziedzictwo. Wykute w Niebiosach, rzucone na Ziemię, będą nam towarzyszyć w drodze do odkupienia.

Trinity dołączyła do ich modlitwy za miecze.

- Zostaną użyte tylko w najwyższej potrzebie.

- Nie trafią w ręce wrogów.

- Będą uderzać, aby zadać śmierć.

Chociaż przez stulecia powierzano im miecze przed każdym odnowieniem więzi, od dawna nie było potrzeby dobywania ich. Srebrnokrwieńcy zostali zniszczeni, a przynajmniej w to wierzą.

Mimi z zachwytem patrzyła na lśniącą broń spoczywającą w jej ręku. Pamiętała jej ciężar i ostrość klingi. Pamiętała przerażenie, jakie niegdyś siała w sercach wrogów.

Zauważyła, że Abbadon trzyma swój miecz delikatnie, z miłością. Miecz stanowi przedłużenie duszy, jest niepowtarzalny, nie można go niczym zastąpić ani o nim zapomnieć. Miecze wampirów mogły zmieniać kształt, barwę i rozmiar. W razie potrzeby] mogły być wielkie jak topory lub wąskie jak igła.

Podczas ceremonii odnowienia więzi będzie nosiła miecz u boku, pod jedwabnymi halkami, podtrzymującymi jej suknię.

Trinity z powrotem zapaliła wszystkie światła.

— No dobrze - skinęła głową, jakby skończyli jakąś banalną rozmowę, a nie uczestniczyli w czymś cudownym, co miało zmienić ich życie. W popołudniowym świetle, przy dźwięku przejeżdżających aleją taksówek i metalicznych zgrzytach faksu (Trinity otrzymywała właśnie kolejną kopię wycinka prasowego, w którym była o niej mowa) trudno było sobie wyobrazić świat pełen prymitywnego, ukrytego zagrożenia. Jak można *pogodzić* świat wiadomości błyskawicznych i dwudziestoczęterogodzinnych kanałów informacyjnych ze światem stali i krwi?

Ale to właśnie robiła ich rasa: ewoluowała, adaptowała się, potrafiła przetrwać.

— Super, nie? - zapytał Jack, kiedy wyszli z gabinetu matki i mieli wrócić do swoich zajęć.

— Pewnie — skinęła głową Mimi, wkładając hebanową szkatułę pod pachę. Pobiegnęła do swojego pokoju i wepchnęła ją na dno szafy, za rzędy butów.

Była już spóźniona na pilates. Jeśli miała stać się najpiękniejszą panną młodą, jaką kiedykolwiek widziało Zgromadzenie, musiała natychmiast ruszyć tyłek i pojawić się na zajęciach. Ramiona same się nie ukształtują.

Akta osobowe Cordelii Van Alen
Repozytorium Historyczne
ŚCIŚLE TAJNE:
Tylko za zezwoleniem tronującego

9 maja 1993 r.

Drogi Forsycie,

Jak zapewne wiesz, z całego serca doceniam Twoją niezachwianą lojalność i przyjaźń, jaką okazujesz rodzinie Van Alen. Martwi mnie, że ostatnio poróżniła nas Twoja decyzja o objęciu wysokiego stanowiska wśród czerwono krwistych, będąca w moich oczach bezpośrednim pogwałceniem zasad Kodeksu. Jednakże szanuję Twój wybór, nawet jeśli nie jestem przekonana o jego słuszności. Piszę do Ciebie z nadzieją, iż zdołam nakłonić Cię do zmiany decyzji, dotyczącej odmowy przyjęcia do Twojej rodziny nowego wcielenia Obserwatora.

Bardzo proszę, abyś ponownie rozważył tę kwestię. Bardziej niż kiedykolwiek musimy być czujni. Potrzebujemy mądrości i porad Obserwatora. Obawiam się, że arogancja Charlesa ściągnie na nas wszystkich nieszczęście.

Forsycie, proszę Cię o to jako przyjaciółka. Przyjmij do swojej rodziny duszę Obserwatora. Jako zabezpieczenie przed siłami Ciemności.

Twoja oddana
Cordelia Van Alen

DWADZIEŚCIA DWA

Transitions Residential Treatment Center mieściło się na rozległym kampusie, położonym na północy sta-nu Nowy Jork. Oliver zaofiarował się, że zawiezie tam Schuyler i Bliss, ponieważ właśnie dostał prawo jazdy i wystrzałowego Mercedesa G500 do kompletu. Kanciasty, robiony na zamówienie srebrny SUV stanowił jego najnowszy powód do dumy. Schuyler była szczęśliwa, myśląc o wyprawie. Czuli się winna temu, co stało się z Dylanem. Zaniechali go, nie zawiadamiając Rady o stanie, w jakim się znajduje, tak szybko, jak to było możliwe. Pozostawało mieć nadzieję, że Starsi wiedzą, co powinni zrobić. Ojciec zapewnił Bliss, że Dylan jest całkowicie bezpieczny i zostanie poddany najlepszemu leczeniu, jakie tylko istnieje. Ale chciała, jak cała ich trójka, przekonać się o tym na własne oczy. Schuyler zauważyła, że skulona na tylnym siedzeniu Bliss wydawała się na zmianę albo przybita, albo przesadnie radosna.

Kiedy wyjeżdżali, siedziała przygnębiona i milcząca, prawdopodobnie martwiąc się o Dylana i o to, w jakim stanie zostanie przyjaciela. Schuyler ucieszyła się, kiedy w połowie jazdy przez miasto Bliss rozpogodziła się i zaczęła energicznie paplać pochylona nad GPS-em.

— M&M's z orzeszkami? - zaproponowała Bliss, podsuwając im wielką, otwartą żółtą torbę.

— Ja dziękuję. — Oliver nie spuszczał oczu z drogi.

— Proszę — zgodziła się Schuyler. Zabawne, że Komitet ni mógł przewidzieć wszystkiego: nawet stając się wampirami, zachowywali apetyt na słodczyce.

Było miło wyrwać się z Duchesne choćby na jeden dzień Wszyscy (przynajmniej błękitnokrwieści) w szkole znali już wszelkie szczegóły dotyczące zbliżającej się ceremonii odnowienia więzi Jacka i Mimi i nie mogli przestać o tym rozmawiać. Pozostali sądzili, że znowu nie zostali zaproszeni na niesamowitą imprezę, wyprawianą przez Force'ow - i na swój sposób mieli rację. Schuyler robiło się niedobrze od wysłuchiwanie zachwyków na temat sukienki Mimi i tego, jak obecna ceremonia wypada inaczej od wcześniejszych, organizowanych w poprzednich wcieleniach tej dwójki. Pipi Crandall bezustannie przypominała wszystkim, że już trzykrotnie była druhną Mimi.

Myśl o tym, jak niesamowicie długi czas przeżyli razem Jack i Mimi, przygnębiała. Schuyler nie bardzo mogła w to uwierzyć, a w tej chwili starała się o tym nie myśleć, zajmując się wciśnięciem kolejnych guzików w lśniącym nowością komputerze pokładowym.

— Rany, to jest chyba najbardziej odjechany wóz bojowy na świecie! Patrz, tutaj można odpalić M-15 - zażartowała.

— Uważaj, tym czerwonym guzikiem możesz zniszczyć świat - odparł natychmiast Oliver, zgodnie z instrukcjami GPS-a przejeżdżając przez most Jerzego Waszyngtona. Ruch na autostradzie był niewielki.

Po raz pierwszy w tym semestrze zrywali się ze szkoły. Uczniowie Duchesne mogli sobie na to pozwolić kilka razy w roku -szkoła była do tego stopnia postępową, że nawet bunt młodzieńczy został uwzględniony i wpisany w tok nauczania. Niektórzy, tak jak Mimi Force, wykorzystywali ten przywilej do granic możliwości, ale większość uczniów nigdy z niego nie korzystała. Szkoła była pełna starających się ponad siły kujonów, którzy woleli zostać po lekcjach, niż stracić szansę dostania się na prestiżowy uniwersytet. Liczył się każdy dzień.

— Wiecie, że mogę zaważyć średnią? — narzekał Oliver, oglądając się przez ramię przed zmianą pasa i wyprzedzając hondę wlokącą się wolniej, niż pozwalało ograniczenie prędkości.

— Wyluzuj, dobra? — skarciła go Schuyler. ~ Wszyscy czwartoklasiści się objają, od kiedy już zostali przyjęci na uczelnie.

Oliver czasem naprawdę umiał popsuć zabawę. Zawsze zgodnie z zasadami. Był koszmarnym kujonem, jeśli chodziło o przedmioty akademickie.

— Właśnie, chyba masz zagwarantowany Harvard? — zapytała Bliss.

— Dziwnie jest myśleć o college'u, nie? — zastanowiła się Schuyler.

- Prawda? Zanim się dowiedzieliśmy o Komitecie, myślałam, że może pójść do Vassar, wiecie? Ze specjalizacją w historii sztuki albo coś w tym rodzaju - powiedziała Bliss. - Jakoś tak fajnie by było uczyć się o sztuce renesansu północnego, a potem pracować w muzeum albo w galerii.

- Jak to „fajnie by było”? - nie rozumiała Schuyler.

- Właśnie, uważasz, że to już niemożliwe? — dodał Olivier zmieniając stację radiową. Amy Winehouse śpiewała o tym, jak bardzo nie chce iść na odwyk („No! No! No! No!"). Schuyler spoglądała na Olivera i oboje się uśmiechnęli.

- Wiecie, to nie jest zabawne. Wyłącz radio albo zmień stację - upomniała go Bliss. - Sama nie wiem, jakoś wydaje mi się, że nie pójść do college'u. Czasem mam wrażenie, że nie mam w ogóle żadnej przyszłości — dodała, bawiąc się naszyjnikami.

- Dajże spokój - Schuyler odwróciła się do Bliss, żeby rozmawiać z nią twarzą w twarz, podczas gdy Oliver szukał czegoś odpowiedniejszego w satelitarnym radiu. - Jasne, że pójdziesz do college'u. Jak my wszyscy.

- Naprawdę wierzysz w to, co mówisz? - w głosie Bliss zabrzmiała nadzieja.

— Jasne.

Rozmowa urwała się po kilku minutach, a Bliss zapadła w drzemkę. Na przednim siedzeniu Oliver pozwolił Schuyler pobawić się w DJ-a i wybrać muzykę.

- Podoba ci się? - zapytał, kiedy ustawiła stację, w której grano piosenkę Rufusa Wainwrighta.

- A tobie nie? - odpowiedziała pytaniem, czując, że złapana na gorącym uczynku. Właśnie tej piosenki ona i Jack zawsze słuchali. Myślała, że ujdzie jej na sucho puszczenie tego kawałka w samochodzie. Oliver zawsze był trochę sentymentalny. Lubiła się z nim drażnić, mówiąc, że jego upodobania muzyczne skłaniają się ku piosenkom dla samobójców.

- Myślisz, że powinna, nie? Ale nie podoba mi się.

- Czemu?

Oliver wzruszył ramionami, patrząc na nią kątem oka.

- Jest jakaś... zbyt płaczliwa, czy coś w tym stylu.

- Płaczliwa? - powtórzyła Schuyler. Wzruszył ponownie ramionami.

- Nie wiem, tak mi się jakoś wydaje, że miłość nie powinna być... smętna, nie? Znaczący, jeśli wszystko się układa, nie powinno być tak rozpaczliwie.

- Aha - odparła Schuyler, zastanawiając się, czy nie poszukać innej muzyki. Kiedy słuchała piosenki przypominającej jej o innym chłopaku, czuła się niemal jak zdrajczyni. - Jesteś kompletnie nieromantyczny.

- Wcale nie.

- Ale nigdy się nawet nie zakochałeś.

- Nieprawda.

Schuyler nie zareagowała. W ostatnich miesiącach dwa razy przeprowadzili *ceremonia osculor*. Wiedziała, że powinna znaleźć innych familiantów - wampiry zwykle mają do dyspozycji kilku, aby nie wykorzystywać ich nadmiernie - ale potrafiła funkcjonować bez pożywienia dłużej, niż przypuszczała. Wolą nie szukać innych ludzi, niepewna, czy Oliver to zaaprobuje.

Ale teraz nie chciała myśleć o ich związku — przyjaźni — czy jakkolwiek go nazwać. Po gwałtownym wybuchu Olivera inny temat więcej nie wypłynął. Starła się rozluźnić napiętą atmosferę w samochodzie.

- Założę się, że nie potrafiłbyś wymienić ani jednego romansu, który ci się podobał - zakpiła. Była z siebie bardzo zadowolona, kiedy kilka minut później i Oliver wciąż nie był w stanie podać tytułu romantycznego filmu, który wspominałby z przyjemnością.

- *Imperium kontratakuje* — oznajmił w końcu Oliver, trąbiąc na Toyotę Prius, która przejechała ciągłą linię.

- *Imperium kontratakuje!* Znaczy, *Gwiezdne wojny*? To nie romans! - prychnęła Schuyler, bawiąc się pokrętłami klimatyzacji.

- Wręcz przeciwnie, moja droga, to bardzo romantyczny film. Pamiętasz tę scenę, kiedy mają wsadzić Hana do komory kriogenicznej, czy co to tam było?

Schuyler przytaknęła.

- A Leia mówi mu „Kocham cię”.

- To jest oklepane, a nie romantyczne - sprzeciwiła się Schuyler, chociaż lubiła ten moment.

- Daj mi skończyć. Romantyczne jest to, co Han jej odpowiada. Pamiętasz, co powiedział?

Kiedy ona powiedziała „Kocham cię”?

Schuyler uśmiechnęła się. Może Oliver miał rację.

- Han powiedział: „Wiem”.

- Właśnie - Oliver postukał kierownicę. - Nie musiał mówić niczego tak trywialnego jak „kocham cię”, bo to było oczywiste. I to właśnie jest romantyczne.

Tym razem Schuyler musiała mu przyznać rację.

BY HAZAJA

www.chomikuj.pl/Hazaja

DWADZIEŚCIA TRZY

Kiedy Bliss zbudziła się z drzemki, Oliver i Schuyler kłócili się zawzięcie.

- O co wam znowu poszło? - zapytała, przecierając oczy.

- O nic — odparli chórem.

Bliss nie drażyła przyczyn ich małomówności. Ta dwójka zawsze miała przed nią sekrety, nawet jeśli nie robili tego specjalnie.

- No dobra, możemy się zatrzymać na lunch - powiedziała w końcu Schuyler. A więc o to chodziło. Oni potrafili się kłócić o wszystko. Pogorszyło się, od kiedy Oliver został familiantem Schuyler — w jeszcze większym stopniu niż dawniej zachowywali się jak stare małżeństwo. Przed światem udawali, że ich przyjaźń nie uległa zmianie. To akurat odpowiadało Bliss - nie wiedziała, czy udałoby jej się przetrwać jakieś publiczne sceny w ich wykonaniu.

- Mówiłem tylko, że Dylanowi nic nie przyjdzie z tego, że przyjedziemy do niego głodni - wzruszył ramionami Oliver.

Zjechali na parking, dołączając do zdronzonych podróżnych przy automatach z napojami i w barze szybkiej obsługi.

Oliver zauważył, że najnowszą modą wśród dorastającym miejskich dzieciaków było uzależnienie od położonych na przedmieściach sieci fastfoodowych. Chociaż żadne z nich nie pij stąpiłoby progu McDonald's na Manhattanie - takie miejsca były praktycznie improwizowanymi schroniskami dla bezdomnych - po przejechaniu granic miasta zasady się zmieniały. [H kogo nie obchodziły już drogie kanapki z panini, z wartościową, ekologiczną sałatą. Przynieście superwielkie porcje!

— Rany, niedobrze mi — powiedziała Bliss, dopijając koktajl mleczny.

— Chyba zaraz zwymiotuję - oznajmił Oliver, zgniatając papier po tłustym hamburgerze i wycierając ręce w serwetki.

— Fajnie się to wszystko je. Ale potem... — zgodziła się Schuyler, chociaż jeszcze skubała swoje frytki.

— Potem czujesz, że zaraz puścisz pawia. I że twój cholesterol przebija sufit — skrzywiła się Bliss.

W milczeniu wgramolili się z powrotem do samochodu, czując senność po obfitym posiłku.

Pół godziny później GPS wywietlił „ZJAZD NA PRAWO ZA 500 METRÓW” i Oliver kierując się znakami, skręcił na zjazd z autostrady, który doproś wadził ich do parkingu.

Dotarli na miejsce.

Na terenie ośrodka rehabilitacyjnego panował idealny porządek. To miejsce przypominało raczej pięciogwiazdkowy kurort, w którym gwiazdy chronią się po przebalowanym weekendzie, niż kosztowny ośrodek terapeutyczny dla zbłąkanych wampirów. Zobaczyli grupę ćwiczącą tai chi na trawniku, kilkana osób praktykujących jogę i grupki siedzące w kręgach na trawie.

— Terapia grupowa - szepnęła Bliss, kiedy szli do drzwi frontowych głównego budynku. — Pytałam Honor, jak tu jest, mówiła, że spora część terapii polega na regresji do poprzednich wcieleń.

W drzwiach powitała ich szczupła, opalona kobieta w białym T-shircie i białych spodniach. Wyglądała bardziej modnie niż szpitalnie - jakby pochodziła ze Świątyni New Age.

— Czym mogę służyć? — zapytała uprzejmie.

— Chcieliśmy odwiedzić przyjaciela — Bliss odpowiedziała za nich wszystkich.

—Nazwisko? -DylanWard.

Recepcjonistka zajrzała do komputera i skinęła głową.

— Czy macie pozwolenie senatora na odwiedzinę?

— Ja, no... jestem jego córką - odparła Bliss, pokazując swoje dokumenty.

— Świetnie. Wasz przyjaciel mieszka na terenie północnego kampusu, w prywatnym domku.

Jak wyjdziecie na zewnątrz, zobaczycie znaki. — Wręczyła im plakietki przeznaczone dla gości. - Odwiedziny kończą się o szesnastej. W głównym budynku jest kawiarnia. Mamy dzień kuchni międzynarodowej, chyba dzisiaj jest wietnamska. Lubicie zupę pho?

- Jedliśmy obiad - odparł Oliver, a Bliss pomyślała, że do strzegą cień uśmiechu. - Ale dziękujemy za zaproszenie.

- Całkiem tu miło - oceniła Schuyler, kiedy szli przez zielony park.

- Komitet odwalił dobrą robotę, trzeba im to przyznać. Wszystko, co najlepsze, dla wampirów - skinął głową Oliver wkładając ciemne okulary.

Bliss nie mogła uwierzyć, widząc spokojny i dobrze zorganizowany ośrodek. To tutaj umieszczano sprawiających problemy błękitnokrwistych? Może popełniła błąd, ukrywając Dylana tak długo. Poczwała, że zaczyna ją opuszczać napięcie, zastępowane stopniowo przez coraz większą dozę optymizmu. Niektórzy pacjenci machali do nich, kiedy przechodzili obok. Pokój Dylana mieścił się w jednym z najładniejszych domków, z białym parkanem i krzakami róż pod oknami. W przedpokoju siedziała pielęgniarka.

- Teraz śpi. Ale zobaczę, czy chce widzieć gości - powiedziała. Zniknęła w głównym pokoju i usłyszeli, że mówi coś do Dylana cichym, łagodnym głosem.

- Możecie wejść - uśmiechnęła się po chwili pielęgniarka, zapraszając ich gestem do środka.

Bliss odetchnęła głęboko, uświadamiając sobie, że cały czas wstrzymywała oddech. Dylan wyglądał zdecydowanie lepiej. Siedział na łóżku, miał zaróżowione policzki i nie był już taki chudy i wynędzniały. Czarne włosy przycięto, aby luźne kosmyki nie spadały mu na twarz, był też starannie ogolony. Wyglądał prawie jak dawniej, jak chłopak, który udawał, że gra na wymaginowanej gitarze w kaplicy, żeby .denerwować

-Dylan! Dzięki Bogu! - zawołała. Była szkliwa, że wid, go w o tyle lepszym stanie.

Uśmiechnął się do niej życzliwie.

- Czy my się znamy? - zapytał.

DWADZIEŚCIA CZTERY

Przeszłość może czasem sprawić, że nie będziemy zauważać, co dzieje się wokół nas - rozpoczął wykład

Dowódca Straży. - Dlatego właśnie tak długo nie wierzyliśmy w istnienie srebrnokrwistych. Ponieważ nasza przeszłość mówiła, że nie stanowią już zagrożenia. Ponieważ przeszłość uczyniła nas ślepyi na ich istnienie. Zapomnieliśmy, jak wyglądały najdawniejsze karty naszej historii. Zapomnieliśmy o Wielkiej Wojnie. O naszych wrogach. Staliśmy się słabi i syci. Objadaliśmy się krwią czerwonych, tyjąc, gnuśniejąc i głupiejąc.

Świetnie to brzmi w ustach kogoś, komu zaraz trzaska guziki od kamizelki, pomyślała Schuyler. Nadszedł kolejny poniedziałek i kolejne zebranie Komitetu. W dodatku nieciekawo, bo dzisiaj nie mieli ćwiczyć *mutatio*.

Siedzący obok niej Bliss i Oliver wyglądali na równie znudzonych. Odwiedziny w ośrodku bardzo ich poruszyły - szczególnie Bliss. Schuyler nie wiedziała, czego się spodziewać, ale z pewnością nie oczekiwała, że zastanie Dylana z całkowicie wymazanymi wspomnieniami i osobowością.

Jasne, Dylan nie sprawiał wrażenia kogoś, kto zaraz spróbuje ich znokautować siłą woli albo też nazwie sługami Szatana, ale nie był też w najmniejszym stopniu sobą. Wydawało się, że przemienił się w całkowicie inną osobę. Był przyjacielski, życzliwy i kompletnie nieciekawo. Kie znaleźli żadnego z zajmujących się nim lekarzy, w nikt nie mógł odpowiedzieć na ich pytania. Pielęgniarka po-1 wiedziała tylko, że o ile może stwierdzić, z Dylaniem wszystkim jest „w porządku”. Sumiennie uczęszczał na kolejne sesje terapeutyczne i czynił „postępy”. Schuyler wiedziała, że Bliss obwinia o wszystko siebie, U niewiele mogła zrobić. Żadne z nich nie miało pojęcia, jak naprawić *to, co stało się z Dylaniem*. Próbowała w miarę możliwości pocieszać Bliss. Wiedziała, jak okropnie by się czuła, gdyby Jack znalazł się w podobnym stanie. Gdyby patrzył na nią, jakby w ogóle jej nie znał. A przecież dokładnie to się stanie, kiedy *odnowi* więź z Mimi. Całowicie zapomni o Schuyler, zapomni, ile dla siebie znaczyli. Schuyler spróbowała skoncentrować się na słowach Strażniczka Oelricha. Mówił o ważnych sprawach, ale nie miała do nich w tym momencie głowy. Tuż przed nią siedziały bliźniaki Force. Widziała, jak weszli razem do sali i czuła się dotknięta, słysząc, że Jack śmieje się z czegoś, o czym opowiadała jego siostra.

Oczywiście musiał przecież udawać. W rezydencji Force'ów panowała atmosfera gorączkowych przygotowań, każdego dnia

napływały nowe pakunki, a telefony się urywały. Zajmująca się planowaniem ceremonii Lizbet Tilton przybyła z całym zastępem fotografów, stylistów, florystów i „artystów audio-przestrzennych” (jak nazwała DJ-ów, którzy o drugiej nad ranem mieli przejąć pałeczkę od zamówionej orkiestry), których Mimi musiała przecież zaaprobować.

Schuyler czuła się gorzej już od samego słuchania o tej imprezie. Nie tylko dlatego, że rzeczona impreza miała na zawsze odebrać jej Jacka, ale też dlatego, że Mimi zachowywała się tak, jakby nikt nigdy wcześniej w historii nie przeprowadzał odnowienia więzi. Zbliżająca

się ceremonia miała też swoje zalety -Mimi była do tego stopnia zajęta> że drobne kradzieże i złośliwe kawały, jakimi dręczyła Schuyler, nareszcie ustały.

Czasem Schuyler tęskniła za Jackiem tak bardzo, że czuła w środku tępy ból i miała wrażenie, iż nic nie zdoła go zagłuszyć. Żałowała, że Jack musi ukrywać swoje uczucia. Powtarzała sobie, że to tylko gra, ale czasem jego obojętność sprawiała wrażenie na tyle rzeczywistej, że trudno jej było pocieszyć się myślami o ich sekretnych spotkaniach. Momentami sądziła, że jej wspomnienia są tylko grą wyobraźni, szczególnie kiedy mijała go na korytarzu w szkole, albo kiedy niemal nie dostrzegał jej istnienia we własnym domu...

Aż do czasu, kiedy pojawiała się kolejna książka, wsunięta pod jej drzwi, znak, że mogą się bezpiecznie spotkać. Ostatnio był to cienki tomik poezji. John Donné. Tego wieczora śmiała się i żartowała z jego staroświeckich gustów. Zapytał ją, jaki rodzaj poezji lubi, a ona mu powiedziała.

Przy mównicy Edmund Oelrich kontynuował wykład.

—Jedną ze sztuczek Croatanów jest wykorzystywanie iluzji do manipulowania wrogami. Nie możecie ulegać złudzeniom! Powinniście wykorzystać wewnętrzny wzrok, aby zobaczyć co naprawdę znajduje się przed wami. Wykorzystujcie *anime dverto* i wasze wspomnienia, aby podejmować całkowicie świadome decyzje.

Poprosił Mimi, żeby rozdała wydruki z zadaną na ten tydzień lekturą. Mimi prześlizgnęła się po sali, rozdając spięte kartki. Przechodząc obok stołu Schuyler celowo zrzuciła wszystkie jej książki na podłogę.

— Ups! — powiedziała nieszczerze.

Schuyler zmarszczyła brwi i pozbierała książki. Miała Mimi dość na resztę wieczności.

Zastanawiała się, jak inne wampiry to wytrzymują. Wolałaby chyba zostać pożarta przez srebrno-krwistych, niż spędzać swoje dalsze życia na użeraniu się z tą wiedźmą.

Nadal rozżłoszczona przejrzała zadany tekst. Nagle jej oczy się rozszerzyły. U góry strony odczytała: *Historia więzi wampirów*.

Kilkoro obecnych parsknęło z podniecenia i zażenowania, a sama Schuyler poczuła, że się rumieni. Zauważyła, że Oliver z namysłem kartkuje dokument, podczas gdy Bliss smaruje coś na marginesach.

Dowódca Straży odchrząknął i ponownie zwrócił się do zgromadzonych.

— *Dzisiaj* chciałem wam *opowiedzieć* o wampirzych bliźniętach. W waszym wieku jest to niezwykle interesujący temat,

dlatego pomyślałem, że na koniec spotkania przyda się ciekawszy akcent. Wiecie, czym jest więź. Każde z nas ma bliźniaczą duszę, z którą jest związane od czasów niebiańskich. Przez wieki spędzaliśmy każdy cykl na poszukiwaniu naszego bliźniaka, abyśmy mogli odnowić więź po raz kolejny w nowym życiu.

Słuchająca jego słów Schuyler była biała jak ściana.

— Czasem trudno jest rozpoznać naszą bliźniaczą duszę w nowej fizycznej powłoce. Czasem, w rzadkich przypadkach, bliźnięta rozmijają się w kolejnych cyklach i gubią w czasie. Istnieją legendy o kochankach poszukujących się bezskutecznie przez wieki, nigdy nieznajdujących swojego bliźniaka.

Mimi zaczęła masować kark Jacka.

—Jednakże podobne przypadki zdarzają się niezwykle rzadko. Ponieważ w każdym cyklu są nas tylko cztery setki, nietrudno jest się odnaleźć. Temu radosnemu wydarzeniu towarzyszą zazwyczaj krótkie zaloty i oficjalna prezentacja na Balu Czterystu. Więż musi zostać odnowiona w każdym cyklu. Odnowa więzi odnawia zarazem siłę życiową płynącą w naszych żyłach. To jedna z tajemnic ducha. Ale możliwe, że właśnie z naszej więzi wywodzą się wszystkie legendy o prawdziwej miłości na tym świecie.

Czerwonokrwieści używają własnego określenia: „bratnia dusza”. Przejęli wiele z naszych tradycji i praktyk. Ich ślubne obrzędy wywodzą się bezpośrednio z wampirzych ceremonii. Znalazienie swojego bliźniaka jest bez wątpienia najszcześniejszą i najbardziej owocną częścią cyklu. Wiem, że niektórzy z was już się odnaleźli i chciałbym wam pogratulować. Wiąż jest nieodłączną częścią naszego życia. Daje nam energię życiową i siłę. Bez naszego bliźniaka jesteśmy niekompletni, jesteśmy tylko połową siebie. Tylko odnajdując bliźniaczą duszę i odnawiając z nią wiąż, możemy całkowicie zapanować nad naszymi i wspomnieniami i w pełni wykorzystać nasz potencjał.

Schuyler nie musiała już niczego więcej słyszeć ani czytać. Popatrzyła na Mimi i Jacka. Zobaczyła, jak światło igra w ich jasnych, platynowych włosach, jak piękni, nieruchomi i odlegli się wydają, siedząc razem. Teraz rozumiała, do jakiego stopnia uzupełniają się i równoważą pod każdym względem: gadatliwość Mimi łagodzona pięknym sposobem wysławiania się Jacka, jej agresja kontrolowana jego opanowaniem. Stanowili połówki jednej całości. Dobraną parę. Schuyler czuła instynktownie, że jakaś część Jacka pozostaje dla niej zamknięta, zawsze dostrzegała w nim odmienność, do której nie mogła sięgnąć.

Wiedziała, że bliźniacze dusze rzadko rodzą się w jednej rodzinie w danym cyklu, ale też podobne zjawisko się zdarzało! Dawniej, kiedy faraonowie i cesarze poślubiali zwyczajowo swoje siostry, problem odnowienia więzy pomiędzy rodzeństwem] praktycznie nie istniał. Na wypadek gdyby podobna sytuacja wydarzyła się współcześnie, istniało zaklęcie sprawiające, że czerwonokrwieści nie zauważą niczego niezwykłego. Pó odnowieniu więzy Mimi Force pozostanie Mimi Force — czerwonokrwieści uznają po prostu że nosi to nazwisko, ponieważ jest żoną Jacka, a nie jego siostrą! Wspomnienia łatwo było zmienić, a prawdę nagiąć.

Widziała, że Jack patrzy na Mimi z czułością. A Mimi po prostu promieniała.

W tym momencie Schuyler ogarnął głęboki, bolesny smutek. Nie pozostawała żadna nadzieja, że kiedykolwiek będzie miała szansę na prawdziwe, trwałe szczęście u boku Jacka.

Musi być jakiś sposób, pomyślała rozpaczliwie. Musi być jakiś sposób, żeby zerwać wiąż i móc swobodnie kochać, kogo tylko się chce.

Istnieje.

Podskoczyła. Przez moment miała wrażenie, że w jej głowie rozległ się głos Jacka. Nie usłyszała go ponownie, ale wiedziała, że to nie było złudzenie. To nie była jej wyobraźnia. Nagle poczuła się lżej, zaczęła z większym optymizmem patrzeć na świat. Musiała istnieć dla nich jakaś nadzieja.

DWADZIEŚCIA PIĘĆ

Bliss nigdy nie rozumiała zauroczenia Schuyler Jackiem Force'em i miała nadzieję, że jej przyjaciółka kiedyś da sobie spokój z tym facetem. Z ich związku nie mogło wyniknąć nic dobrego. Mimo że Bliss należała do najmłodszych członków Komitetu i dopiero zaczynała akceptować zasady rządzące ich rodzajem, zawsze wiedziała jedno. Nie należy majstrować przy więzi. Więź to poważna sprawa. Nic i nigdy nie zdoła rozdzielić Jacka i Mimi, nic nie ma prawa wejść pomiędzy nich. Nie można było nawet myśleć, że mogłoby stać się inaczej. Bliss uważała, że Schuyler traktuje całą sprawę zbyt lekko, co było o tyle dziwne, że jej własna matka jako pierwsza z ich rasy zerwała więź i musiała żyć (o ile można to nazwać życiem), ponosząc konsekwencje swojej decyzji. Cóż, jak to się mówi, miłość jest ślepa. Ale po wykładzie nie powiedziała „a nie mówiłam”. Bliss nie była taką złą przyjaciółką. W milczeniu wyszły z zebrania Komitetu. Oliver szybko przeprosił i ewakuował się tuż przed końcem spotkania, natomiast Schuyler w drodze do cionyl była *Tańcząca*, i nachmurzona. Bliss nie pytała, czy dalej widuje się z Jackiem w tamtym apartamencie. Pewnego dnia, kilku miesięcy temu, Schuyler zdradziła jej swój sekret, opowiadając o wsuniętym pod drzwi kluczu znalezionym w kopercie z adresem. Następnego dnia, kiedy Schuyler przysłała do szkoły żarumieniona i rozmarzona, Bliss umiała dodać dwa do dwóch.

Uważała, że to wszystko wina Jacka Force'a. Powinien być mądrzejszy. Miał przecież dostęp do wiedzy przeszłych wcieleń podczas gdy Schuyler była nową duszą, tak naprawdę równie krótkowzroczną i głupią jak czerwoności. Powinien zostawić ją w spokoju.

Bliss z zaskoczeniem odkryła, że oboje jej rodzice są już w domu. BobiAnne zazwyczaj chodziła o tej porze na zabiegła antycellulitowe, a Forsyth w tym tygodniu powinien przebywać w Waszyngtonie. Odłożyła klucze na srebrną tacę w przedpokoju i poszła dalej korytarzem, przyciągana przez odgłosy kłótni.

Bliss miała wrażenie, że Forsyth i BobiAnne krzyczą na siebie, ale szybko zorientowała się, że to złudzenie wywołane nad-wrażliwym wampirzym słuchem. Tak naprawdę jej rodzice rozmawiali szeptem,

- Jesteś pewien, że zastosowałeś odpowiednie zabezpieczenia. - W głosie macochy dawał się wyczuć niepokój. Bliss nigdy nie słyszała jej tak wyrażonej z równowagi.

- Na pewno.

- Mówiłam, żebyś to zabrał.

- A ja ci mówiłem, że taki krok nie byłby rozsądny - warknął Forsyth.

- Ale kto mógłby to wziąć? Kto w ogóle wie, że to mamy? Em się nawet nie zorientował, że zaginęło...

Rozległ się głuchy śmiech.

- Masz rację, on jest już wrakiem. Jest skończony. Całymi pniami szlocha i ślęczy nad starymi zdjęciami albo słucha stałych taśm. Trinity wychodzi z siebie. To żałosne. Nie ma mowy, żeby się zorientował.

-Więc kto?

- Wiesz, co podejrzewam.

- Ale to jeszcze dziecko.

- To nie tylko dziecko. Wiesz o tym.

- Ale jesteś pewien?

- Nie, nie mamy pewności.

- Chyba że...

Głosy przycichły, a Bliss na palcach przemknęła wielkimi schodami do swojego pokoju. Zastanawiała się, o czym rozmawiali. Zupełnie jakby coś im zginęło. Jej myśli pobiegły do naszyjnika, który nosiła. Nigdy nie oddała go ojcu po Balu Czterystu, ale też on nigdy nie poprosił o jego zwrot. Nie mogło chodzić o naszyjnik, ponieważ BobiAnne kilka dni temu widziała go na jej szyi i chwaliła, że doskonale pasuje do zieleni oczu.

W pokoju odłożyła rzeczy i sięgnęła po telefon. Od czasu tamtej wizyty Dylan bezustannie zaprzętał jej myśli. Nie mogła uwierzyć, że nawet jej nie pamiętał. Nie wiedziała, czy śmiać się, czy płakać, kiedy go sobie przypominała. Zdjęła ubranie, które nosiła w szkole, przebierając się w wygodniejsze ciuchy, Zakradła się do kuchni, zastając Jordan odrabiającą lekcje przy kuchennym blacie.

- Co się dzieje? — Jordan spojrzała na nią znad książek. Smarkuła miała wyłącznie najlepsze stopnie - coś, czego Bliss nie była w stanie osiągnąć do czasu, aż przebudziła się w niej wampirza krew.

- Nic takiego - potrząsnęła głową Bliss.

- Chodzi o tego chłopaka, nie? Twojego przyjaciela? — zapytała Jordan.

Bliss westchnęła i skinęła głową.

Z ulgą przyjęła fakt, że siostra nie drążyła tematu. Zamiast tego Jordan złamała na pół tabliczkę czekolady Toblerone. To były jej ulubione słodczyce, które ukrywała w swoim pokoju, ponieważ BobiAnne bezustannie wygłaszała kazania na temat jej wagi.

- Dzięki, - Bliss odgryzła kawałek. Słodka, wyborna czekolada rozpływała się w ustach. Bliss była wzruszona. Siostrzyczka próbowała poprawić jej nastrój w jedyny znany sobie sposób. - Pomóc ci w czymś? - spytała, żeby pokazać, że docenia gest i troskę.

- Nie bardzo - potrząsnęła głową Jordan. - I tak jesteś beznadziejna z matmy.

- A, to fakt — roześmiała się Bliss. Włączyła pilotem wiszący nad blatem telewizor plazmowy. - Nie będę ci przeszkadzać? - spytała, skacząc po kanałach.

-Nie.

Bliss dojadła czekoladę i oglądała telewizję, podczas gdy Jordan pracowała nad zadaniami z matematyki. Kiedy Forsyth BobiAnne parę godzin później weszli do kuchni, żeby zebrać rodzinę na obiad, zastali obie siostry siedzące obok siebie w milczeniu.

DWADZIEŚCIA SZEŚĆ

Nieoczekiwanie zwołano nadzwyczajne zebranie Rady, a po jego zakończeniu Mimi z zaskoczeniem zauważyła Bliss czekającą pod drzwiami.

- Co tu robisz? - zapytała, zarzucając na ramię torbę sportową. Wezwanie do Force To wers złapało ją w trakcie dwugodzinnego treningu i nie miała czasu, żeby się przebrać w coś bardziej reprezentacyjnego. Włosy kleiły jej się do spoconego czoła.

- Forsyth odebrał mnie ze szkoły, a kiedy przyszła wiadomość, przyjechaliśmy tu razem - wyjaśniła Bliss. - Co się dzieje?

- Tata ci nie mówił? - zawahała się Mimi, wycierając wilgotne policzki frotową opaską.

- Coś ze złotym mieczem? — zapytała Bliss.

Mimi wzruszyła ramionami, nie potwierdzając jej podejrzeń. Bliss irytowała ją w sposób szczególny - zawsze uważała tę dziewczynę raczej za ofiarę losu niż za nową królową wielkiego świata. Ale dyktatorzy i arbitrzy mody tego miasta najwyraźniej nie mogli się napatrzeć na miedzianowłosą amazonkę. Po pokazie Morgana Bliss angażowano do jeszcze większej liczby kampanii reklamowych niż wcześniej. Jej twarz była wszędzie - na billboardach, na taksówkach. Nie dało się przed nią uciec.

Mimi mogła wybaczyć Bliss tę nagłą sławę i rozgłos - ostatecznie na tym zależało każdemu w Nowym Jorku — ale nic mogła wybaczyć towarzystwa, w jakim się obracała, szczególnie że nie było to właściwe towarzystwo. Wszyscy w szkole wiedzieli, że Bliss i Schuyler to „najlepsze” przyjaciółki. Mimi uważała za uwłaczające dla siebie to, że Bliss, dziewczyna, która bez jej błogosławieństwa nie zdobyłaby żadnej pozycji społecznej w Duchesne, odwróciła się od elity, żeby trzymać się z grupką obszarpanych wyrzutków.

Nie chciała się dzielić zdobytą wiedzą, ale pokusa zaimponowania byłej przyjaciółce swoim statusem wtajemniczenia okazała się zbyt silna.

- Chodzi o miecz Michała — wyjaśniła. — Ostrze Sprawiedliwości.

- Co się z nim stało?

- Zaginął. Charles zwołał zebranie, gdy tylko odkrył, że go; nie ma.

Mimi przybyła na zebranie Rady i zastała ojca u szczytu stołu. Charles był rozwścieczony. Przekonany, że miecz zabrał ktoś z Rady, zaczął spotkanie od oskarżenia kilkorga członków o rabunek.

Bliss przypatrywała się, jak Starsi opuszczają zebranie w szepczących grupkach.

— Czemu to takie ważne?

- Rany, nie pamiętasz? To miecz archanioła. Jeden z dwóch na świecie. Drugi ma oczywiście Gabriela, Allegra Van Alen, ale nikt nie wie, gdzie on się podział, kiedy ją wyłączyło z rzeczywistości. Zaginął kilkadziesiąt lat temu. Ale Charles, Michał... przechowywał miecz zabezpieczony zamkiem krwi, w swoim gabinecie. Ktoś się włamał i zabrał go. Jest przekonany, że miecz trafił w ręce Croatanów — wyjaśniła Mimi.

Zamek krwi był najpotężniejszym zabezpieczeniem, jakim dysponowali błękitnokrwieści. Tylko krew archanioła mogła go otworzyć. Zagadka wydawała się nierozwiązywalna - skoro Allegra leżała w sypialce, nie było innych podejrzanych.

- Co to ma wspólnego ze srebrnokrwistymi? - zainteresowała się Bliss, poprawiając opatrunek na kciuku. Kiedy się rano obudziła, jej palec krwawił. Najwidoczniej musiała przez sen wbić sobie drzazgę.

- Tylko miecz archanioła może zabić innego archanioła. Jak możesz tego nie pamiętać? - skarciła ją Mimi. - W ogóle nie czytasz lektur?

- Ale dlaczego Charles miałby chcieć zabić Allegrę? - Nie Allegrę. Rany, trzeba ci wszystko jak dziecku tłumaczyć.

Jeśli Lucyfer jest tam gdzieś... Kojarzysz? Arcyksiążę Ciemności? Lucyfer był archaniołem. To jedyna rzecz, która go może zabić. Zwykle miecze błękitnokrwistych... Tak przy okazji, dostajesz je przed odnowieniem więzi, chyba że tego też nie pamiętasz? W każdym razie one działają wyłącznie na zwykłych srebrnokrwistych. Tylko mieczem Michała można zabić Lucyfera.

— I ten miecz zniknął.

— Właśnie. Ta sprawa śmierdzi. Charles naprawdę się p sypał, jeśli pozwolił, żeby zabrano mu miecz - westchnęła Mi-mi. Sytuacja rzeczywiście nie wyglądała dobrze dla jej ojca, Mogła wyczuć, że niektórzy członkowie Rady patrzyli podejrzliwie na to tak zwane „włamanie”. Ale po co Charles miałby pozorować kradzież własnego miecza? Czy naprawdę wierzyli, że Michał o Czystym Sercu będzie zadawał się ze srebrnokrwistymi?

Bliss rozejrzała się w poszukiwaniu ojca. Forsyth jeszcze nie wyszedł, najprawdopodobniej rozmawiał z Charlesem.

— Więc co podejrzewają?

— Nie mają pojęcia, kto mógł dopuścić się podobnego czynu, chociaż Charles wspomniał, że Kingsley był ostatnią osobą, która odwiedzała jego gabinet. Wiedziała, że nigdy nie powinni ufać temu sukinsynowi. W każdym razie grupa Kingsleya siedzi odcięta od świata w Rio. Nie mogą go osiągnąć telepatycznie. Lawrence też się nie zgłasza. Totalny chaos — w głosie Mimi pobrzmiwała satysfakcja.

— Mam nadzieję, że nie oskarżą o kradzież Dylana. To na pewno nie on — rzuciła nerwowo Bliss.

— O czym ty mówisz? — zdziwiła się Mimi. - Dylan? Jak mogła by być zamieszany w kradzież? Przecież zniknął kilka miesięcy temu. To już przeszłość.

Mimi mgliście pamiętała historię o tym, jak to Dylan włamał się przez okno do pokoju Bliss, zanim pochwycili go srebrnokrwieści, Bliss przez długi czas była niepoczyszona, a Mimi próbowała poprawić jej nastrój, przypominając, że potwór mógł dopaść także i ją. Miała szczęście, że żyje. Rada wysłała grupę operacyjną, aby ustalić miejsce pobytu Dylana, ale venatorzy niczego nie znaleźli.

— Ty nic nie wiesz? — zapytała Bliss.

— Czego nie wiem?

— Dylan wrócił, jest na odwyku.

— Znaczący, mówimy o tym samym facecie? Dylan, twój były chłopak, który wystawił cię do wiatru, a wcześniej zabił Aggie? Który zmienił się w srebrnokrwistego? — zapytała Mimi.

Bliss naprawdę nie grzeszyła bystrością. Dziewczyna, która jeszcze w maju nosiła zeszlóroczne sukienki, była zdaniem Mimi kompletnie nierozgarnięta.

-No.

— Dlaczego miałabym o tym wiedzieć? — zdziwiła się Mimi.

— Jesteś w Radzie. Oddałam go pod opiekę Forsytha. Powiedział, że zawiadomi Radę i wspólnie podejmą decyzję. A potem mówił, że Starsi zdecydowali o umieszczeniu go na odwyku.

Mimi ze zdumieniem potrząsnęła głową.

- Nie. Twój tata nie wspominał o Dylanie na żadnym zebraniu. O niczym w jego sprawie nie zdecydowaliśmy - popatrzyła na Bliss, jakby podejrzewała, że dziewczyna jest niespełna rozumu. To zastanawiające, dlaczego Forsyth miałby ukrywać przed Radą takie sprawy.

— Dziwne, po co by kłamał?

— Różnie bywa. - Mimi uważnie przyglądała się Bliss. — Dylan naprawdę wrócił? Jesteś pewna?

- Odwiedziliśmy go w zeszłym tygodniu - odpowiedziała Bliss z przekonaniem.

- Zabierz mnie do niego. Dam znać Forsythowi, że chcę przygotować dla Rady raport dotyczący Dylana.

Akta osobowe Cordelii Van Alen
Repozytorium Historyczne
ŚCIŚLE TAJNE:
Tylko za zezwoleniem tronuującego

*Droga Cordelio,
Mam nadzieję, że będziesz usatysfakcjonowana.
Forsyth L.*

The Houston Star

NARODZINY

Kongresmen Forsyth Llewellyn i jego żona Roberta z domu Prescott zostali dumnymi rodzicami córeczki. Jordan Grace Llewellyn przyszła na świat dokładnie o północy 1 stycznia 1994 r. Jordan jest drugą córką senatora Llewellyna. Matka i dziecko czują się dobrze.

DWADZIEŚCIA SIEDEM

Ponieważ Mimi chciała jak najszybciej zobaczyć Dylana, postanowiły odwiedzić go następnego dnia, co oznaczało ponowne zerwanie się ze szkoły. Nie, żeby Bliss to przeszkadzało. Stopnie były ostatnią rzeczą, o jakiej w tym momencie myślała. Nie zapytała poprzedniego wieczora ojca, dlaczego nie powiedział Radzie o Dylanie. Nie chciała dawać mu do zrozumienia, że wie o jego sekretach. Forsyth na pewno miał swoje powody, ale Bliss była przekonana, że nie zechce się nimi podzielić.

Następnego dnia po południu Bliss spakowała rzeczy dla Dylana. Wiedziała, że zapewniono mu najlepszą opiekę, jaką można kupić za pieniądze, ale w ośrodku nie będą mieli najnowszej płyty z nurtu indie rock ani egzemplarza *Absolute Sand'man*. Pomyślała, że może jeśli dostanie swoje ulubione rzeczy, przypomni sobie, kim był, a co za tym idzie - kim była dla niego Bliss. Nie zamierzała teraz machnąć na niego ręką. Postanowiła nawet, że nie będzie już żywić urazy o to, jak ją odtrącił tamtej nocy. Może zachowanie Dylana było po prostu spowodowane! jego chorobą.

Jordan podeszła do drzwi i zajrzała do pokoju Bliss.

— Znowu jedziesz do Saratogi? — spytała.

— Tak. Mimi chce zobaczyć Dylana, żeby zdać raport Radzie. Poza tym dzisiaj ma być lekarz prowadzący, w końcu będę się mogła dowiedzieć, co z nim — wyjaśniła Bliss, składając i wpychając do reklamówki nową skórzaną kurtkę motocyklową, którą stylistka wyszukała dla niej w Barneys.

Jej siostra weszła i usiadła na łóżku, obserwując, jak Bliss się pakuje.

— Słuchaj... Miałam cię zapytać... Pamiętasz swoje zamroczenia?

— No — przytaknęła Bliss, postanawiając jednak nie zabierać pluszowego misia w koszulce z napisem „Zdrowiej szybko”! którego pod wpływem impulsu kupiła w sklepie z podarunkami. Dylan z pewnością uznałby to za obciachowe. Zawsze nabijają się z niej, że trzyma tyle pluszowych zwierzaków na łóżku.

— Dalej je masz?

Bliss znieruchomiła i zastanowiła się. Zamroczenia przychodziły dawniej z irytującą regularnością. Traciła świadomość i budziła się w kompletnie innym miejscu, nie mając pojęcia, jak się tam znalazła.

— Nie. I od miesięcy nie miewam koszmarów.

— To dobrze - powiedziała z ulgą Jordan. Ale Bliss jeszcze nie skończyła.

- Wiesz, teraz to się dzieje raczej na jawie. Parę dni temu widziałam dziwną rzecz. Cesałam włosy, a moja szczotka tak jakby zamieniła się w złotego węża. Myślałam, że wykorkuje.

Jordan pobladła.

- Złotego węża?
- No. A innym razem spozrzałam w niebo i zobaczyłam siedmiogłowego smoka. Mało mnie szlag nie trafił.
- Często to się zdarza? - spytała Jordan. Bliss wzruszyła ramionami.
- No, dosyć. Pytałam tatę. Powiedział, że...
- To część transformacji - dopowiedziała Jordan.
- Właśnie. - Bliss skończyła się pakować. Jej komórka zadzwoniła, Mimi czekała na dole w samochodzie. Jordan jeszcze nie poszła, wyglądała, jakby biła się z myślami.
- Co się dzieje? — spytała Bliss.
- Nic — Jordan potrząsnęła głową. — Bawcie się dobrze.

Bliss nie przebywała w towarzystwie Mimi od miesiący i na początku myślała, że rozmowa nie będzie się kleić. Zapomniała, jak egocentryczną osobą potrafi być jej dawna przyjaciółka. Mimi bez skrępowania paplała przez całą drogę. Opowiadała o najnowszej partii familiantów, wśród których znajdowali się najatrakcyjniejsi chłopcy z Collegiate School i Horace Mann School, a także paru gości z college'u. Snuła plany na lato: intensywne nasiąkanie kulturą chińską w Pekinie, ponieważ składając aplikację na Stanford w przyszłym roku, chciała się pochwalić płynną znajomością języka.

- Czy to nie zabawne? Chiński to jedyny język, którego nie pamiętam z przeszłości. No. Pamiętasz te chińskie bliźniacaki, Wah i Min, które poznałyśmy na Balu Czterystu? Mam się u nich zatrzymać - zachichotała Mimi.

Kiedy przyjechały do ośrodka, Dylan był sam w pokoju, oglądając telewizję.

- Cześć, Bliss... dobrze pamiętam? - zapytał, wyłączając odbiornik. - A ty jesteś...?
- Mimi — spojrzała na niego ostro. - Serio nas nie pamiętasz?
- Ją kojarzę - powiedział trochę nieśmiało Dylan. - Odwiedzała mnie kilka razy.
- Przywiozłam ci trochę rzeczy - Bliss podała mu wypchani torbę z prezentami.
- Ekstra — Dylan zaczął w niej grzebać. — Co to jest? - zapytał, wyciągając skórzaną kurtkę. Bliss poczuła się zakłopotana.
- Ja... no... miałaś kiedyś podobną...
- Nie, ja tylko... Kurczę, jest świetna — Dylan włożył kurtkę. Wyglądał w niej tak samo dobrze jak w starej. Uśmiechnął się do Bliss, a jej serce zabiło mocniej. Sięgnął do torby i wyjął pudełko z iPhone'm,
- Pomyślałam, że ci się przyda - powiedziała Bliss. - Mam nadzieję, że nie masz mi za złe. Wprowadziłam już mój numer.
- Bliss — odezwała się Mimi. — Możesz nas zostawić na chwilę? Mam kilka pytań do Dylana.
- Jasne.

Bliss wyszła z pokoju. Kilka minut później Mimi otworzyła drzwi. Popatrzyła na Bliss z mieszaniną politowania i pogardy.

- I co? — zapytała Bliss.
- Wygląda na to, że naprawdę niczego nie pamięta - powiedziała Mimi.
- Mówiłam.
- Niesamowite. Jest zupełnie jak czysta kartka.
- Mówisz, jakby to było coś dobrego - Bliss spojrzała ze złością na Mimi i wróciła do pokoju.
- Czego chciała? - zapytała Dylana. Wzruszył ramionami.
- Nic takiego... Jakieś dziwne rzeczy... i coś o jakichś džinsach czy czymś takim. Naprawdę nie wiem, o co jej chodziło. Mówiłem jej, że kiedy się obudziłem, nie wiedziałem nawet, jak się nazywam.
- Naprawdę nie wiesz, kim jestem? - Bliss usiadła obok niego na łóżku.

Popatrzył na kartkowany komiks i odłożył go. A potem wziął ją za rękę. Zaskoczona, popatrzyła na niego z lękiem... I nadzieją. Dylan zmarszczył brwi i w końcu się odezwał.
- Nie wiem, kim jesteś. Ale wiem, że za każdym razem, kiedy cię widzę, czuję się lepiej.
Bliss ścisnęła jego rękę i poczuła, że chłopak odwzajemnia uścisk. Siedzieli tak przez dłuższy czas, aż Mimi zastukała do drzwi, żeby powiedzieć Bliss, że lekarz prowadzący Dylana może się z nimi zobaczyć.

Kiedy szły do głównego budynku, Mimi zdjęła ciemne okulary i zmrużyła oczy, przypatrując się osobie zmierzającej w kierunku domku Dylana.

- Hej, czy to nie Oliver Hazard-coś tam?

- Tak — odparła Bliss. Oliver wspominał jej, że może wpaść do Dylana po szkole.

Najwyraźniej przyjeżdżał tu często, żeby dotrzymywać mu towarzystwa. Grywali w szachy i jak mówi Oliver, Dylan może i stracił pamięć, ale nie stracił umiejętności kopania mu tyłka w każdej partii.

- Czekaj chwilę, mam do niego sprawę — rzuciła Mimi, kierując się w stronę idącego.

Bliss zastanowiła się, o czym właściwie Mimi miałyby rozmawiać z Oliverem. Nie cierpieła się szczerze. Ale byli zbyt daleko, by mogła podsłuchać rozmowę.

Zauważyła, że Mimi wróciła niesamowicie, bardziej niż zwykle, zadowolona z siebie.

Jeśli natomiast chodziło o Olivera, Bliss nie miała okazji z nim porozmawiać. Cokolwiek powiedziała mu Mimi, wstrząsnęło nim na tyle, że tego dnia zrezygnował z odwiedzin u Dylana.

DWADZIEŚCIA OSIEM

Usłyszała samochód, zanim jeszcze wyłonił się zza rogu. Ciche mrużenie silnika przechodzące w potężny ryk. Zaparkował w uliczce na tyłach Perry Street Building - srebrnoszary kabriolet, Jaguar XKE rocznik 1961, opływowy i piękny niczym pocisk, z Jackiem Force'em za kierownicą.

Schuyler wślizgnęła się do środka, podziwiając klasyczne wnętrze, staroświeckie srebrne liczniki i szlachetną prostotę mechanizmu. Jack zmienił biegi i samochód z rykiem pomknął autostradą.

Mieli dla siebie tylko kilka godzin, ale to wystarczyło - chociaż, oczywiście, nigdy nie mogło w pełni wystarczyć.

Z każdym dniem zbliżała się ceremonia odnowienia więzi. Schuyler zauważyła zaproszenia i znalazła wśród nich jedno przeznaczone dla siebie. W pierwszej chwili była zdumiona, ale potem uświadomiła sobie, że Mimi w ten sposób pokazuje, gdzie jest jej miejsce. Któregoś dnia mignęła jej nawet przelotnie Mimi w kreacji na ceremonię. Schuyler nie wiedziała, która z nich robi z siebie większą idiotkę - ona, czy ubrana w białą suknię dziewczyna. Obie były do szaleństwa zakochane w tym samym chłopaku.

Jack jest wariatem, pomyślała Schuyler, patrząc, jak pewnie prowadzi samochód główną arterią. Kompletnym wariatem. Ale Bóg jeden wiedział, jak bardzo go kochała. Pragnęła tylko żeby nie musieli tego ukrywać, żeby mogli całemu światu ogłosić swoją miłość. Poprzedniego wspólnego wieczoru powiedziała mu, że ma dość krycia się w tym jednym miejscu. Apartament stanowił dla nich miejsce ucieczki, ale był także więzieniem. Schuyler pragnęła być z nim gdzieś indziej, choćby tylko na jedną noc. W odpowiedzi Jack podsunął jej tego ranka karteczkę. O zmierzchu miała czekać na niego w umówionym miejscu. Nie wiedziała, co planuje, ale skrywany uśmiech, błąkający się na jego wargach, zwiastował cudowną niespodziankę.

Samochód Jacka przejechał most do New Jersey. Kilka minut później dotarli na prywatne lotnisko w Teterboro, gdzie czekał na nich odrzutowiec.

- Chyba żartujesz - Schuyler roześmiała się i klasnęła w ręce na widok samolotu.

— Mówiłaś, że chcesz się gdzieś wyrwać — uśmiechnął się Jack. - Może do Tokio? A może Londyn? Seul? Madryt? Brugia? Gdzie chciałabyś się wybrać dziś wieczorem? Świat należy do ciebie, tak samo jak ja.

Schuyler nie zapytała, gdzie jest Mimi, nie obchodziło jej to ani nie interesowało. Skoro Jack chciał ryzykować, nie zamierzała się dopytywać.

— Do Wiednia — zdecydowała. - Jest tam obraz, który zawsze chciałam zobaczyć.

Więc tak wyglądało bycie jednym z najbogatszych i najpotężniejszych wampirów na Świecie, pomyślała Schuyler, wchodząc z Jackiem do Galerii Austriackiej w pałacu Belweder. Muzeum było na noc zamknięte, ale kiedy pojawili się przed wielkimi wejściowymi drzwiami, przywitał ich umundurowany pracownik ochrony, a kustosz zaprowadził specjalnych gości do odpowiedniej galerii.

— Czy to właśnie państwa interesuje? — zapytał, wskazując ciemne malowidło na środku sali.

— Tak - Schuyler zaczerpnęła głęboki oddech i popatrzyła na Jacka, szukając wsparcia. W odpowiedzi mocno ścisnęła jej rękę.

Podeszła bliżej do płótna, którego spłowiała kopia wisiała w jej sypialni. Wygląd oryginału zachwycał ją. Kolory były znacznie głębsze i miłsze dla oka, świeże i żywe. Egon Schiele od zawsze należał do ulubionych malarzy Schuyler. Podobały jej się jego obrazy — ciężkie, poskręcane ciemne linie, wymizerowane ciała, przezierający z nich smutek, nałożony równie grubo jak farba.

Obraz nosił prosty tytuł *Uścisk* i przedstawiał splecione ciała kobiety i mężczyzny. Biła od niego drapieżna energia, Schuyler niemal czuła intensywną więź łączącą kochanków. A jednocześnie obraz nie miał w sobie nic romantycznego. Był przepełniony niepokojem, jakby przedstawiona na nim para wiedziała, że jest to ich ostatni uścisk.

W dziełach Schielego kryła się nutka melancholii - nic? przemawiały do każdego. Na zajęciach z historii sztuki w szkole wszyscy byli zakochani w arcydziele Art Nouveau, *Pocałunku* Gustava Klimta. Ale Schuyler uważała, że tamten obraz dał się zbyt łatwo polubić, był po prostu ozdobą sypialni, bezpiecznym wyborem.

Ona wolała szaleństwo i tragedię, samotność i cierpienie, Schiele zmarł młodo, być może z powodu złamanego serca*. Jej nauczyciel sztuki zawsze podkreślał „oczyszczającą i odmieniającą rolę sztuki”, a stojąc przed tym obrazem Schuyler doskonale rozumiała, co miał na myśli.

Nie mogła znaleźć słów, które by opisały, co przeżywa. Czuła chłodną i suchą dłoń Jacka w swojej dłoni i myślała, że jest najszczęśliwszą dziewczyną na świecie.

- Dokąd teraz? — zapytał Jack, kiedy wyszli z muzeum.

- Dokąd chcesz. Jack uniósł brew.

- Wpadnijmy do jakiejś kafejki. Mam ochotę na tort Sachera.

Zjedli coś w restauracji na szczycie apartamentowca, obserwując brzask rozświecający horyzont. Jedną z zalet bycia wampirem stanowiła łatwość przystosowania się do nocnego trybu życia. Schuyler nie potrzebowała tyle snu, co dawniej, a w noc, kiedy spotykała się z Jackiem, często w ogóle nie zasypiali.

- Tego chciałaś? - zapytał Jack, pochylając się nad chwiejnym stolikiem, żeby dolać jej wina.

- Skąd wiedziałeś? — uśmiechnęła się, zakładając włosy za ucho. Zaskoczył ją, zabierając do kolejnego przeszlicznego apartamentu, będącego własnością jego rodziny. Force'owie mieli więcej nieruchomości niż Schuyler dziurawych czarnych swetrów w szafie.

- Chodź, wracajmy na dół - Jack poprowadził ją za rękę do wnętrza sali. - Chcę, żebyś czegoś posłuchała.

Piedaterre Force'ow mieściło się w budynku wzniesionym w 1897 roku w prestiżowej dzielnicy. Charakteryzowało się kasetonami na sufitach, ozdobnymi gzymsami oraz wspaniałym widokiem z każdego okna. Było przestronne, ale w odróżnieniu od zbyt skromnie urządzonej nowojorskiej rezydencji umeblowane zostało skromnie, niemal ascetycznie.

- Nikogo tu od wieków nie było, odkąd przestali wyprawiać porządne bale w Operze Wiedeńskiej - wyjaśnił Jack. Wytarł z kurzu stary magnetofon Sony.

- Posłuchaj - powiedział, wkładając taśmę. - Powinno ci się spodobać. — Wcisnął klawisz odtwarzania.

Rozległy się zgrzyty i syczenie. A potem usłyszeli niski, ochrypły głos - niewątpliwie kobiecy

- brzmiący jak zniszczony przez lata palenia papierosów.

* Egon Schiele (1890-1918)-wybitny skandalizujący austriacki malarz i grafik, autor ekspresyjnych aktów, autoportretów i portretów (m. in. *Para miłośna*), nie i wielu pejzaży. W rzeczywistości zmarł w Wiedniu podczas epidemii hiszpanki w wieku zaledwie 28 lat.

- *Pejdo także moje gwałtowne serce...* Schuyler rozpoznała ten wers.

- To ona? - zapytała z zachwytem. - To naprawdę ona? Jack skinął głową. Nie myliła się.

- Znalazłem tę taśmę w antykwariacie. Nagrania poety czytających swoje wiersze.

Pamiętał. To była Anne Sexton, czytająca fragmenty tomik u *Wiersze miłosne*. Ulubiona poetka Schuyler czytała jej ulubiony wiersz, *Rozstanie*. Był najsmutniejszy ze wszystkich, pełen gniewu i goryczy, piękny i doprowadzający do wściekłości. Schuyler poi ciągał smutek — podobnie jak obrazy Schielego, wiersze Sexton były brutalnie szczere w swojej agonii. Inspiracją *Wierszy miłosnych* był romans poetki — zakazany, ukrywany związek, bardzo przypominający obecny związek Schuyler. Przykłęka, przysuwając się do głośnika, a Jack zamknął ją w ramionach. Pomyślała, że nie może kochać go bardziej niż w tej chwili. Może istniała jakaś część niego, której nigdy nie pojmie, ale w tym momencie rozumieli się idealnie.

Kiedy nagranie się skończyło, trwali w milczeniu, ciesząc się ciepłem swojej bliskości.

- No więc... - Schuyler niepewnie uniosła się na łokciu, żeby? z nim porozmawiać. Bała się, że rozmowa o otaczającej ich rzeczywistości zniszczy magię tego wieczoru. Ale chciała wiedzieć. Przygotowania do ceremonii szły pełną parą. — Wtedy, na zebraniu Komitetu, powiedziałeś, że istnieje sposób na zerwanie więzi

- Tak przypuszczam.

- Co zamierzasz?

W odpowiedzi Jack pociągnął Schuyler w dół, tak że znowu leżeli obok siebie.

- Schuyler, popatrz na mnie - powiedział. — Proszę, popatrz na mnie.

Zrobiła to.

- Żyję od bardzo dawna. Kiedy następuje przemiana... Kiedy zaczynają powracać wspomnienia... To jest po prostu przytłaczające. Zupełnie jakby trzeba było na nowo przeżyć każdy swój błąd - cicho wyjaśnił. - Nie chcę powtarzać tych samych błędów, które popełniłem wcześniej. Chcę być wolny. Chcę być z tobą. Będziemy razem. Jeśli nie jestem przy tobie, czuję, że nie mam po co żyć.

Schuyler energicznie potrząsnęła głową.

- Nie mogę na to pozwolić. Nie chcę, żebyś ryzykował. Za bardzo cię kocham.

- Więc wolisz, żebym połączył się więzią z kobietą, do której nic nie czuję?

- Nie - wyszeptwała. - Nigdy. Jack przytulił ją i pocałował.

- Istnieje sposób. Zaufaj mi.

Schuyler odpowiedziała na pocałunek, a każda chwila była słodsza od poprzedniej. Ufała mu całkowicie. Cokolwiek zamierzał zrobić, aby zerwać więź, będą razem. Na zawsze.

DWADZIEŚCIA DZIEWIĘĆ

Lekarz prowadzący Dylana miał posturę niedźwiedzia, krzaczastą brodę i ociężały chód.

Bliss pomyślała, że należałoby go ubrać w strój świętego Mikołaja i wepchnąć do jakiegoś domu przez komin. Nie całkiem ufała temu dziwakowi, nawet jeśli był słynnym hematologiem i pochodził ze starej czerwonokrwistej rodziny zaufanych zauszników.

- Sekretarka mówiła mi, że jesteście przyjaciółkami Dylana Warda. Wiem, że próbowałyście się ze mną skontaktować, przepraszam, że nie mogłem was wcześniej przyjąć. Mieliśmy pracowity tydzień, ktoś przemycił familianta do jednego z dormitoriów i była prawie że krwawa łaźnia — mrugnął do nich. - Ale nie martwcie się, wszystko jest na dobrej drodze - dodał z uśmiechem.

- Rozumiem - Bliss skinęła głową i usiadła po drugiej stronie biurka. - Tak, jesteśmy zaprzyjaźnione z Dylanem. Dziękuję, że znalazł pan dla nas czas.

—Ja nie jestem jego przyjaciółką. Przyjechałam sprawdzić jego stan na polecenie Rady - warknęła Mimi. - Jestem Strażniczką. Uniósł brew.

- Wygląda pani młodo na swój wiek.

- Jak się nad tym zastanowić, wszyscy tak wyglądamy -uśmiechnęła się krzywo Mimi.

- Miałem na myśli, jak na kogoś o pani pozycji - odparł nerwowo, odkasłując i przekładając papiery na biurku.

- Do rzeczy, panie doktorze. Nie przyszłam tu rozmawiać o polityce Rady. Co się dzieje z tym wrakiem?

Doktor Andrews otworzył leżącą przed nim teczkę i skrzywił się.

- Dylan cierpi na jakąś postać zespołu stresu pourazowego. Zaleciliśmy różne formy terapii regresywnej, która może pomóc mu odzyskać wspomnienia. Ale na razie brak widocznych postępów. Nie pamięta ani co się działo z nim sto lat temu, ani co się działo z nim miesiąc temu.

Było tak, jak obawiała się Bliss. Dylan przypominał łódź z zerwaną cumą, pozbawiony zakotwiczenia w czymkolwiek lub kimkolwiek.

— Więc będzie miał taką amnezję... już zawsze?

— Trudno powiedzieć — odparł z wahaniem lekarz. — Nie chcemy dawać fałszywej nadziei.

— Ale dlaczego? — zapytała gwałtownie Bliss, poruszona. Skąd ten stan?

— Mózg czasem tak działa, wymazuje wszystko, aby funkcjonować normalnie. Aby zatrzeć ślady niedawno przeżytej traumy.

- On wiele przeszedł - wyszeptała Bliss.

- Atak srebrnokrwistego i tak dalej - potwierdziła Mimi. Doktor znowu zajrzał w kartę pacjenta.

- A, to ciekawa sprawa. Tak jak mówiłem senatorowi Llewellynowi, na ile jesteśmy w stanie stwierdzić, w krwi pacjenta nie ma śladu skażenia przez srebrnokrwistych. Owszem, został zaatakowany i na pewno był torturowany. Ale jestem bardzo sceptyczny, jeśli chodzi o to, czy rzeczywiście przeprowadził caerimonia na innym wampirze. Proces nie został zakończony. Albo może powiem wprost: nie został nawet rozpoczęty.

Bliss spojrzała, zaskoczona.

- To jakiś absurd — oznajmiła stanowczo Mimi. — Przecież ustalono, że Dylan zabił Aggie. Została całkowicie wysuszona, a on był jedynym podejrzanym. Przyznał się nawet przed Bliss.

- To prawda - potwierdziła Bliss. Doktor Andrew potrząsnął głową.

- Być może to efekt przywidzeń albo też został zmanipulowany". Komuś zależało, aby uwierzył, że jest jednym z nich. Wyniki badań raczej nie pozostawiają wątpliwości.

- Czy Forsyth wie o tym, że Dylan jest niewinny? - zapytała ostro Mimi.

Lekarz skinął głową.

- Zadzwoiłem do niego, kiedy tylko otrzymaliśmy wyniki, Mimi roześmiała się głośno i sarkastycznie.

- Skoro Dylan nie jest srebrnokrwistym i nie zabił Aggie, to znaczy, że prawdopodobnie nie kłamał. Stwierdził, że nie wie, kiedy pożyczyła mi dzinsy.

— O czym ty mówisz? — Bliss miała wrażenie, że w jej głowie wszystko wiruje.

— Nieważne — Mimi wzruszyła ramionami. Wstała, a Bliss poszła w jej ślady. — Dziękuję, że poświęcił nam pan czas, doktorze. Pańska wiedza była bardzo cenna.

Bliss nie mogła zebrać myśli. Kiedy zapinała płaszcz, palce jej drżały. Uderzyła kolanem o stół i prawie się przewróciła. Dylan okazał się niewinny.

Nie był srebrnokrwistym i nie przemieniał się w jednego z nich.

Był ofiarą.

Od miesiący wszyscy wierzyli, że właśnie Dylan odpowiadał za morderstwo Aggie Carondolet. Ze zabił też pozostałe ofiary zaatakował Schuyler i śmiertelnie ranił Cordelię. Sam przyznał się Bliss. A ona mu uwierzyła.

A jeśli cała ta intryga miała stanowić tylko zasłonę dymną? Jeśli ktoś celowo sprawił, że Dylan uwierzył w swoje skażenie?

I jeśli Dylan naprawdę jest niewinny, to kto był prawdziwym sprawcą?

TRZYDZIEŚCI

Nadszedł już wieczór, kiedy Schuyler opuściła apartament przy Perry Street. Jej twarz promieniała, pocałunki Jacka rozplomieniły jej usta i policzki. Schuyler rozkwitała jak zresztą cały Nowy Jork wiosną. Pocałunek za pocałunek, pomyślała, nadal oszołomiona po nocy w Wiedniu. Dopiero co wrócili i wpadli do kryjówki, żeby wziąć prysznic i się przebrać.

Jack wyszedł pierwszy — wyslizgując się przez boczne drzwi - a ona odczekała obowiązkowe pół godziny i także opuściła budynek.

Uśmiechała się lekko do siebie, próbując przyglądać włosy wzburzone nagłym podmuchem wiatru, kiedy zobaczyła kogoś, kogo się kompletnie nie spodziewała.

Stał po przeciwnej stronie ulicy, patrząc na nią, wstrząśnięty i przerażony. Jeden rzut oka na Olivera wystarczył, żeby się zorientowała, że on wie. Ale skąd? Jak mógł się dowiedzieć?

Tak starannie trzymali swoją miłość w sekrecie...

Rozpacz malująca się na jego twarzy była nie do zniesienia. Schuyler przeszła przez jezdnię i stanęła przed nim, czujne, że słowa więzną jej w gardle.

— Ollie... to nie...

Oliver spojrzał na nią z nieskrywaną nienawiścią i obrócił się na pięcie. Ruszył szybkim marszem, potem biegiem.

— Oliver, daj mi wyjaśnić...

W jednej chwili zagroziła mu drogę. Mógł biec, ale nie potrafił jej prześcignąć.

- Nie rób tego. Odezwij się do mnie. — Nie mam ci nic do powiedzenia. Widziałem, jak wychodził.

Potem, tak jak mi poradzono, poczekałem pół godziny, a wtedy ty także wyszłaś. Byłaś z nim. Okłamałaś mnie.

- Ja nie... nie zrobiłabym... Boże, Oliver.

Łzy napłynęły jej do oczu, czuła jego smutek i złość spływające po niej. Gdyby chociaż zamierzył się na nią, uderzył, zrobił cokolwiek, a nie tylko stał, wyglądając na tak zdruzgotanego, że sama mogła tylko czuć się równie zdruzgotana.

Zaczęło padać. Nad ich głowami zebrały się burzowe chmury, spadły pierwsze krople, a po chwili już lało. Oboje przemakali do nitki.

— Musisz wybrać— powiedział Oliver, a deszcz mieszał się ze łzami spływającymi mu po policzkach. — Mam dość bycia twoim najlepszym przyjacielem. Mam dość bycia numerem dwa. Już mi to nie wystarcza. Wszystko albo nic, Schuyler. Musisz wybrać. On albo ja.

Jej najlepszy przyjaciel i zausznik albo chłopak, którego kochała. Schuyler wiedziała, że ten dzień musiał nadejść. Że będzie

musiała stracić jednego lub drugiego. Że ta gra ma swoje konsekwencje. Że nie może dalej tego ciągnąć — ukrywając prawdę przed wampiryzm kochankiem i ludzkim familiantem.

Okłamywała Olivera, okłamywała Jacka, okłamywała wszystkich, łącznie z sobą samą. Ale w końcu kłamstwa się na niej zemściły.

—Jesteś samolubna, Schuyler. Nie powinnaś robić ze mnie familianta - ciągnął beznamiętnie Oliver. - Ale pozwoliłem na to, bo zależało mi na tobie. Bałem się, co może się z tobą stać, jeśli się nie zgodzę. Ale ty... Jeśli w ogóle ci na mnie zależało, jeśli kiedykolwiek o mnie myślałaś, powinnaś mieć dość przyzwoitości, żeby się powstrzymać. Wiedziałaś doskonale, co do ciebie czuję i mimo to mnie wykorzystywałaś.

Miał rację. Schuyler skinęła tępo głową, a deszcz spływał strumieniami po jej włosach, zamieniając ubranie w mokre szmaty. Oliver zawsze był z nich dwojga rozsądniejszy. Kochał się w swojej najlepszej przyjaciółce, kochał ją, od kiedy się poznali, przez lata była dla niego najważniejsza na świecie. Ale gdyby nie wmieszała w to *caerimonia osculor*, nie wypła jego krwi, nie odcisnęła swego piętna w jego duszy, może pewnego dnia zdołałby stłumić to uczucie.

Gdyby znalazła innego familianta, wybrała innego chłopaka, miłość Olivera mogłaby zblednąć, stając się niezobowiązującym, ciepłym przywiązaniem. Oliver mógłby z tego wyrosnąć, pokochać czerwono krwistą dziewczynę, założyć kiedyś rodzinę. Ale ona uczyniła go swoją własnością. Przypieczętowała jego uczucie tamtym pierwszym, zwodniczym ukaszaniem. Naznaczyła go na zawsze świętym pocałunkiem.

Postąpiła samolubnie, niepotrzebnie i nierozważnie.

Nie miał innego wyboru, jak tylko ją kochać. Nawet jeśli te ją zostawi, nigdy nie pokocha innej, na zawsze pozostanie sam

Nie było dla niego nadziei, a ona przez swoją słabość prze klęła ich oboje.

— Przepraszam. — Oczy Schuyler wypełniły się łzami. Nie było sposobu, żeby to naprawić.

— Jeśli mówisz szczerze, zostawisz go. Jack nigdy nie będzie twój, Schuyler. Nie tak, jak ja jestem.

Skinęła głową, płacząc gorzko, wycierając łzy i ciekący nos mokrym rękawem. Wiedziała, że wygląda równie okropnie, jak się czuje.

Twarz Olivera zmiękła.

- Chodź, schowajmy się przed tym deszczem. Oboje się przeziębimy. — Łagodnie poprowadził Schuyler pod osłonę sklepowej markizy.

- Jesteś dla mnie za dobry — szepnęła.

Oliver skinął głową. Wiedział, jak to jest: kochać kogoś, kto nie chciał — albo nie mógł — odwzajemnić uczucia. Ale nie miał wyboru. Żadne z nich nie miało.

ARCHIWUM NAGRAŃ DŹWIĘKOWYCH
Repozytorium Historyczne
ŚCIŚLE TAJNE:

Tylko za zezwoleniem tronującego
Zapis raportu venatora, dokument 3/3

Venator Martin: Ma się odbyć próba krwi. Wszystko się wyda. Odkryją moją rolę.

Charles Force: Tak, wiem o tym. Musisz działać szybko. Musisz zniknąć. Pomogę ci.

VM: Chciałbym jednak wiedzieć, dlaczego. Dlaczego kazałeś mi wezwać srebrnokrwistego?

CF: Ponieważ musiałem mieć pewność.

VM: Jaką pewność?

CF: Czy to jest możliwe.

VM: Co masz na myśli?

CF: To nie powinno się udać. (poruszony) To nie mogło się stać, to była tylko próba. Żeby zobaczyć...

VM: Co?

CF: Nie mamy czasu. (szepcem) Wiem, co muszę teraz uczynić.

VM: Ale Regis zażąda wyjaśnienia mojego postępowania.

CF: Wiem. Porozmawiam z Lawrence'em, nie martw się tym. On, jedyne ze wszystkich, będzie potrafił zrozumieć, dlaczego zrobiłem to, co musiałem zrobić. Posłuchaj mnie teraz. Wysyłam cię do Corcovado...